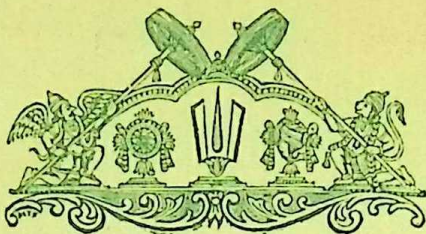

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ ஸௌக் த வ்யாக்யானம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடு

இயற்றியவர்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

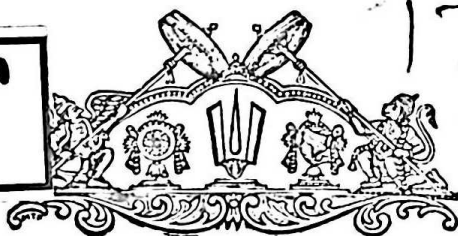
KMM0971

ஸ்ரீ :

1755

Kmm0971

D

971

ஸ்ரீ ஸூக்த வ்யாக்யானம்

[ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடு]

இயற்றியவர்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்.

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விலை ரூ. 2-00

தபாற்கூலி 0-30

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பதிப்புரை

பகவத் பரத்வத்தை நிலைநாட்டும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம்
என்னும் சிறந்த கிரந்தத்தின் முதலத்தியாயமான வேத
வேதாந்தநிர்ணயத்தின் ஒருபகுதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்த
வ்யாக்யானம் 25—8—65 ல் இரண்டாவது பதிப்பாக
வெளியிடப்பெறுகிறது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

॥ श्रीसूक्तम् ॥

[ஸ்ரீ ஸூக்தம்]

हरिः ओं ॥ हिरण्यवर्णां हरिणीं सुवर्णरजतस्रजां ।

चन्द्रां हिरण्यमीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह ॥ १ ॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् ।

यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्चं पुरुषानहम् ॥ २ ॥

अश्वपूर्वां रथमध्यां हस्तिनादप्रवोधिनीम् ।

श्रियं देवीमुपह्वये श्रीर्मा देवी जुपताम् ॥ ३ ॥

कां सोस्मितां हिरण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृप्तां तर्पयन्तीं ।

पद्मे स्थितां पद्मवर्णां त्वामिहोपह्वये श्रियम् ॥ ४ ॥

चन्द्रां प्रभासां †यशसां ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदारां ।

तां §पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे ॥ ५ ॥

आदित्यवर्णे तपसोऽधिजातो वनस्पतिस्तव वृक्षोऽथ विन्वः ।

तस्य फलानि तपसां नुदन्तु मायान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः ॥ ६ ॥

उपैतु मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह ।

प्रादुर्भूतोऽसि राष्ट्रेऽसिन् कीर्तिमृद्विर्ददातु मे ॥ ७ ॥

क्षुत्पिपासां मलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम् ।
अभूतिमसमृद्धिं च सर्वान् निर्णुद मे गृहात् ॥ ८ ॥

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीपिणीम् ।
ईश्वरीं सर्वभूतानां त्वामिहोपह्वये श्रियम् ॥ ९ ॥

मनसः काममकूतं वाचः सत्यमशीमहि ।
पशूनां रूपमन्नस्य मयि श्रीः श्रयतां यशः ॥ १० ॥

कर्दमेन प्रजाभूता मयि संभव कर्दम ।
श्रियं वासय मे कुले मातरं पद्ममालिनीम् ॥ ११ ॥

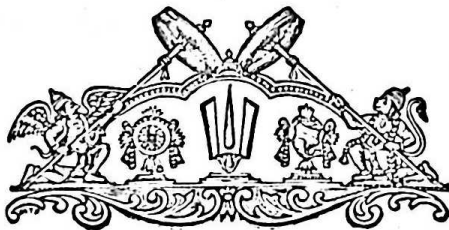
आपः सृजन्तु स्निग्धानि चिह्नीत वस मे गृहे ।
नि च देवीं मातरं श्रियं वासय मे कुले ॥ १२ ॥

आर्द्रां पुष्करिणीं यष्टिं पिङ्गलां पद्ममालिनीम् ।
चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो ममाऽऽवह ॥ १३ ॥

आर्द्रां पुष्करिणीं तुष्टिं सुवर्णां हेममालिनीम् ।
सूर्यां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो ममाऽऽवह ॥ १४ ॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् ।
यस्यां हिरण्यं प्रभूतं गात्रो दास्योऽश्वान्
विन्देयं पुरुषानहम् ॥ १५ ॥ हरिः ओं ॥

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்

यत्सङ्कल्पाद्भवति विविधा जङ्गमस्थावराणां
सृष्टिर्ह्येयप्रलयरचना तस्य भर्तुर्मुरारेः।
पत्नीमभ्यां निखिलजगतां तां नमस्कृत्य लक्ष्मीं
तस्याः सूक्तं सकलफलदं विश्रुतं व्याकरोमि॥

யத்ஸங்கல்பாத் புவதி விவிதா ஜங்கமுஸ்தாவராணாம்
ஸ்ருஷ்டிஸ்தைர்யப்ரளயரசநா தஸ்ய பர்த்துர் முராரே:।
பத்நீமப்பாாம் நிகிலஜகதாம் தாம் நமஸ்க்ருத்ய லக்ஷ்மீம்
தஸ்யா: ஸூக்தம் ஸகலபலதம் விஸ்ருதம் வ்யாகரோமி॥

[அசைவனவும், அசையாதனவுமான உலகினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிப்ரளயங்கள் எந்த பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்படுகின்றனவோ, பர்த்தாவான அந்த முராரியினுடைய பத்னியாகவும், உலகிற்கெல்லாம் தாயாகவுமிருக்கும் பெரியபிராட்டியாரை நமஸ்கரித்து, எல்லாப் பலன்களையும் அளிக்கவல்லதும் ஸுப்ரஸித்தமானதுமான ஸ்ரீஸூக்தத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறேன்.]

“மாத்ருதேவோ புவ, பித்ருதேவோ புவ, ஆசார்யதேவோ புவ, அதிதிதேவோ பவ” (தை-ஸ்க்ஷா 11-2) [தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்; தந்தையைத் தெய்வமாகக்கொள்; ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக்கொள்; விருந்தாளியைத் தெய்வமாகக்கொள்] என்று மறை அறையாநின்றது. இவ்வாக்கியத்திற்கு ஸாமான்யமானதொரு பொருள் உண்டு. உட்பொருள் ஒன்றுமுண்டு. இவ்வுலகிலே கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட தாய். தந்தை முதலானாநிடத்திலே தெய்வமென்னும் நினைவுகொள்ளவேண்டுமென்று விதிப்பது ஸாமான்யமான பொருள். “ஸ்ர்வலோகாநாம் மாதா” (வி-பு) [எல்லாவுலகிற்கும் தாய்] என்று சொல்லப்படும் அகிலஜகந் மரீதாவான பெரியபிராட்டியாரிடமும், “பூதாநாம் அவ்யய: பிதா” ஸ்ரீ—1

(ஸ்ஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) [உலகிற்செல்லாம் அழிவற்ற தந்தை]
 “தேவதேவோ ஹரி: பிதா” (வி-பு) [தேவதேவரான ஹரி தந்தையாவர்] என்கிறபடியே உலகிற்செல்லாம் தந்தையாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரனிடமும், அறியாதன அறிவித்த ஆசார்யனிடமும், “விருந்தாகும் பெருந்தக்கோர்” என்கிறபடியே பகவத்விஷயமாகிற பரமபோக்ய போஜனத்தை அளிக்கத்தக்க விருந்தாளிகளான பாகவதர்களிடமும் பரதேவதை என்னும் நினைவைக் கொள்வாயாக என்பதே இவ்வாக்கியத்தின் உட்பொருள். இவர்கள் அனைவரும் ஒரு சேதனனுக்குப் பேருபகாரம் செய்பவர்களாகையாலே பரதேவதையிடம் வைக்கவேண்டிய பிரீதியை இந்நால்வரிடத்துமே வைக்கவேண்டும் என்று பாவம். இவ்வர்த்தத்தை “கேதையென்பதோர் தெய்வம்” (பெரியதிரு 10-2-5) “திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வமே நாவாழ்த்தும்” (இர-திருவ 57) “தேவு மற்றறியேன்” (உண்ணிநுண் 2) “குலதெய்வம்” (திருவாய் 2-6-4) என்று இந்நால்வரிடமும் தேவதாசப்தத்தைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் ஆழ்வாரர்களும் அனுஸந்தித்துக் காட்டினார்கள்.

இந்நால்வருக்குள்ளும் மிகவும் உபகாரம் செய்பவராகையாலே “மாந்ருதேவோ புவ” என்று முதலிற்படிக்கப்பட்டார் பெரிய பிராட்டியார். இவர் இவர்களுக்குள் மஹோபகாரகையாவது எப்படியென்னில்: “போளன் பேரோதும் பெரியாரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” (பெரியதிரு 7-4-4) “ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் உடன் கூடுவதென்றுகொலோ.....மாயப்பிரான் அடியார்கள் குழாங்களையே” (திருவாய் 2-5-10); “அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை” (திருவாய் 10-9-11) என்கிறபடியே பரமப்ராப்யபூதரான பாகவதர்களை அதுபவிக்கப்பெறுவது ஆசார்யனுல் ப்ராப்யோபதேசம் பெற்றபின்பேயாகையாலும் பாகவதகோஷ்டியைப் பெருகச்செய்பவன் ஆசார்யனேயாகையாலும் பாகவதலாபம் ஆசார்யனுலேயாயிருக்கும். ஒரு ஜீவனுக்கு ஸதாசார்யஸம்பந்தம் ஏற்படுவது ஸர்வேச்வரனுடைய திர்ஹேதுகக்ருபையாலேயாகையாலே ஆசார்யலாபம் ஈச்வரனுலேயாயிருக்கும். ஸ்வதந்த்ரான அவ்விச்வரனையும் இச்சேதனனுடன் சேரவிடுபவன் புருஷகாரபூதையான அப்பிராட்டியே யாகையாலே ஈச்வரலாபம் இப்பிராட்டியாலேயாயிருக்கும். ஆக, இப்படிப் பரமோபகாரகையாகையாலே பெரிய பிராட்டியை தெய்வமாகக்கொள்ளென்று முதன்முதலில் பேசிற்று பண்டைமறை. மேலும், இப்பிராட்டியினுடைய ஸ்வரூபருபுணங்

களின் பெருமை புருஷோத்தமனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களின் பெருமையிலும் விஞ்சியிருக்கும், இவளுடைய ஸ்வரூபம் அவளையும் “ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி” (ரா-ஸு 66-10) [தேவியைவிட்டு ஒரு கணமும் பிரிந்து வாழமாட்டேன்.] என்னப்பண்ணும்படி இனிமையிலே விஞ்சிநிற்கும். இவளுடைய ரூபமோவெனில் ஜிதேந்திரியனு ஹநுமானையும் “ராக்ஷவோர்ஹதி வைதேஹிம் தம் சேயம்” (ரா-ஸு 16-5) [ராகவன் வைதேஹிக்குத் தகுந்தவர்; இவளும் அவருக்குத் தகுந்தவர்] என்பதுடன் நிறுத்தாமல், “அஸிதேக்ஷண” [கறுத்த கண்ணாழகிலே அவளையும் விஞ்சியிருப்பவள்] என்று அதிக விசேஷணமிடப்பண்ணும்படி அவனுடைய ரூபத்திலும் அழகு விஞ்சியிருக்கும், “ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணம்” [கறுத்த கண்களை உடைய அப்பிராட்டியைவிட்டுக் கணநேரமும் வாழமாட்டேன்.] என்று அந்த பகவானையும் ‘தண்ணீர் தண்ணீர்’ என்று தவிக்கச்செய்யவல்லதாயிருக்கும். இவளுடைய குணங்களோவென்னில்,

“மாதர் மைத்ரீலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்துராபராதாஸ்
த்வயா

ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா!
காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஸரணமீத்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத:

ஸா நஸ் ஸாந்த்ரமஹாக்ஷஸஸ் ஸுக்யது க்ஷாந்திஸ்

தவாகஸ்மிகீ ||”

(மீகுண 50)

[தாயே மைத்ரி! அப்போதே அபராதம் செய்த ராக்ஷஸிகளை ஹநுமானிடமிருந்து ரக்ஷித்த உன்னாலே, காகாஸுரனையும், விபீஷணனையும் சரணம் என்னும் வார்த்தையைச் சொன்னபிறகு ரக்ஷித்த ராமனுடைய கோஷ்டியானது சிறிதாக்கப்பட்டது. அப்படிப் பட்ட உன்னுடைய நிர்ஹேதுக்குபயானது பெரும்பாவிக்களான எங்களையும் ஆநந்திப்பிக்கட்டும்.] என்று பட்டர் அருளிச்செய்த படியே அவனுடைய குணங்களிலும் விஞ்சியிருக்கும். உண்மையை ஆராயப்புகுந்தால், “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வமஸ்நுதே” [பிராட்டியினாலேயே நாராயணன் தேவனுமிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான்.] “யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” [ஜநகராஜன் திருமகளைத் தனக்கென்று இட்டுப் பிறந்து வைத் திருக்கும் அப்பேரொளியானது அளவிடவொண்ணாதது.] என்கிற

படியே, இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப்பெருமைகளும் அவளாலேயாயிருக்கும். “அழகு அவளாலே; குணங்கள் அவளாலே; மேன்மை அவளாலே; நீர்மை அவளாலே; நிருபித்தால் அடங்கலும் அவளாலேயாயிருக்கும்” என்று திருப்பாவை ஆரூரர்ப்படியிலே அருளிச்செய்வர். “திருநின்ற பக்கம் திறவிது” என்று திருமழிசை ஆர்வாரும், “அபாங்கு யூயாமலோ யதுபரி பரம்பூரஹ்ம தத்பூத்” [பிராட்டியின் அதிகமான கடாஷங்கள் எதன்மீது விழுந்தனவோ அது பரப்ரஹ்மமாயிற்று] என்று ஆழ்வானும் அருளினாரன்றோ. இத்துடன்ன்றியில், ஸ்வதந்த்ரனாய், கர்மானுகுணமாகப் பலமளிப்பவனாய், பரப்ரஹ்ம பூதனாகையாலே விஜாதியனாயிருக்கும் அவனைப் போலில்லாமல், பாரதந்த்ரியப் பெருஞ்செல்வத்தையுடையவளாய், கருணையே வடிவெடுத்தவளாய், சேதனரோடு ஸஜாதீயையாயிருக்கும் பெரியதோர் பெருமையும் இப்பிராட்டிக்குண்டு. மேலும், மாதர் பிதாக்கள் இருவரின்னாரும், நன்மையைத் தேடும் தந்தையிடமிருப்பதை விடப் பிரியத்தை விரும்பும் தாயிடம் குழந்தைக்கு அன்பு அதிகமாயிருக்கும். இக்காரணங்களாலே வேதபுருஷனாகிற ஜீவன் தாயாகிற பிராட்டியை முதலிலேயிட்டுப் பேசுகிறான்.

இப்படிப் பெரியபிராட்டியாரானவர் பலவிதத்திலும் பாவாளைக் காட்டிலும் பெருமைபெற்றவராகில் நாராயணனுக்கே உரித்தான தான பரப்ரஹ்மத்வம் என்னும் பெருமை எப்படி நிலைநிற்கும்? ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் நிரதிய ப்ருஹத்தாயிருக்கை - தனக்கு மேல் ஒன்றில்லை என்னும்படி பெருமைபெற்றிருக்கை-என்கிற பரப்ரஹ்மஸக்சுணம் அப்பெருமானிடம் எப்படிப்பொருந்திநிற்கும்? என்னும் ஸந்தேஹம் ஏற்படலாம். இப்பிராட்டி இயற்கையிலேயே அப்பெருமானுடைய உடைமைப் பொருளாயிருக்கையாலே, இவளுடைய இப்பெருமைகள் எல்லாம் இவளை உடையவனாகிற அவளுடைய பெருமையாகவே முடிந்து நிற்குமாகையாலே அவனுடைய நிதிய ப்ருஹத்வரூபமான பரப்ரஹ்மத்வத்திற்கு ஒரு குறையும் வாராது. தன்னிலும் விஞ்சிய பல பெருமைகளையும் உடைய இப்பிராட்டிக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன் என்னும் பெருமை வேறொருவருக்கும் இல்லையன்றோ. ரத்தினமானது தன் ஒளியினாலேயே பெருமை பெறுகிறது என்பதைக் காணுநிற்கிறோம். ஆயினும் அவ்வொளியானது ரத்தினத்தின் ஸ்வாபாவிகதர்மமாய் உடைமைப் பொருளாயிருக்கையாலே, அதன் பெருமையெல்லாம் ரத்தினத்தின் பெருமையாகவே முடிக்கின்றது. மாணிக்கமானது ஒளியாலேயே

பெருமை பெற்றிருந்தபோதிலும் இயற்கைப் பெருமையில்லாதது. வேறொன்றால் பெருமைபெறுவது என்று ஒருவரும் உரைக்கமாட்டார்கள் என்றோ. அப்படியே “அநந்யா ராக்யவேணாஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபுயத்யா” [ஸுலர்யணை அதன் ஒளியானது விட்டுப்பிரியமாட்டாதது போல் நானும் ராகவரை விட்டுப்பிரியமாட்டேன்] “அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபுயத்யா” [ஸுலர்யனுடைய ஒளிபோல் என்னை விட்டுப்பிரிய மாட்டாதவளாயிருப்பவள் ஸீதை] என்று திவ்யதம் பதிகள்தாமே ஸ்ரீராமாயணத்திலே சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்தபடியே, பிராட்டியானவள் பகவானுக்கு ஒளிபோலே ப்ரகாரமாயிருப்பவளாகையாலே அப்புருஷோத்தமனுடைய பரப்ரஹ்மத்வமாகிற பெருமைக்கு ஒரு குறையும் வாராது. இவ்வர்த்தத்தையே பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்திலே (31)

“ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணு: ஸ்வமஸி தத ஏவைஷ புக்யவாந் த்வத்யாயத்தர்த்தி, த்வே஽பி அபுவத் அபராஜீநவிபுவ: | ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் புவத்யபி மஹார்க்க்யம் ந விசுணம் ந குண்ட்ஸ்வாதந்த்ரியம் புவதி ச ந சாந்யாஹிதகுணம் ||”

[பிராட்டியே! இயற்கையிலேயே நீ பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கிறாய். இதனாலேயே இந்த பகவான் உன்னாலே வந்த பெருமையை உடையவனாயிருந்தபோதிலும், இயற்கையான பெருமையை உடையவனான். தன்னுடைய ஒளியினாலே விலையுயர்ந்ததாகும் ரத்தினம் (அக்காரணத்தினால்) தாழ்ந்ததாகவோ இயற்கைப் பெருமையற்றதாகவோ மற்றொன்றினாலுண்டான பெருமையை உடையதாகவோ ஆகிறதில்லையன்றோ.] என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் இவளுடைய பெருமைகளெல்லாம் பகவானுடைய பரப்ரஹ்மத்வத்தை ஸ்தாபித்துத் தருமேயொழிய அதைக் குலைக்காது.

இப்படிப்பட்ட பிராட்டியின் பெருமையைப் பேசும் ஸுலக்தங்கள் ச்ரத்தாஸுலக்தம், மேதாஸுலக்தம், அதிதிஸுலக்தம், வாக்ஸுலக்தம் ஸ்ரீஸுலக்தம் என்று பலவும் உண்டு. “மேதா ஸ்ரத்த்யா ஸரஸ்வதி” (வி-பு 1-9-119) [வேதங்களிலே ‘மேதை’ ‘ச்ரத்தா’ ‘வாக் (ஸரஸ்வதி)’ என்றும் சொல்லப்படுபவள் லக்ஷ்மீதேவியே] என்று பராசர பகவான் உபப்டும்ஹணம் செய்திருக்கையாலே இந்த ஸுலக்தங்களெல்லாம் பெரியபிராட்டியாரின் பெருமையைப் பேசுபவையே என்பதை அறியலாம். பல பல ஸுலக்தங்கள் பரமபுருஷனின் பெருமையைப் பேசுவனவாக இருந்தபோதிலும், அவனுக்கே

உரித்தானவையான புருஷநாராயண சப்தங்களையும், லக்ஷ்மீபதித்வாதி லிங்கங்களையுமிட்டுப் பேசும் புருஷநாராயணஸூக்தங்கள் மிகவும் உத்தேச்யமாவதுபோலே பிராட்டிக்கே உரித்தான ஸ்ரீ, லக்ஷ்மீ முதலான சப்தங்களையும் ஐஸ்வர்யப்ரதத்வாதிலிங்கங்களையும் இட்டுப் பேசும் ஸ்ரீஸூக்தம் நமக்கு மிகவும் உத்தேச்யமாகிறது. பூஸூக்த தீளாஸூக்தங்களும் பெரியபிராட்டியாரின் அவயவபூதர்களாகவும், போகோபகரணமாயிருப்பவராகவும், விபூதி பூதராகவும் உள்ள பூமிதீளாதேவிகளின் பெருமையைப் பேசுகின்றன. ஸ்ரீஸூக்தத்திற்குப் பின் இவற்றையும் விவரிப்போம்.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு பட்டருடைய சிஷ்யரான நலந்திகழ் நாராயணாச்சார் ஒரு பாஷ்யமிட்டிருக்கிறார் என்பது தேசிகர்களுடைய கவனத்திற்கு வரவேண்டியது. நாராயணமுநி என்று பலவிடங்களிலும், பெரியஜெயர் என்று சிலவிடங்களிலும் இவரைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் தேசிகர். இவர் பட்டருடைய சிஷ்யர் என்பதைக் காட்டும் சுலோகமொன்றை ஸ்ரீதேசிகர் எடுத்திருப்பதைமட்டும் கொண்டு நஞ்சீயரே ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யகர்த்தா என்று நவீனவித்வான்களில் சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். புதுக்கோட்டையில் வாழும் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் ஸ்வாமி அவர்கள் கோமட ரங்கநாத பாஷ்யம் என்று பல ஓலைச்சுவடிகளிலே பெயர்பெற்றிருப்பதொரு ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தை, பல ப்ரக்ஷிப்த பங்கத்திகள் நிறைந்ததொரு ஓலைச்சுவடியை முக்கியமான ஆதாரமாகக்கொண்டு ரங்கநாதமுனி (அல்லது நஞ்சீயர்) ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் என்னும் தலைப்பிலே ஒரு தூலை 1957-ல் அச்சிட்டார். அந்நூல் நஞ்சீயருடையதாயிருக்க ப்ரஸக்தியேயில்லை, நாராயணமுநியுடையதுமன்று என்று அஸ்மத்தாதபாதர்கள் மிக விரிவாக தூஷண நிராஸம் என்னும் கிரந்தத்திலும் பல வியாஸங்களிலும் நிரூபித்தருளினார். ப்ரதிபக்ஷிகளாலும் அந்நிருபணங்களுக்கு இன்றளவும் மறுப்பெழுத முடியவில்லை. ஸுதர்சனம் 58-ல் வெளியிடப்பட்ட சுருக்கமான தொரு வியாஸத்தின் பகுதியை மட்டும் இங்கு தருகிறோம்:—

“ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்ய விஷயமாக நாம் வெளியிட்டிருக்கும் ஆராய்ச்சியை இங்கு ஸங்க்ரஹிக்கிறோம். இதில் இரண்டு விஷயங்களுள்ளன. முதலாவது விஷயம்:—ஸ்ரீதேசிகரால் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் நஞ்சீயருடையதா? அல்லவா? நஞ்சீயருடையதல்ல. இதற்குக் காரணங்கள்:— (1) ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யகர்த்தாவை (பராசரபட்ட சிஷ்யரான)

பெரியஜீயர், நாராயணமுனி என்னும் பெயர்களாலே பலவிடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஓரிடத்தில் நஞ்ஜீயர் என்று ஒருவரையெடுக்கிறார். பூர்வாசாரியர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான விடங்களில் நஞ்ஜீயரை எடுக்கும்போது ஓரிடத்திலாவது அவரைப் பெரியஜீயர் என்றே நாராயணமுனியென்றே எடுத்ததில்லை. நஞ்சீயர், ஜீயர், வேதாந்தி முனி என்றே எடுக்கிறார்கள். இக்காரணங்களால் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யகர்த்தா நஞ்ஜீயரைக்காட்டிலும் வேறுனவர் என்பது தெளிவு, (2) ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டிலிருந்தும், அரும்பதவுரைகளிலிருந்தும் “நாராயணமுனி, நலந்திகழ்நாராயணச்சீயர்” என்னும் திருநாமங்கடையுடைய ஒருவர் புருஷஸூக்த நாராயணஸூக்த விஷ்ணுஸூக்த பாஷ்யங்கள் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவரே ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யகர்த்தாவாயிருக்கத்தகும். (3) மாமுனிகள் காலத்திலிருந்தவர்களால் இயற்றப்பட்ட ஓரான் வழி, பெரியதிருமுடியடைவுகளிலிருந்து, பட்டருக்கு நலந்திகழ்நாராயணச்சீயரென்று ஒரு சிஷ்யருண்டென்றும் அவர் உபநிஷத்துக்களுக்கும், ஸ்தோத்ரரத்னத்திற்கும் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறாரென்றும், ஸுதர்சனசதகம் இயற்றியுள்ளாரென்றும் வெளியாகிறது. கோயிலொழுகும் இவ்விஷயங்களைக் காட்டித்தருகிறது. ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷமும் நலந்திகழ் நாராயணச்சீயரென்றொருவர் நஞ்சீயர் காலத்திருந்ததை உணர்த்துகிறது. ஆகையால் தேசிகரெடுத்த நாராயணமுனி இவரே என்பதில் ஐயமில்லை. (4) தேசிகர், இந் நாராயணமுனி ஸ்தோத்ரபாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் என்று காட்டுவதோடன்றியில் இவர் வங்கிபுரத்து நம்பியின் சிஷ்யர் என்றும் அருளியிருக்கிறார். இவை நலந்திகழ் நாராயணச்சீயரே ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யகர்த்தா என்பதையும் அவர் நஞ்சீயரைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர் என்பதையும் வயதில் பெரியவர் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றன. (5) இவ்வளவு ப்ரமாணங்களுக்கு எதிராக மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்ட, தவறுகள் நிறைந்த குருபரம்பரை நூலில் நஞ்சீயரைப் பெரிய ஜீயரென்று ஓரிடத்தில் குறித்திருப்பது கொண்டு தேசிகஸூக்திக்கு அர்த்தநிர்ணயம் செய்வது தகாது. குருபரம்பரையை எழுதியவர்கள் மிகவும் ப்ராசீநரான நஞ்சீயரைப் பெரிய ஜீயரென்று குறித்திருக்கலாம். அதிலிருந்து நஞ்சீயருக்கு மிகவும் ஸமீப காலத்திலிருந்த தேசிகரால் குறிக்கப்படும் பெரியஜீயர் நஞ்சீயரென்றாகிவிடாது.

“இனி, இரண்டாவது விஷயம்:— தேசிகரால் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யமும், இப்போது அச்சிடப்பட்டிருக்கும் பாஷ்யமும்

ஒன்று? இவையிரண்டும் ஒன்றேயென்பதற்குச் சில அட்சான்றுகளைக் காட்டினார்கள். இவ்வட்சான்றுகள் பக்ஷபாதிமீடமிருந்த ப்ரக்ஷிப்தம் நிறைந்த கோசத்திலேயே உள்ளனவென்பதைக் காட்டினோம். கோமட ரங்கநாதரே இந்த பாஷ்யகர்த்தாவென்பதையும், அவர் தேசிகருக்குப் பிற்பட்டவரென்பதையும் நிரூபித்தோம். இவற்றுக்கு ஒன்றும் பதிலில்லை. பரமகாருணிகர்களான பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், நஞ்சியரும், நலந்திகழ் நாராயணச்சீயரும், தேசிகரும் இவ்விசாரத்தில் வெற்றிபெற்றார்கள். சிறிய ஞானத்தனாகிய அடியேன் வெற்றிபெற்றதாக ஒருவரும் கருதவேண்டா.”

கீழே எடுக்கப்பட்ட கோமட ரங்கநாதபாஷ்யத்தின் அச்சுப் பிரதியில் ப்ரக்ஷிப்தபங்கத்தின் அதிகமாயுள்ளன; ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் பிராட்டிவிஷயமாகக் கொண்டிருந்த முடிவுகளைக் கண்டிக்கும் வாக்கியங்களும் உள்ளன. கருணைக்கடல்களான நம்முடைய ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ச்ருதி ஸ்மருத்திஹாஸபுராண வசநங்களையும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர வாக்யங்களையும் துணைகொண்டு, அஜ்ஞனையும் ஸர்வஜ்ஞனாகவல்ல பெரியபிராட்டியாருடைய கருணாகடாஷுத்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு, அறிவரிய பெருமையையுடைய ஸ்ரீஸூக்தத்தை விவரிக்கத் துணிகின்றேன்.

ஸ்ரீஸூக்தத்தின் ஆவிர்ப்பாவமும் பெருமையும்

பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்திலே பிராட்டியின் பெருமையைப் பேசும் பகுதி ஒன்றுண்டு. ‘லக்ஷ்மீநந்தம்’ என்று அதற்குப் பெயர். இந்திரனுக்குப் பிராட்டியே தன் பெருமையை வெளியிடுவதாக அமைந்துள்ளது அது. ஐம்பது அத்தியாயங்கள் கொண்ட அந்த சாஸ்த்ரத்தின் கடைசி அத்தியாயம் ஸ்ரீஸூக்தத்தின் பெருமையையும் பொருளையும் விளக்குவதாகும். அதில் ஸ்ரீஸூக்தத்தின் தோற்றமும் ஏற்றமும் பின்வாறு விவரிக்கப்படுகிறது.

“ஸ்ரீருவாச:—

தேவோ நாராயணோ நாம ஜகதஸ் தஸ்துஷ: பதி: |

ஆத்மா ச ஸர்வலோகாநாம் ஷாட்ருஞ்ஞயாநந்த்விக்ரஹ: ||

ஸர்வப்ரக்ருதிரீஸாந: ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வகார்யக்ருத் |

நிரநிஷ்டோநவத்யுச்ச ஸர்வகல்யாணஸம்ஸ்ரய: ||

தமஸாம் தேஜஸாம் சைவ பூஸக: ஸ்வப்ரகாஸத: |
 அந்தர்யாயீ நியந்தா ச பூவாபூவவிபூவந: ||
 ஸக்திமாந் ஸகலாதார: ஸர்வஸக்திர் மதீஸ்வர: |
 தஸ்யாஹம் பரமா ஸக்திரேகா ஸ்ரீர் நாம ஸாஸ்வதீ ||
 நிரஸ்தநிக்ஷிலாவத்யா ஸர்வகாமதுக்ஷா விபேடா: |
 ஆத்மபித்தி ஸமுந்நீலச்சத்த்யாசத்த்யாத்வ வர்க்குணீ ||
 அநுவ்ரதா ஹ்ருஷீகேஸம் ஸர்வதஸ் ஸமதாம் க்யுதா |
 தாவாவாம் பரமே வ்யோம்நி பிதரௌ ஜகத: பரௌ ||
 அநுக்யுரஹாய லோகாநாம் ஸ்திதௌ ஸ்வ: பரயா ஸ்ரியா |
 கத்யாசித் க்ருபயாவிஷ்டௌ ஜீவாநாம் ஹிதகாமயயா ||
 ஸுகிந: ஸ்யுரிமே ஜீவா: ப்ராப்நுயுர் நௌ கதம் த்விதி |
 உபாயார்வேஷணே யத்தௌ பரமேண ஸமாதிநா |
 மத்யநீவஸ் ஸமாதிச்யம்பீரம் ஸப்ந்யப்நஹம் மஹோத்யதிம் ||
 மத்யமநாத் ததஸ் தஸ்மாத் ஸாமர்க்யஜுஷஸங்குலாத் |
 தத்ஸலிக்தமிதுநம் திவ்யம் த்யத்நோ க்ருதமிவோத்திதம் ||
 அநாஹதமஸந்திச்யதம் அநஸ்பஷ்டமஸ்வரம் |
 ஸர்வஸ்வர்யகுணோபேதம் அநாகுலபத்யாக்ஷரம் ||
 ஆத்யோஸ் தத்யாந்தயோ:ஸஸ்வத் அந்யோந்யாக்ஷரமிஸ்ரிதம் |
 ஸக்திஸக்திமத்யாவித்த்யம் தத்தத்யக்ஷரமிஸ்ரிதம் ||
 தத்ர பும்க்ஷணம் ஸலிக்தம் ஸத்யப்நஹமகுணபூஷிதம் |
 ஸ்வீசகாராரவிந்த்யாக்ஷ: ஸ்வமஹிம்நி ப்ரதிஷ்டிதம் ||
 தத்ர ஸ்த்ரீலக்ஷணம் ஸலிக்தம் ஸத்யப்நஹமகுணபூஷிதம் |
 ஸ்வீசகாராஹமவ்யக்ஷரா ஸ்வமஹிம்நி ப்ரதிஷ்டிதம் ||
 த ஏதே பரமே ஸலிக்தே மஹர்ஷிக்ஷணஸேவிதே |
 அதீதே ச விம்ருஷ்டே ச நயேதாம் பரமாம் க்யுதிம் || ”

[அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள்களுக்கும்
 ஸ்வாமியாய், நாராயணன் என்னும் பெயரையுடையவரான்
 தேவன் எல்லா உலகிற்கும் ஆத்மாவாகவும், ஜ்ஞாநஸக்தி பலைஸ்
 வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்களும் ஆநந்த
 குணமும் வடிவெடுத்தவராயுமிருப்பவர். எல்லாப் பொருளுக்கும்
 உபாதானகாரணமாகவும், நியமிப்பவராகவும், எல்லாமறிந்தவ
 ராகவும், எல்லாச் செயலையும் செய்பவராகவுள்ளவர். அநிஷ்டம்
 ஸ்ரீ—2

இல்லாதவராகவும், குற்றமற்றவராகவும், எல்லாக் கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளவராகவும், தாமே தம்முடைய ஒளியாலே ஒளியற்றவைகளையும் ஒளியுள்ளவைகளையும் பிரகாசிக்கச்செய்பவராகவும், (ஹ்ருதயத்தில் விக்ரஹத்துடன் கூடி) அந்தர்யாமியாயிருப்பவராகவும், (அந்திலையில்) நியமிப்பவராகவும், உள்ளதையும் இல்லதையும் உண்டாக்குபவராகவும் இருப்பவர். அதிகமான சக்திகளை உடையவராகவும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவராகவும், எல்லா சக்தியையும் உடையவராகவும், (மேலான சக்தியான) எனக்கும் ஈசுவரராயுமிருப்பவர். 'ஸ்ரீதேவி' என்னும் பெயரையுடைய நான் அவருக்கு மேலானதாய் ஒப்பற்றதாய். நித்யமானதான சக்தியாயிருக்கிறேன். நான் தாழ்வுகள் ஒன்றுமற்றவன்; ஸர்வவ்யாபியான பகவானுக்கு எல்லா போகங்களையும் அளிப்பவன். தன் மனத்திலிருந்து வெளிப்படும் சுத்தாசுத்தகதினை உடையவன். (அதாவது, -சுத்தகதிகளான பரமபதத்தையும் கைவல்யத்தையும், அசுத்த கதிகளான ஸம்ஸாரகதினையும் தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குபவன். "ச்ரேயோந ஹ்யரவிந்த்ரலோசநமந: காந்தாப்ரஸாதாத் ருதே ஸம்ஸ்குத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத், வஸு ந்ருணாம் ஸம்பூர்வ்யதே கர்ஹிசித்" என்ற ஆளவந்தார் வாக்கை அனுஸந்திப்பது.) (இப்படி ஸகலபலப்ரதையாயிருப்பதற்குக் காரணம், -) ஹ்ருஷிகேஸனுன பகவானைப் (புருஷகாரபூதையாய்ப்) பின்தொடர்ந்திருப்பவன். (பாபிகளோடு, சுபரீட்சளோடு வாசிய) எல்லாச் சேதனர்களையும் ஒன்றாக நோக்கும் காரணயகுணத்தையுடையவன். உலகிற்கு மேற்பட்டவர்களாய், தாய்தந்தையாயிருக்கும் நாங்களிருவரும், உலகங்களை அநுக்ரஹிப்பதற்காக, மேலான ஒளியுடன் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறோம். ஒரு காலத்தில் ஜீவர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு, கருணை நிறைந்தவர்களான நாங்களிருவரும் "(அசித்ஸமர்களாய் ஸுகமற்றுக்கிடக்கும்) இந்த ஜீவர்கள் ஸுகமடைவதற்கும், நம்மை அடைவதற்கும் என்ன வழி" என்று மேலான தியானயோகத்திலே உபாயசிந்தனையில் ஈடுபட்டோம். அப்போது, மிகவும் ஆழ்ந்ததான ஸப்தப்ரஹ்மமாகிற—வேதமாகிய—பெருங்கடலைக் கடைய ஆரம்பித்தோம். ருக்யஜுஸ் ஸாமமந்திரங்கள் நிறைந்த அந்த வேதக்கடலிலிருந்து, தயிரைக்கடையுப்போது வெண்ணெய் உண்டாவதுபோல், இரண்டு தவ்யஸூக்தங்கள் உண்டாயின. அவ்விரண்டும் தோஷங்களால் தடைபடாமலும், ஸந்தேஹமில்லாமலும், தெளிவினமையில்லா

மலும், அழிவில்லாமலும், (ஸப்தத்திற்குள்ள) எல்லாச் செல்வங்களும் குணங்களும் நிறைந்திருப்பவையாகவும், கலக்கமற்ற பதங்களையும் எழுத்துக்களையும் உடையவையாகவும் விளங்கின. முதலிலும், முடிவிலும் ஒன்றுள்ள அக்ஷரங்கள் மற்றொன்றில் சேர்க்கப்பட்டு விளங்கின. (அதாவது,— ஸ்ரீஸூக்தத்தின் முதலில் “லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ ம ஆவஹ” என்றவிடத்திலுள்ள லக்ஷ்மீ ஸப்தம் புருஷஸூக்தத்தின் கடைசியில் “ஹர்ஸ்ச தே லக்ஷ்மீர்ஸ்ச பத்ந்யௌ” என்றவிடத்திலும் புருஷஸூக்தத்தின் முதலில் “ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா புருஷ:” என்றவிடத்திலுள்ள புருஷஸப்தம் ஸ்ரீஸூக்தத்தின் கடைசியில் “விந்தேயம் புருஷாநஹம்” என்றவிடத்திலும் படிக்கப்பட்டிருக்கை) ஸக்தியாகிற என்னாலும், ஸக்திமானாகிற பரமபுருஷனாலும் நிறையப்பெற்றவையாய், எங்களிருவர்களுடைய நாமங்களாகிற புருஷன், ஜாதவேதஸ், லக்ஷ்மீ, ஸ்ரீ முதலான சப்தங்கள் கலந்ததாயிருந்தன. அவ்விரண்டில் புருஷனைச் சொல்லுவதும் நல்ல ஸப்தகுணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தன் பெருமையிலேயே நிலைநிற்பதுமான புருஷஸூக்தத்தைப் புண்டரீகாக்ஷனான பகவான் தன்னுடையதாக ஏற்றுக்கொண்டார். அவற்றில் ஸ்திரீயைச் சொல்லுவதும், நல்ல ஸப்த குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தன் பெருமையிலேயே நிலைநிற்பதுமான ஸ்ரீஸூக்தத்தை நான் என்னுடையதாக ஏற்றுக்கொண்டேன். மேலானவையான இவ்விரண்டு ஸூக்தங்களும் மஹர்ஷிஸமூஹங்களால் பாடப்படுபவை; அத்தியயனம் செய்த மாத்திரத்திலும், (பொருளை) நினைத்தமாத்திரத்திலும் மேலான கதிக்கு அழைத்துச் செல்லுபவை.]

இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்தின் ரிஷி, சந்தஸ். தேவதைகளும், விநியோகமும் லக்ஷ்மீதந்தரத்தில் பின்வருமாறு படிக்கப்படுகின்றன.

“மாமேவாஸ்ய முரிம் வித்யாத் சந்தது: ஸ்ரீர்நாம கத்யதே |
தேவதா ஸகலாதாரா விஷ்ணுபத்ந்யஹம்ஸ்வரீ ||
விநியோகோடஸ்ய ஸூக்தஸ்ய லக்ஷ்மீநாராயணர்ச்சநே |
அங்கஸ்தாம் பூவயேல்லக்ஷ்மீம் விஷ்ணோர்மாம் பரமேஸ்வரீம்
வாமேநாலிங்கூதாம் ஸஸ்வத் பூஹூநா பரமாத்மந: |
தத்யம்ஸலக்ஷ்நபூஹும் ச த்ரிவ்யபங்கஜதூரிணீம் ||
அத்ய மாமர்ச்சயேத் ரிக்யபி: ப்ரயத: பரமேஸ்வரீம் |

ஸாமோத்ஸங்குநிஷண்ணம் மாம் தேவதேவஸ்ய

ஸார்ங்கிண:

ஞர்யாத் ப்ரத்யமயா சர்சா த்வாவாஹநமதந்த்ரீதி: ||

த்யுவிதீயயாஸநம் த்யுத்யாத் தேவதேவஸ்ய ஸார்ங்கிண: ||

த்ருதீயயார்க்யமீஸாநே பாத்யம் சாபி ப்ரகல்பயேத் |

சதூர்த்யாசமநம் சைவ பஞ்சமயா சோபஹாரகம் ||

ஷஷ்ட்யா ஸ்நாநம் ப்ரஞர்வீத ஸஹ நௌ ஸாதகோத்தம: |

ஸப்தமயா வாஸஸீ த்யுத்யாத் அஷ்டமயா பூஷணாநி ச ||

க்யந்த்யம் த்யுத்யாந்நவமயா து த்யுஸம்யா ஸுமநஸ்யம் |

பராப்யாம் தூபதீபௌ து பரயா மதுபர்க்ககம் ||

ப்ராபணம் ச சதூர்த்யுஸ்யா பஞ்சத்யுஸ்யா நமஸ்க்ரியா: |

தாரிகாமநுதாரம் ச ப்ரயுஞ்ஜீயாத்யுத்யாந்தத: ||

ப்ரத்ய்ருசம் ப்ரயதோ மந்த்ரீ ஐபேச்சுத்த்யா யத்யாவிதி: |

ஸூக்தஸ்ய விலயம் பஸ்சாத் தாரிகாயாமநுஸ்மரேத் ||

தாரிகாஸ்தௌ ச நௌ த்யாத்வா ஸ்மரேத் ஸர்வக்யதீம் ச

ரிக்கிப்யுஸ்தஸ்ருபிர் யத்ய்வா பூர்வமாவாஹநக்ரியா | [நௌ

பஞ்சமயா து ப்ரபத்யேத ஸ்ரியம் மாம் ஸூத்யுத்யேதஸா ||

ஆப இத்யநயா ஞர்யாத் அர்க்யபாத்யாசமக்ரியா: |

ஆர்த்யுராமிதி ச மத்ஸநாநம் கர்த்த்யுமேநேதி சாம்புரம் ||

கந்த்யுவாரேதி க்யந்த்யா: ஸ்யு: உபைது ஸ்யாத்யுலங்க்ருதி: |

காம் ஸோஸ்மி தூபதீபௌ ச ஷஷ்ட்யா சைவோபஹாரகம் ||

மநஸ: காமமித்யேவ மதுபர்க்கம் ப்ரகல்பயேத் |

க்ஷுத்ரிபாஸாமிதி ஹ்யேஷா ப்ராபணப்ரதிபாதிசுகா ||

அந்த்யயா து நமஸ்கார: ஸிஷ்டம் பூர்வவத்யாசரேத் ||

[இந்திரனே! என்னுடைய ஸூக்தத்தினுடைய ப்ரயோகவிதானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியைக் கேட்பாயாக. என்னையே இதற்கு ஈஷியாக அறியவேண்டும். இதன் சந்தஸ் "ஸ்ரீ:" என்று சொல்லப் படுவது. இதன் தேவதையும், ஸர்வாதாரையும், விஷ்ணுபத்னியும் ஈசுவரியுமான நானேயாவேன். லக்ஷ்மிநாராயணர்களைப் பூஜிப்பதில் இந்த ஸூக்தம் விதியோக்கிக்கப்படுகிறது. பரமேஸ்வரியாய் லக்ஷ்மியென்னும் திருநாமமுள்ள என்னை விஷ்ணுவினுடைய மடியிலே எழுந்தருளியிருப்பவளாகவும், பரமாத்மாவின் இடது

திருக்கையாலே ஆலிங்கனம் செய்யப்பெற்றவளாகவும், அவருடைய தோளிலே வைக்கப்பட்ட கையை உடையவளாகவும், திவ்ய கமலத்தை தரித்திருப்பவளாகவும் எப்போதும் தியானிக்கக் கடவன். சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்ட தேவதேவனுடைய வலது தொடையில் அமர்ந்திருப்பவளும், பரமேஸ்வரியுமான என்னை; நியமங்களுடன் கூடியவளும், ஸ்ரீஸூக்தமந்திரங்களால் அர்ச்சிக்கக் கடவன். சோம்பலில்லாதவளும் முதல் மந்திரத்தால் என்னை ஆவாஹனம் செய்யக்கடவன். இரண்டாவது மந்திரத்தால் தேவ தேவனுள் பகவானுக்கும் (எனக்கும்) ஆஸனத்தை அளிக்கக் கடவன். மூன்றாவது மந்திரத்தால் ஸர்வேச்வரனுக்கு அர்க்ய பாத்யங்களைக் கொடுக்கக்கடவன். நான்காவது மந்திரத்தால் ஆசமனத்தையும், ஐந்தாவதால், உபஹாரங்களையும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அர்ச்சகச்சுரேஷ்டனாயிருப்பவன் ஆறாவது மந்திரத்தால் எங்களிருவருக்கும் ஸ்நாநத்தைச் செய்விக்கவேண்டும். ஏழாவது மந்திரத்தால் வஸ்த்ரங்களையும் எட்டாவதால் பூஷணங்களையும் அணிவிக்கவேண்டும். ஒன்பதாவதால் கந்தத்தையும் பத்தாவதால் புஷ்பஸமூஹங்களையும், பதினொன்று பனிரண்டாவது ரிக்குகளால் தூபதீபங்களையும், பதின்மூன்றாவதால் மதுபர்க்கத்தையும், பதினான்காவது மந்திரத்தால் ப்ராபணத்தையும் (ப்ரதிஷ்டாபணத்தையும்), பதினைந்தாவதால் நமஸ்காரத்தையும் செய்ய வேண்டியது. 'தாரிகை' என்னும் மந்திரத்தையும், அதற்குப் பின் 'தாரம்' எனப்படும் ஓங்காரத்தையும் ஒவ்வொரு மந்திரத்தின் கடைசியிலும் நியமத்துடன் கூடியவன மந்த்ரஜ்ஞன் ப்ரயோகம் செய்யவேண்டும். இயன்றவரையில் விதிப்படி ஜபிக்கவும் வேண்டும். ஸூக்தமந்திரங்கள் கடைசியிலுள்ள தாரிகாமந்திரத்தில் லயமடைவதாகவும் நினைக்கவேண்டும். தாரிகையில் இருப்பவர்களாக எங்களை நினைத்து எங்களையே ஸர்வப்ராப்யமாகவும் நினைக்கவேண்டும். இது ஒரு விநியோகப்ரகாரம். வேறொரு ப்ராகாரம் பின்வருமாறு:— முதல் நான்கு ரிக்குகளாலே எங்களை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். நன்னெஞ்சுடன் ஐந்தாவது ரிக்காலே ஸ்ரீதேவியாகிய என்னை சரணமடையவேண்டும். "ஆப:" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தாலே அர்க்யபாத்யாசமநங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். 'ஆர்த்ராம்' என்னும் மந்திரத்தால் ஸ்நாநத்தையும், 'கர்த்தமேந' என்னும் மந்திரத்தால் வஸ்திரத்தையும், 'கந்தத்வாராம்' என்னும் மந்திரத்தால் கந்தத்தையும், 'உபைது' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் அலங்காரத்தையும், "காம்

ஸோஸ்மிதாம்" என்னும் மந்திரத்தால் தூபதிபங்களையும், ஆறு வது மந்திரத்தால் உபஹாரங்களையும், " மநஸ: காமம் " என்று தொடங்கும் ரிக்கால் மதுபர்க்கத்தையும் கொடுக்கவேண்டியது. "க்ஷுத்திபாலாம்" என்னும் மந்திரம் ப்ராபணத்தைச் சொல்லுவது. கடைசி ரிக்கால் நமஸ்காரம் செய்யவேண்டியது. மற்றவை முன்போல் செய்யவேண்டியது.]

நிற்க: ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு ஸ்ரீதேவியின் புத்ரான ஹிரண்ய கர்ப்பன் (ப்ரஹ்மா) ரிஷியென்று சொல்லுவாருமுண்டு. நான்காவது ஐந்தாவது மந்திரங்கள் த்ரிஷ்டுப் சந்தஸ் என்றும் மற்றவை அதுஷ்டுப்புக்களென்றும் சொல்லுவதுமுண்டு. மூன்றாவதும் டைசியுமான மந்திரங்களை ப்ருஹதி என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். பகவான் போதாயனர் ஸ்ரீஸூக்தஹோமம் செய்யும் முறையையும், அதனால் பெருஞ்செல்வமுண்டாகுமென்றும் கூறியிருக்கிறார். வளிஷ்ட ஸ்ம்ருதியிலும் ஸ்ரீஸூக்தஹோமப்ரகாரம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு வருஷம் அதை அதுஷ்டிப்பவர்களுக்குப் பெருஞ்செல்வமுண்டாகிறது என்று உத்கோஷிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் பல ஸ்ம்ருதிபுராணங்களிலும் ஸ்ரீஸூக்தவிநியோகமுறையும், அதன் பலனும் விளக்கப்படுகின்றன.

“மல்லிகை: ஸ்வேதபத்யுமைர் வா ஜாதிபுஷ்பைரத்யாபி வா |
மந்தாரகுஸுமம் வாபி பூஜாயாம் க்ருஹ்யதே ஸ்ரீய: ||
ஆத்யயாஸ்வாஹயேத் த்யேவீம் ஸ்ரீஸூக்தஸ்ய ந்ருபேஸ்வரீம் |
த்யுவிதீயயாஸநம் த்யுத்யாத் பாத்யயம் சைவ த்ருதீயயா ||
சதுர்த்யார்க்யப்ரத்யாநம் ஸ்யாத் பஞ்சம்யாசமநீயகம் |
ஷஷ்ட்யா ஸ்நாநம் ப்ரஞர்வீத ஸப்தம்யா வஸ்த்ரமேவ ச ||
முக்தாஸம்வீதமஷ்டம்யா பூஷ்ணாநி ச பார்த்திவ |
கந்த்யம் த்யுத்யாந் நவம்யா து த்யுஸம்யா புஷ்பமேவ ச ||
ஏகாத்யுஸ்யா தத்யா த்யுபம் த்வாத்யுஸ்யா ஜ்யோதிரேவ ச |
பாயஸம் க்ருத ஸம்யுக்தம் க்ருண்ட்யுஸர்க்கரஸம்யுதம் ||
நிவேத்யேத் த்ரயோத்யுஸ்யா சதுர்த்யுஸ்யா ப்ரத்யக்ஷிணம் |
உத்யவாஸயேத் பஞ்சத்யுச்யா லக்ஷ்மீம் தாம் லோகமாதரம் ||”

[மல்லிகைப் பூக்கள், வெண்தாமரைப் புஷ்பங்கள், சாதிப்பூக்கள், மந்தாரபுஷ்பம் ஆகிய இவைகளில் ஏதேனும் ஸ்ரீதேவியைப் பூஜிக்க ஏற்றது. ஸ்ரீஸூக்தத்தின் முதல்மந்திரத்தால் தேவியை

ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்தாவது மந்திரங்களால் (முறையே) ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமநீயம் ஆகியவற்றை அளிக்கவேண்டும். -ஆருவதால் ஸ்நாநத்தையும், ஏழாவதால் வஸ்திரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். முத்துமாலையையும் மற்ற பூஷணங்களையும் எட்டாவதாலும், ஒன்பதாவதால் கந்தத்தையும், பத்தாவதால் புஷ்பத்தையும், பதினொன்று பன்னிரண்டாவது ரிக்ருகளால் தூபத்தையும் தீபத்தையும், நெய்யும் சர்க்கரையும் சேர்ந்த பாயஸத்தைப் பதின்மூன்றுவதாலும் அளிக்கவேண்டும். பதினான்காவதால் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, உலகிற்கெல்லாம் தாயான லக்ஷ்மியைப் பதினைந்தாவது மந்திரத்தால் ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்விக்கவேண்டும்] என்று தொடங்கிப் பாத்தம்புராணத்திலும்,

“ஸ்ரீய: பஞ்சதஸார்ச்சம் து ஸ்ரீகாமஸ் ஸததம் ஜபேத்”

[பதினைந்து மந்திரங்கொண்ட ஸ்ரீஸூக்தத்தைச் செல்வத்தைவிரும்புமவன் எப்போதும் ஜபிக்கவேண்டும்] என்றும்,

“ய: ஸ்ரீஸூக்தம் ஜபேந் நித்யம் ரிக்பி, ஸ்நாமர்ச்சயேச்ச்ஞரியம் |
ஸ்ரீகாமோ ஜுஹுயாதக்யநௌ பத்யுமைர் பி, ஸ்வைஸ் தத்யா
புலே: || ”

[செல்வத்தை விரும்புமவன் தினந்தோறும் ஸ்ரீஸூக்தத்தை ஜபிக்கக் கடவன்; அதன் மந்திரங்களாலே ஸ்ரீதேவியைப் பூஜிக்கக்கடவன்; தாமரையையாவது வில்வப்பழங்களையாவது கொண்டு மந்திரங்களால் அக்ஷியில் ஹோமமும் செய்யக்கடவன்] என்றும் மற்ற ஸ்மருதிபுராணங்களிலும் விதிக்கப்பட்டது.

ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் முதலானவைகள் அவசியம் அறியவேண்டியவையென்பது,

“யோ ஹ வா அவிதி, தார்ஷ்டயச்சுந்தோதை, வத ப்ராஹ்மணேந மந்த்ரேண யஜதி யாஜயதி வா, அத்யாபயதி வா ஸ்த்யானுவர்ச்சயதி க்ரூர்த்தம் வா஽஽பத்யதே ப்ர வா மீயதே பாபீயாந் புவதி யாதயாமாந்யஸ்ய சூந்த்யாம்ஸி புவந்தி |
அத்ய யோ மந்த்ரே வேத்ய ஸ ஸர்வமாயுரேதி அயாத்யாமாந்யஸ்ய சூந்த்யாம்ஸி புவந்தி || ”

[எவனெருவன் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, ப்ராஹ்மணம் ஆகிய இவை அறியப்பெறாத மந்திரத்தினால் யாகம் செய்கிறானே, அல்லது யாகம் செய்விக்கிறானே, அவன் அத்யயனம் செய்விக்கிறானே அவன் அசையாப்பொருளாகிறான் ; பள்ளத்தில் வீழ்கிறான் ; இறந்துபடுகிறான் ; பாவியாகிறான். அவனுடைய வேதாத்யயனமெல்லாம் வீணாகின்றது. எவனெருவன் மந்திரத்தில் இவற்றை அறிகின்றானே அவன் நூருண்டு வாழ்கின்றான். அவனுடைய வேதாத்யயனம் முழுவதும் ஸபலமாகின்றது.] என்றும்,

“ அவிதித்வா ரிஷிம் சுத்தோ தைவதம் யோக்யமேவ ச ।

யோ஽த்யாயபயேத் யாஜயேத் வா பாபீயாந் ஜாயதே

து ஸ: ॥ ”

[ரிஷியையும், சந்தஸையும், தேவதையையும், விதியோகத்தையும் அறியாமல் எவனெருவன் அத்யயனம் செய்விக்கிறானே, அல்லது யாகம் செய்விக்கிறானே, அவன் மஹாபாபியாகிறான்.] என்றும் சாஸ்திரங்களில் கோஷிக்கப்பட்டது. மந்திரங்களின் அர்த்தஜ்ஞானமும் ஆவச்யகமே என்பது,

“ஸ்துந்நுரயம் பாரவஹ: கிலாதீத்ய

வேதம் ந விஜநாதி யோ஽ர்த்தம் ।

யோர்த்தஜ்ஞ இத் ஸகலம் பத்யமஸ்நுதே

ஸ நாகமேதி ஜ்ஞாநவித்யுத பாப்மா ॥”

[எவனெருவன் வேதத்தை அத்யயனம்செய்தும், அதன் பொருளை அறியாமலிருக்கிறானே அவன் (வேத)பாரத்தைத் தாங்கும் சுமை தாங்கிக் கல்லாகவே இருக்கிறான். எவனெருவன் வேதப்பொருளை உணர்கின்றானே அவன் எல்லா நன்மைகளையும் அடைகிறான். அர்த்தஜ்ஞானத்தாலே பாபம் நீங்கப்பெற்றுப் பரமபதத்தை அடைகிறான்] என்று உத்கோஷிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தஜ்ஞாநத்தை அனைவரும் அடைவதற்காக, பிராட்டி தானே சோதி வாய்திறந்து அருளிச் செய்த லக்ஷ்மிதந்த்ர வசனங்களையும், பராஹ்மபரமரிஷிகளின் வாக்குகளையும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களையும், ஆசார்ய ச்ரேஷ்ட்டர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் துணையாகக்கொண்டு இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்தின் பொருளைத் தமிழில் விவரிக்கின்றோம்.

हरिः ओं॥ हिरण्यवर्णा हरिणीं सुवर्णरजतस्रजां ।

चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह ॥ १ ॥

ஹரி ஓம்: ||

1. ஹிரண்ய வர்ணம் ஹரிணீம் ஸுவர்ணரஜத ஸ்ரஜாம் ।

சந்த்ராம் ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ ம ஆவஹ ||

பதவுரை:— ஜாதவேத:—வேதங்களைப் பிறப்பித்த எம் பெருமானே! ஹிரண்யவர்ணம்—அழகிய நிறத்தை உடைய வளும், ஹரிணீம்—மான்போன்றவளும், ஸுவர்ண ரஜத ஸ்ரஜாம்—பொன் மாலைகளையும், வெள்ளி மாலைகளையும் உடையவளும், சந்த்ராம்—சந்திரனைப்போல் ஆநந்திப்பிப்ப வளும், ஹிரண்மயீம்—ஸுவர்ணமயமானவளுமான, லக்ஷ்மீம்—லக்ஷ்மீதேவியை. மே—என்னிடத்தில். ஆவஹ—ஆவிர்ப்ப விக்கச்செய்வீராக.

மறைநான்கு முன்னோதிய ஸர்வேச்வரனை அழைத்து, ஸேஷத்வ லக்ஷணம் நிரம்பியிருப்பவளாய், உனக்கேற்கும் பெருமைபெற்ற வளான லக்ஷ்மீதேவியை என்னிடத்தில் நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறான் இம்மந்திரத்தில்.

(ஹிரண்யவர்ணம்) பொன்போன்ற நிறத்தையுடையவளை. “ஹிரண்மய: புருஷ:” [ஸுவர்ணமயான புருஷன்]. எனப்படும் அவனுக்குத் தகுந்தவள் என்கை. ஹேமஸமானவர்ணனுக்குப் பத்தியாம்போது, ஹிரண்யவர்ணையாகவேண்டும்ன்றோ.

“ துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபி, ஐநலக்ஷணம் ।

ராக, வோஹ்ரதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா ||”

[ஓத்த குணம். வயது, நடத்தை ஆகியவைகளை உடையவளும், ஓத்த குடிப்பிறப்பையும், லக்ஷணங்களையும் உடையவளுமான் வைதே ஹிக்கு ராமனே தகுந்தவர்; (அப்படிப்பட்ட) அவருக்கும் கறுத்த கண்களையுடைய இவளே தகுந்தவள்] என்றன்றோ திருவடியும் அருளிச்செய்தது. உண்மையில் கொண்டல்வண்ணான அவன் ஸுவர்ணமயன் ஆவதும் இவளுடைய நித்யஸந்திதி யாலேயன்றோ.

(ஹிரண்யவர்ணம்) ஹிரண்யம்—பொன்; வர்ணம்—அக்ஷரம். பொன்போல் பூதங்களில் மறைந்திருப்பவளாகவும், வர்ணத்திற்கை யாகவுமிருப்பவள். அன்றிக்கே, ஹிரண்யம்போலே ஸ்ப்ருஹணிய மான (ஆசைப்படத்தக்க) சப்தத்தை உடையவள் என்றுமாம். “பால் மோழியாய்” [பெரியாழ் திரு 3-10-5] “மதுரா மதுராலாபா கிமாஹம பூமிநீ” [ரா-ஸு 66-15] [இனியவளும், இனியபேச்சை உடையவளு மான சீதை எனக்கு என்ன சேதி சொன்னாள்?] என்கிறபடியே.

“நிஹிதா ஸர்வபூதேஷு (வ்)ரணே ப்ருங்க்யவதூரிவ |

ஐநயந்தி பரம் நாதம் தைலதாராவதுச்ச்யுதம் ||” [37]

[புண்ணிலே (போக்யபுத்தியுடன்) பெண்வண்டு இருப்பதுபோல், நான் என் (உடைமைப்பொருள்களான) எல்லா பூதங்களிலும் (போக்யபுத்தியுடன்) எண்ணை தாரையைப்போலே இடைவிடாத மேலான நாதத்தை எழுப்பிக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறேன்] என்று லக்ஷ்மிதந்தரத்திலே இப்பொருள்கள் ஆதரிக்கப்பட்டன. ‘ரணே’ [சப்திக்கிறேன்.] என்றும் பாடம்; அப்போது ‘ஹி’ என்னும் எழுத்து ‘நிஹிதா’ [அந்தர்யாமியாயிருப்பவள்] என்றும் ‘ரண்’ என்பது ‘ரணே’ [சப்திக்கிறேன்] என்றும், ‘ய’ என்பது ‘ஐநயந்தி’ என்றும் விவரிக்கப்பட்டதாகக் கொள்வது. ‘நிஹிதா’ என்னும் இத்தால் பகவான் ஸர்வாதந்தர்யாமியாயிருக்கும் நிலையிலே இப்பிராட்டியும் கூட எழுந்தருளியிருக்கிறாள் என்னுமர்த்தம் அறி விக்கப்பட்டதாகிறது. “அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து” என்று பெரியாழ்வாரும், “திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” என்று நம்மாழ்வாரும் இவ்வரும்பொருளை அருளிச்செய்தார்கள். பொன்போலிருப்பவள் என்றதால், நிறத் திலும், அழகிலும், பெருவிலையுறியிருக்கை, ஸாதனமாகவும், ஸாத்ய மாகவும் இருக்கை முதலான குணங்களிலும் பொன்னை ஒத்திருப் பவள் என்றதாகிறது. (ஹிரண்யவர்ணம்) ஸ்ப்ருஹணியவர்ண காரணபூதம்.

“மூலமாதாரமாரப்ய த்விஷ்ட்காந்தமுபேயுஷீ |

உதித்தானேகஸாஹஸ்ர ஸூர்ய வஹ்நீர்துஸந்ரிபா ||

சக்ரவத்புநராதாராத் ஸாந்தா பஸ்யாத் மத்யமா |

வைகூரீ ஸ்தூநமாஸாத்ய தத்ராஷ்டஸ்தூநவர்த்திரீ ||

வர்ணநாம் ஐநநீ பூத்வா பேடாக்யாந் ப்ராஸ் டௌமி கௌரிவ |

ஹிரண்யவர்ணேத்யேவம் மாம் ப்ரஜாபதிருதாரதீ: ||

ஸ்துத்வா து மத்ப்ரஸாத்யாத் ஸ யோக்யநாம் த்யம்முசிவாந் ।
ப்ரணவாதியுர் நமோந்தோடயம் மந்த்ரோ மம நவாக்ஷர: ॥

ஸப்யத்யப்யரஹ்மமய: ஸாக்ஷாத் யோகியநாம் யோக்யஸாத்யக: ॥''

[(வயிற்றின் அடிப்பாகத்திலேயுள்ள) மூலாதாரப்ரதேசத்திலிருந்து தொடங்கி, (தலையில் ப்ரஹ்மரந்த்ரப்ரதேசத்திலிருந்து பன்னிரண்டு விரற்கடை தாண்டியுள்ள) த்விஷ்ட்காந்த ஸ்தானம் வரையிலும் வீற்றிருப்பவளாய், பல்லாயிரம் சூரியர்களும், அக்னிகளும், சந்திரர்களும் சேர்ந்து உதித்தாற்போன்ற ஒளியுள்ளவளாய், சக்ரா காரமாயிருக்கும் மூலாதாரப்ரதேசத்திலிருந்து சாந்தை என்றும், பஸ்யை என்றும், மத்யமை என்றும் பெயரை உடைய த்வணிக ளாக ஆகி, வைகரீஸ்தானத்தை அடைந்து, அங்கு (கண்டமும் முதலிய) எட்டு இடத்திலே இருப்பவளாய், சப்தங்களுக்குத் தாயா யிருந்து கொண்டு பசுவைப்போல் போக்யங்களைப் பொழிகிறேன். இதனாலேயேசிறந்த புத்தியையுடைய பிரமன் 'ஹிரண்யவரணை' (அழகிய த்வணிகளுக்கு உத்பாதிகையாயிருப்பவள்) என்று என்னைத் துதித்து, என் அருளாலே யோகதர்மத்தை உரைத்தான். ப்ரணவத் தோடு தொடங்கி, நமஸ்ஸுடன் முடியும் (ஓம் ஹிரண்யவரணாயை நம:) என்னும் இந்த மந்திரம் ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்டது. ஸாக்ஷாத்வேதமாயமானது; யோகிகளுடைய யோகத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது] என்று பிராட்டி லக்ஷ்மிதந்த்ரத்தில் அருளிச்செய்த படியே மனிதர்கள் உச்சரிக்கும் அழகிய சப்தங்களுக்குக் காரண பூதையாயிருப்பவள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(ஹரிணீம்) மான்போலேயிருப்பவள். (ஹிரண்யவரணம் ஹரிணீம்) பொன்னிற மான்போலே உள்ளவள். துவட்சியிலும், கண்ணின் மருட்சியிலும் மாடிக் ஒத்தவள். யோகிகளாகிற வேடர் களாலே, பக்தியாகிற வலையால் கட்டப்படும் மானுயிருப்பவள். "ஹரந்தி-புத்தந்தி-ஏநாமிதி ஹரிணீ" என்று வ்யுத்பத்தி.

''தூராத் தூரதரம் யாமி ஹரிணீ யோக்யமாநஸாத் ।
புக்த்யா பூத்நந்தி நிஜயா யோகியநோ மாம யதவ்ரதா: ।
ஷஷ்டி ரஷ்டஸஹஸ்ராணி யோகியநோ மத்பராயணா: ।
ஹரிணீம் மாமநுத்யாய ப்ரத்யாஹாரம் பரம் க்யதா: ॥''

[மான்போன்றவளான நான் யோகிகளின் மநஸ்ஸிலிருந்து வெரு தூரம் செல்கிறேன். விரதங்ளை அனுஷ்டிப்பவர்களான யோகி கள் என்னைத் தங்கள் பக்தியாலே கட்டுகிறார்கள். நாற்பத்

தேண்ணுயிரம் யோகிகள் என்னையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கொண்டு என்னைப் பெண்மானாக தியானித்து மேலான ப்ரத்யா ஹார நிலையை அடைந்தார்கள்.] என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது.

(ஹரிணிம்) ஹரினுஜீனத்தாலே (மான்தோலாலே) சுற்றப் பட்டவள் என்னுதல்; மான்தோல்விரிப்பை உடையவள் என்னுதல்; ஹரியினுலே ஆவிங்கனம் செய்யப்பெற்ற இடையை உடையவள் என்னுதல்; மான்கண்போன்ற நீண்ட கண்ணை உடையவள் என்னுதல்.

“ ஹரினூஜிரஸம்வீதாம் ஹரினூஜிரஸம்ஸ்தராம் |

ஹரினூஸ்லிஷ்டமத்யாம் தாம் ஹரினூயதலோசநாம் ||

ஹரிணிம் மாமநுஸம்ருத்ய பராம் ஸாந்திமவாப்நுயாத் || ”

[மான்தோலாலே சுற்றப்பட்டவளும், மான்தோல்விரிப்பை உடையவளும், ஹரியினுலே ஆவிங்கனம் செய்யப்பெற்ற இடையை உடையவளும், மான்போன்று நீண்ட கண்களை உடையவளுமான என்னை ‘ஹரிணி’ என்று தியானித்து மேலான சாந்தியை அடையலாம்] என்று தந்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது. (ஹரிணிம்) “ஹரிம் நயதீதி ஹரிணி” [பகவான் ஹரியைக் காரியங்கள் செய்யும்படி தூண்டுபவன்] என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள், மோக்ஷபலப்ரதானம் முதலான காரியங்களில் ஈடுபடும்படி பகவானைத் தூண்டுபவன் அவனுக்கு ஸஹதர்மசாரிணியாய், புருஷகாரபூதையாயிருக்கும் இவளேயன்றோ.

“ஈஷத் த்வத்தகருணா நிரீக்ஷணஸூதா ஸந்தூக்ஷணாத் ரக்ஷயதே நஷ்டம் ப்ராக் தத்யலாபதஸ்த்ரிபுவநம்ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யம்| ஸ்ரேயோ ந ஹயரவிந்த்யலோசந மந:காந்தாப்ரஸாதூத்ய்ருதே ஸம்ஸுருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித் ||”

[உன் கடாக்ஷம் இல்லாமையாலே, முன் நசித்துக்கிடந்ததான மூவுலகமும், இப்போது கிந்துபோது உன்னுடைய கருணாகடாக்ஷமாகிற அம்ருதவர்ஷத்தினால் அவளற்ற பெருமையை உடையதாகும்படி ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு ஐச்வரியம், கைவல்யம், பரமபதம் இவைகளில் மேன்மையானது தாமரைக் கண்ணாவின் மனத்துக்கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல் ஏற்படாதன்றோ.] என்று ஆளவந்தாரும்,

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் திஸ்ரதாத்ஸ்ரஷஜக்யதாம் ஸர்க்கேயாபஸர்க்க்ய

ஸ்தித்:

ஸ்வர்க்க்யம் துர்க்க்யதிமாபவர்க்கிகபத்யம் ஸர்வம் ச குர்வந்ஹரி:।
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக்யம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேடகிலம்
க்ரீடேயம் க்ஷு நாந்யத்யாஸ்ய ரஸத்யா ஸ்யாதேகரஸ்யாத்

தயா ||

[எல்லாவுலகையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்கநரக
மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதையும் செய்யும்போது பகவான் எவளு
டைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அதனுடைய
இங்கிதத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்
கிறானே, அந்தப்பிராட்டி (நமக்கு) மங்களத்தை அளிக்கட்டும்;
பகவான் அவளுடன் ஒரே அபிப்பிராயத்தை உடையவனாயிருக்கிற
படியால், அவளுடைய இங்கிதபராதீனனாகக் காரியங்களைச் செய்
யாவிடில் அக்காரியங்கள் ரஸத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்று
ஆழ்வானும்,

“யத்ப்ரூபங்க்யா: ப்ரமாணம் ஸ்திரசரசநா தாரதம்யே

முராரே:”

[எவளுடைய புருவநெறிப்புகள் பகவானுடைய ஸ்தாவரஜங்கம
ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுக்குக் காரணமோ...] என்றும்,

“நம: ஸ்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரூபிப்ரமபேத்யுத:।

ஈஸோஸிதவ்ய வைஷ்ணவ நிம்னோந்நதமித்யம் ஜக்யத் ||”

[எவளுடைய புருவநெறிப்புகளின் வித்தியாசத்தாலே இவ்வுலகம்
நியமிப்பவர்களும், நியமிக்கப்படுபவர்களுமாகிற பேதத்தினால்
ஏற்றத்தாழ்வுகளை உடையதாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட
ஸ்ரீரங்கநாயகிக்கு நமஸ்காரம்.] என்றும்,

ஸ்ரீயை ஸமஸ்தசித்யுசித், வித்யாநவ்யஸநம் ஹரே:।

அங்கீகாரிபிராலோகைஸ் ஸார்த்த்யநந்தயை க்ருதோஞ்ஜலி:॥
[ஸகல சேதநாசேதனங்களையும் படைப்பதால் பகவானுக்குண்டா
கும் சிரமத்தைத் தன் அங்கீகாரத்தைக் காட்டும் கடாஷங்களாலே
ஸபலமாகச் செய்கின்ற பிராட்டியின் பொருட்டு அஞ்ஜலியானது
(அடியேனல்) செய்யப்பட்டது.] என்றும்,

உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகி-

நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாஷலீலாம் ।

ஸ்ரீரங்க, ஹர்மயதலமங்குளதீபரேக்யாம்

ஸ்ரீரங்க, ராஜமஹிஷீம் ஸ்ரியமாஸ்ரயாம: ||

[ஏழுலக்ஷணையும் (பகவான்) படைத்தவுடன் தளிர்விடுவதாகவும், (அவனுலே) ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஏழு உலகங்களின் நிர்வாஹத்தினால் மோட்டுவிடுவதாகவுமிருக்கிற அர்த்துடாக்ஷஸீலையை உடைய வளம் திருவரங்க மாளிகைக்கு (ஒரு) மங்கள தீபக்கொழுந்து போலிருப்பவளும், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திவ்ய மஹிஷியானவளு மான ஸ்ரீதேவியை ஆஸ்ரயக்கீரோம்.] என்றும் பட்டரும் பகவா னுடைய ஜகத்வ்யாபாராதி ஸர்வகார்யங்களிலும் இவளுக்கு ப்ரேர கத்வருபமான அந்வயம் உண்டென்று அருளிச்செய்தார்கள் என்றே . இவற்றுக்கெல்லாம் அடியாக ஆழ்வாரும்

“அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகளாகியும் நிற்குமம்மான் எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டு எல்லாக் கருமங்களும்செய் எல்லையில் மாயன்” [திருவாய் 3-10-8]

என்று இவனுடைய எல்லாக் காரியங்களிலும் பிராட்டிக்கும் அந் வயமுண்டு என்று அருளிச்செய்தார்கள். இவ்விடத்தில் “இப்படி ஜகத்காரணத்தவத்தில் இவளுக்கு அந்வயமுண்டோ?” என்று ப்ரச்னம் பண்ணின நடாதூரம்மானைக் குறித்துப் பிள்ளான் ‘இவ்வர்த்தத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோ? ‘ஆவாப்யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்ச உத்பாத்யுயிதவ்யா:’ [நம்மிருவராலும் கர் மங்கள் செய்யப்படவேண்டும். குழந்தைகளும் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும்.] என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே ஸஹதர்ம சாரினியான இவளுக்கு அந்வயமுண்டு” என்று அருளிச்செய் தார்” என்றும் ஐதீஹ்யம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ‘ஹரியைத் தூண்டுபவள்’ என்றும் பொருளுள்ள இந்தநாமத்திலிருந்தும், இந்த ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தும் பெரியபிராட்டி யாருக்கு ஜகத்வ்யாபாரத்திலும், முக்திப்ரத்யானத்திலும் ப்ரேரகத்வ ருபமான அப்ரத்யானமான அந்வயம் உண்டேயொழிய, ஸாக்ஷாத் கார்யகரத்வருபமான ப்ரத்யானமான அந்வயம் இல்லையென்றும் தெளிவாகிறது. ஆகையாலேயே

“யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே. யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி|
யத்ப்ரயந்த்யபி, ஸம்விஸந்தி தத், விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்,

ப்ரஹ்மேதி ||

[எதனிடமிருந்து இந்த பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் உண்டான இவை வாழ்கின்றனவோ, எதை (ப்ரளயகாலத்தில்) அடைகின்றனவோ, (மோக்ஷத்தில்) எதனுள் நுழைகின்றனவோ அதையே ப்ரஹ்மமென்று அறிவாயாக.] என்று வேதங்களிலும் “ஜந்மாத்த்யஸ்ய யத:” [இவ்வுலகிற்குப் பிறப்பு முதலானவை எதனிடமிருந்தோ அது ப்ரஹ்மம்] என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணத்வம் முக்திபலப்ரதத்வம் என்னும் ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்களுக்கு இவ்விடத்திலே அதிவ்யாப்தி வாராது என்று தெளிவாகிறது. வேதாந்ததேசிகரும் சது:ச்லோகீபாஷ்யத்திலே “கிஞ்ச, யதூ முக்தஸ்ய புக்யவதா பரமஸாம்யே ஸ்ருதிஸம்ருத்யா திஸித்தேபி ‘ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்’ இதி லக்ஷணபூதராகாரை: வைஷ்ணவம் ஸ்தூப்யதே தகூ இஹாபிபுவதி” [மேலும், எப்படி முக்தனுக்குப் பரமாத்மாவுடன் மேலான ஒற்றுமை ‘பரமம் ஸாம்ய முபைதி’ ‘மம ஸாதூர்மயமாகதூ:’ இத்யாதி ச்ருதிஸம்ருதிகளால் ஸித்தித்திருந்தபோதிலும், ‘ஜகத்வ்யாபாரத்தைத் தவிர மற்ற விஷயங்களிலேயே ஸாம்யம்’ [ப்ரஹ்மஸூத்ரம்] என்று லக்ஷணமாயிருக்கும் ஆகாரங்களாலே வேறுபாடு ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே இப்பிராட்டி விஷயத்திலுமாகும்.] என்று அருளிச்செய்தார். லோகத்திலும், யஜ்ஞாதிகளில் பத்னிக்கு அந்வயமுண்டென்பதையும், ஆனால் அது அப்ரதானமான அந்வயமே என்பதையும் காணுகின்றோம். ‘ஸஹதூர்மசரீ தவ’ என்று சொல்லப்படும் இப்பிராட்டிக்கு ஜகத்வ்யாபாரத்திலும், முக்திப்ரதானத்திலும் அந்வயமில்லையென்று சொல்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஆருமில்லை. ஆனால், ‘ஸஹயுக்தேப்ரதூநே’ என்னும் வ்யாகரணஸூத்ரத்திற்கும், இயற்கையான இவளுடைய பாரதந்திரியத்திற்கும் சேர அவ்வன்வயம் அப்ரதானமானதாகவேயிருக்கும். ஆகையாலேயே ப்ரஹ்மலக்ஷணம் இவ்விடத்தில் ஏறுது.

(ஹரிணிம்) “ஹரிணௌ நீயதே இதி ஹரீணீ” [ஹரியினுலே (எல்லா காரியங்களிலும்) அழைத்துக்கொள்ளப்படுகிறானாகையாலே ஹரிணி என்னும் பெயருள்ளவளாகிறாள்.] என்கிறபடியே எல்லாக்காரியங்களிலும், எல்லா அவதாரங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும் ஹரியினுலே அழைத்துச்செல்லப்படுகிறானாகையாலே, இப்பிராட்டிக்கு “ஹரிணி” என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (ஹரிணிம்) ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் முக்திப்ரதானாதிகள் ஆகிய காரியங்களிலே எம்பெருமானாலே அழைத்துக்

கொள்ளப்படுபவன். “க்ரீடேயம் க்ஷு நாந்யதூஸ்ய ரஸதூ” [ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாகிற இவ்வீனையாட்டு. இப்பிராட்டியின் முகமலர்த்திக்காகச் செய்யப் படாவிடில் இந்த பகவானுக்கு ரஸத்தையளிக்காது] என்று ஆழ்வான் அருளியபடியே இவனை அழைத்துக் கொள்ளாவிடில் ஆநந்தமில்லாமையாலே நியமேத எல்லாக் காரியங்களிலும் அவனான் அழைத்துக் கொள்ளப்படுபவன். (ஹரிணீம்) எல்லா அவதாரங்களிலும் அவனான் அழைத்துச்செல்லப்படுபவன்.

புருஷ பத்மா ஸம்பூதா ஆதித்யோடபூத் யதூ ஹரி: |
யதூ து புர்க்குவோ ராமஸ் ததூஸீத் துரணீ த்வியம் ||
ராகவத்வேடபுவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜம்மி |
அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ ||
தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ |
விஷ்ணோர் தேஹாநுருபாம் வை கரோத்யேஷாஸதம்நஸ்

தநம் ||

[பகவான் ஆதித்யனும் அவதரித்தபோது பிராட்டி பத்மையானாள். பரசராமனானபோது தரணியானாள்; ராகவனானபோது சீதையாகவும், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ருக்மிணியாகவும் ஆனாள். மற்ற அவதாரங்களிலும் இவள் பகவானைப் பிரியாதவளாயிருக்கிறாள். அவன் தேவனாயவதரிக்கும்போது இவளும் தேவதேஹமெடுக்கிறாள்; மநுஷ்யனாகும்போது இவளும் மநுஷ்யையாகிறாள். விஷ்ணுவின் தேஹத்திற்குத் தகுந்ததாகத் தன் தேஹத்தை அமைத்துக்கொள்கிறாள் இப்பிராட்டி.] என்று பராசரமஹர்ஷியாலே விஷ்ணு புராணத்திலும் பேசப்பட்டதன்றோ.

“க்ருஷ்ணஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதூ,ம் வக்ஷ:ஸ்தூலாலயாம்”
[மார்விலேயிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியை மான்தோலாலே மறைத்துக் கொண்டு (பலியின் யாகசாலைக்கு எழுந்தருளினான் வாமனன்.)]
என்கிறபடியே நித்யப்ரஹ்மசாரியாய் அவதரித்தபோதும் மார்விலே இருத்தி மறைத்து அழைத்துச் செல்லும்படியன்றோ இவன் இவளிடத்திலே ஈடுபட்டிருப்பது.

“யதி, மநுஜதிரஸ்சாம் லீலயா துல்யவ்ருத்தே
ரநுஜநுரநுருபா தேவி நாவாதரிஷ்ய: ||
அஸரஸமபுவிஷ்யந் நாம் நாதூஸ்ய மாதர்
தூரதூஸ்யதூரவிந்தோதூந்த காந்தாயதூக்ஷி ||”

[சிறிது மலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்த அழகிய திருக்கண்களையுடைய பிராட்டியே! லீலைன்பொருட்டு (தேவ) மனுஷ்யதீர்யக் (ஸ்தாவரங்) களுடன் ஒருபடிப்பட்டவனாய் அவதரிக்கும் ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய அவதாரம்தோறும் அநுருபையாக நீர் அவதரியாம லிருப்பிராகில், அந்த நாதனுடைய விளையாட்டானது சுவையற்று விடும்.]

“ அநுஜநுரநுருபருப சேஷ்டா

ந யதி, ஸமாகுமயிந்தி, ராடகரிஷ்யத் ।

அஸரஸமத, வாட்பரியம்ப, விஷ்ணு

த், ருவமகரிஷ்யத ரங்க, ராஜநர்ம । ”

[ரங்கநாதரே! பிராட்டியானவள் (தேவரீருடைய) அவதாரம் தோறும் தேவரீருக்கு ஒத்த உருவத்தையும் லீலைகளையும் உடைய வளாய்க்கொண்டு சேர்ந்து அவதாரம் செய்யாதிருந்தாளாகில் உம்முடைய (அவதாரமாகிற) விளையாட்டை சுவையற்றதாகவோ அல்லது வெறுக்கத்தக்கதாகவோ செய்திருப்பாள்; இது நிச்சயம்.] என்று பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்திலும் [48], ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த்வத்திலும் [2-49] அருளிச்செய்தபடியே இவளை அழைத்துச்செல்லா விடில் அவனுடைய அவதாரங்கள் ஆநந்தமற்றவையாகிவிடு மன்றோ. (ஹரிணிம்) விபவாவதாரங்களில்மட்டுமன்றிக்கே வ்யூ ஹாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஹரியினாலே அழைத்துச்செல்லப்படுபவள். “திருமால் ஈடல்” என்றும், “அமரர் தொழப் பணங்கொள் பாம்பில் சந்தணிமென்முலைமலரான் தரணி மங்கை தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானே” என்றும் கூறப்பதி முதலான வ்யூஹங்களிலும். “மாதவா! கூனே சிதைய உண்டை வில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா” “சிமாதவன் கோவிந்தன்” என்று விபவாவதாரங்களிலும், “ திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் ” “ அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து ” என்று அந்தர்யாமிநிலையிலும், “ திருவுடையான் மணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் ” “வேங்கடத்தென் திருமாலும் போந்தானே” என்று அர்ச்சாவதாரத்திலும் இவளுடன் சேர்ந்தே எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்னுமர்த்தத்தை ஆழ் வார்கள் ஆதரித்தார்களன்றோ.

(ஹரிணிம்) “ ந ஜீலேயம் க்ஷணமபி ” என்று அவனைவிட்டுக் கணநேரமும் தரிக்கமாட்டாமையாலே காடுசென்றபோதோடு, நாடு ஸ்ரீ—1

தரும்பிய போதோடு வாசியற அவனால் அழைத்துச்செல்லப் பட்டாளன்றே. (ஹரிணிம்) “மாம் நயேத், யத்ரி காகுத்ஸ்த்யஸ் தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” [என்னை எம்பிரான் அழைத்துச் செல்லுவானாகில் அது அவனுக்கே தரும்.] என்றல்லவோ இப் பிராட்டியும் அருளினாள். (ஹரிணிம்) “ஹரிம் நயதி” [ஹரியை அழைத்துச்செல்லுபவள்] என்னும் வ்யுத்தத்தியாலே “நின் அன்பின் வழியின்று சிலபிடித்து எம்பிரான் ஏக” [பெரியாழ்-திரு 5-10] என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் இப்பிராட்டிக்கு ப்ரேமபர தந்திரன் என்னும் அர்த்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது. “ஹரிண நயதே” [ஹரியினுலே அழைத்துச்செல்லப்படுபவள்] என்னும் வ்யுத்தத்தி யாலே இப்பிராட்டி ஸ்வரூபத்தினாலேயே இந்த பகவானுக்குப் பர தந்திரை என்னும் அரும்பொருள் அறிவிக்கப்படுகிறது. இப்படிக்கொள்ளவேண்டிய திர்ப்பந்தமென்? இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ப்ரேமபரதந்திரர்களேயொழிய ஸ்வத: ஸேஷபூதர்களல்லர் என்று கொள்ளலாகாதோ என்னில்: “விஷ்ணுபத்நீ” [விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயிருப்பவள்] “லக்ஷ்மீச்ச பத்நயேள” “விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:” [விஷ்ணுவுக்கு உடைமைப்பொருளாயிருப்பவள்] என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலும், “ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி” [பிராட்டியே! நீ இயற்கையாகவே விஷ்ணுவுக்கு உடைமைப்பொருளாயிருக்கிறாய்] என்று ஆசார்யமரேஷ்டரான பட்டராலும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கையாலே, சந்தணிமென்முலைமலரால் தரணிமங்கை தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானுள் தாமோதரனுக்கு, கேசவ நாயகைக் கால்பிடிப்பாள் என்னுமிப்பேற்றுக்கு இட்டுப்பிறந்திருக்கும் பெரிய பிராட்டியார் இயற்கையாகவே ஸேஷபூதை என்றே கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனே, ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் பிராட்டியின் ஸ்ரீஸூக்திகள், ஆர்வர்களின் அருளிச்செயல்கள் ஆசார்ய தவ்யஸூக்திகள் ஆகிய எல்லாம் விரோதக்கும்.

(ஹரிணிம்) “ஹாரிணீ ஏவ ஹரிணீ” [பாபங்களையும் துக்கங் களையும் அடியார்க்குப் போக்குபவள் ஹரிணியாவாள்] என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்” “புலபுங்குரா பஹாரிணீ” என்று ஸ்ம்ருதிகளிலும், “செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே” [பெருமான் 4-9] “திவினைக்கருநஞ்சைப் பூவினை மேவ்ய தேவி மணுளனை” [திருவிருத்தம்-89] “செடியா ராக்கை அடியாரைச்சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலே” [திருவாய் 1-5-7] “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் இருமெவ்வினை கடிவாரே” [திருவாய் 1-6-9]

“கடிவார் தீய வினைகள் வடிவார் மாதவனாரே” [திருவாய் 1.6-10]
 “வேரி மாராத பூமேலிருப்பாள் ஷ்ணேதிர்க்குமே” [திருவாய் 4.5-11]
 என்று ஆழ்வார்களாலும் இவ்வர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. இங்கு ஒரு ஸந்தேஹம் எழக்கூடும், முக்திபூலப்ரதக்ஷ்வம் என்பது ப்ரப்ரஹ்மத்திற்கே உரியதானதொரு லக்ஷணம். அது இஷ்டப்ராப்தியென்றும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்றும் இருவகைப்படும். அதில் இஷ்டப்ராப்தியாவது:— ஸ்வைகாண்டத்திற்கென்று, ஸ்வஸ்வரூபாவரீப்பாவம் பெற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியராய் அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடி ஸர்வேச்வரனுக்கேயான கைங்கரியத்தைச் செய்கை. அநிஷ்டநிவ்ருத்தியாவது:— ஸ்வரூபப்ராப்தமான இக்கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான புண்யபாபங்கள், ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் முதலானவைகளைப் போக்கடிக்கை. “ஹரீணீ” என்னும் திருநாமத்திலிருந்தும், மேலே எடுத்த ப்ரமாணங்களிலிருந்தும் பாபாதி நிவர்த்தனமாகிற அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைப் பெரிய பிராட்டியார் செய்கிறார் என்று ஏற்படுவதால் அவருக்கும் மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டென்றும், அதனால் அவரும் ப்ரப்ரஹ்மமே என்றும் தெளிவாகிறதே என்னில்: ஆகாது. பெரிய பிராட்டியார் பாபத்தைப் போக்குவது எவ்வழியாலே என்பதை முதலில் சிந்திக்கவேண்டும். “புண்யாபுண்யாவீர்வா ப்ரீதி கோபௌ” [புண்யமும், பாபமும் ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரீதி கோபங்களேயாகும்] என்றும், “யத் த்வத்ப்ரியம் தத்ஸிஹ புண்யம புண்யமந்யத்” [யாதொன்று உனக்குப் பிரியமாயிருக்கின்றதோ அது புண்யமாகும்; உனக்கு அப்ரியமானது பாபமாகும்.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரீதி கோபங்களே புண்ய பாபங்களாகின்றன. அப்பரவஸ்துவானது ‘பொறுத்தேன்’ என்றவுடன் அழியக்கூடியவை இவை. ஆக, ‘பொறுத்தேன்’ என்னத் தீரக்கூடியவையும் சேதனருடைய கர்மானுகுணமானவையுமான ப்ரீதி கோபங்களை உடையதொரு வஸ்துவே ப்ரப்ரஹ்மமென்று ஏற்படுகிறது. இப்பிராட்டியோவெனில் “அஜ்ஞாதிக்ரஹா” [கோபமென்பதையே அறியாதவள்] என்று பெயர்பெற்றிருப்பவள். “ஃ குப்யேத் வாநரோத்தம!” [வாநரஸ்ரேஷ்டனே! ஆர் கோபிக்கமுடியும்?] என்று அருளிச்செய்பவள். ஆகையால், இவள் சேதனருடைய கர்மானுகுணமாகக் கோபங்கொள்வதற்கும் அதைப் ‘பொறுத்தேன்’ என்பதற்கும் ப்ரஸக்தியே இல்லை. இனி, இவள் பாபத்தைப்போக்கும் வழியென்னென்னில்: ஜீவனுடைய பாபச்செயல், னைக்கண்டு சிறச்சிவந்து நிற்கும்

ஸ்ரீவேச்வரனைத் தன் வடிவழகாலும், போக்யதையாலும் மயக்கி, உசிதோபாயங்களாலே அவனுடைய சிற்றத்தை ஆற்றி, அவனைப் 'பொறுத்தேன்' என்னப் பண்ணுகையே இவள் பாதகத்தைப் போக்கும் வழியாகும். இதை நினைத்தே ஆழ்வார்களும் பல பாகரங்களிலும் பிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீவேச்வரன் வினைகளைப் போக்குகிறான் என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் பாபத்தைப் போக்கடிப்பதில் ஸ்ரீவேச்வரனுடைய அந்வயம் ப்ரதானமானது என்பதையும், இவனுடையது அப்ரதானமானது என்பதையும் காட்டினார்கள். "ஸ்ரீவபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும் பாபநிவர்த்தன ஸங்கல்பம் ஸ்ரீவேச்வரனுடையதே. அவனை அப்படி ஸங்கல்பிக்கும்படி செய்பவள் இப்பிராட்டியாவாள். ஸ்வதந்த்ரான அவனுக்குள்ளது உபாயத்வம்; பரதந்த்ரையான இவனுக்கு இருப்பதும் பெருமைத்ருவதும் புருஷகாரத்வமே. ஆகையினாலேயே அஜ்ஞாதநிக்ரஹயென்றும், அநுக்ரஹபரையென்றும் * பெருமைபெற்றவளான இவனுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமாகிற * தோஷமில்லை.

(ஹரிணி) மஞ்சள் நிறமுள்ளவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இப்பொருள்களெல்லாம்,

“ ஹரிம் நயாமி கார்யேஷு நீயே ச ஹரிண ஸ்வயம் |
ஸத்யா ஹரிணபூஸாஹம் ஹாரிணி துரிதம் ஸதாம் ||
ப்ரணவாதி நமோந்நதஸ்ச மந்த்ரோதயம் மே ஷட்யக்ஷர: |
ஸ்ரீவார்த்தஸாத்யகஸ் ஸாக்ஷாத் யோக்யஸாத்யமுத்தமம் ||”

[எல்லாக்காரியங்களிலும் ஹரியைத் துண்டுகிறேன். ஹரியினால் எப்போதும் அழைத்துச்செல்லப்படுகிறேன். என்றும் மஞ்சள்

* பிராட்டிக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமுண்டென்று சொல்லும் சிலர் பிராட்டிக்குப் பெருமையை ஸ்தாபிப்பதாக நினைக்கின்றனர். உண்மையில் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரையான பிராட்டியைப் பேசுநின்ற பிராட்டியாக்கும் அவர்கள் பிராட்டிக்கு ஒரு தோஷத்தையே ஏற்றுகின்றனர். “புருஷனுக்கு ஸ்தனோத்பேதமும், ஸ்த்ரீக்கு ச்மசுருஸம்யோகமும்போலே பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயம் ஹேயம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை கத்யவ்யாக்யானத்தில் அருளியபடியே ஒருவர்க்குப் பெருமையாயிருப்பது மற்றொருவருக்கு தோஷமாவது ப்ரஸித்தமன்றோ.

நிறமுள்ளவளாயிருக்கிறேன். நல்லோர்களுடைய பாபத்தை அபஹரிக்கிறேன். (இக்காரணங்களால் 'ஹிரணி' என்று சொல்லப்படுகின்றேன்.) ப்ரணவத்தை முதலிலும், நமஸ்ஸை முடிவிலும் கொண்ட "ஓம் ஹிரண்யை நம: " என்னும் ஆறு அக்ஷரங்கள் கொண்ட இம்மந்திரம் எல்லாப் பலன்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; மேலான யோகஸாதனமுமாகும்] என்று லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலே பிராட்டியாலேயும் ஆதரிக்கப்பட்டன. ஆக, இப்படிப் பலபொருள்கள் உண்டாயினும், பிராட்டியின் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையே இம்மந்திரம் வர்ணிப்பதாகையாலே கண் முதலியவற்றில் மாணை ஓத்திருப்பவள் என்னும் பொருளே முக்கியமாகக்கடவது. "மானமருமென்னோக்கிவைதேவீ" [பெரியாழ்திரு 3-10-4] "மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழி" [பெரியதிரு 5-1-8] என்று ஆழ்வார்களும் இவ்வர்த்தத்தை ஆதரித்தருளினார்கள்.

(ஸுவர்ணரஜதஸ்ரஜாம்) பொன்னாலும், வெள்ளியாலுமான மாலைகளை உடையவள். இது 'ஸுவர்ணஸ்ரஜாம்' என்றும், 'ரஜதஸ்ரஜாம்' என்றும் இரண்டு திருநாமங்களாக லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே கணக்கிடப்பட்டது. (ஸுவர்ணஸ்ரஜாம்) தங்கத்தாமரையாலான மாலைகளை உடையவள். "பொற்றாமரையாள்" [பெரியதிரு 5-1-10] என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

"ஸௌவர்க்ணை: கல்பிதா நித்யம் மம மாலா ஸரோருஹை:" [நான் எப்போதும் தங்கத்தாமரையாலான மாலையையே அணிபவளாகையால் 'ஸுவர்ணஸ்ரஜா' என்னும் பெயருள்ளவளாகிறேன்.] என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது. (ரஜதஸ்ரஜாம்) வெள்ளித்தாமரையாலான மாலையை அணிந்தவள்; அன்றிக்கே விராஜமானமான-(விளங்காநிற்கும்)-மாலையை உடையவள்.

"ராஜதேர் மே ஸ்ரஜ: பத்யுமை: ராஜந்தே ச ஸ்ரஜோடமலா:" [வெள்ளித்தாமரையாலான மாலைகளை நான் அணிவதாலும், என்மலைகள் எப்போதும் தோஷமற்றவையாய் விளங்காநிற்கையாலும் நான் ரஜதஸ்ரஜையாகிறேன்.] என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் இப்பொருள்கள் ஆதரிக்கப்பட்டன. இத்தால் "திவ்யமால்யாம் பூரதூரா" [வி-பு 1-9-105] என்று பராசரமஹர்ஷி அருளியபடியே அப்ராக்ருதமான மாலைகளை உடையவள் என்னுமர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

(ஸுவர்ணஸ்ரஜாம்) "ஸுவர்ணந் ஸ்ருஜதி இதி ஸுவர்ணஸ்ரஜா" [சோபநமான வர்ணங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கொளாகையால் ஸுவர்ணஸ்ரஜை எனப்படுகிறது] என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "ஸ்ருஜாமி மோபநந் வர்ணந்" [அழகிய வர்ணங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்கையாலே ஸுவர்ணஸ்ரஜையாகிறேன்.] என்று லக்ஷ்மி தந்தாத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது. 'வர்ணங்கள்' என்றால் சப்தங்கள் என்றும், ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைச்ய உத்தரக்ளாகிற நான்கு ஜாதிகள் என்றும் பொருள்படும். இரண்டு பொருள்களும் இங்கு ஏற்றும். 'சதுர்வர்ணங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன்' என்று பொருளானபோது "ஸாஸ்தரத்ருஷ்ட்யா தூப தேயு:" என்று ப்ராஹ்ம ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடியே அந்தர்யாமியான பரமாத்ம த்ருஷ்டியாலே சொன்னதாகக் கொள்ள வேண்டும். அன்றிக்கே, 'ஸ்ருஷ்டிப்பவன்' என்றது அந்தர்ப் பூவிதணிச்சாய் 'ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்பவன்' என்று கொள்ள வேண்டும். "சாதுர்வர்ணயம் மயா ஸ்ருஷ்டம்" என்று கண்ணன் கீதையில்வர்ணஸ்ருஷ்டியைத்தன்னுடையதாகவேசொன்னுள்ளனரே.

இத்திருநாமங்களுக்கு மத்திராஸ்தர ப்ரக்ரிமையை அனுஸரித்து அக்ஷரஸாம்யங்களைக்கொண்டு சில பொருள்கள் லக்ஷ்மி தந்தாத்திலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. உதாஹரணமாக "ஹிரண்யவர்ணம்" என்றும் திருநாமத்திற்கு

"நிலிதா ஸர்வபூதேஷு ரணே ப்ருங்குவத்ரூரிவ |
ஐநயந்தீ பரம் நாதம் தைலதாராவதஸ்யுதம் ||"

[தைலதாரையைப்போல் இடைவிடாத நாதத்தை எழுப்பும் நான், எல்லாபூதங்களிலும்ருந்துகொண்டுபெண்வண்டைப்போலேசப்திக்கின்றேன்.] என்று பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. 'ஹிரண்யவர்ணம்' என்னும் பதத்தில் 'ஹி' என்னும் எழுத்துக்கு எல்லா பூதங்களிலும், திறுதையாய்-மறைந்திருப்பவளாய் உள்ளவன் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'ஹி-கூதேன' என்று தாது. 'ரண-ஸப்தே' என்று நாதவாகையாலே 'ரண' என்னும் எழுத்துக்களுக்கு 'ரணே' [சப்திக்கிறேன்] என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'ஸுவர்ணஸ்ரஜதஸ்ரஜாம்' என்றதுக்கும் இப்படிக்காட்டப்பட்டிருக்கும் பொருள்களை அடுத்தபடி விளக்குவோம்.

(ஸுவர்ணஸ்ரஜாம்) ஸுவர்ணாயாகவும், ஸ்ரஜையாகவும்நிப்பவன். ஸுவர்ண—'ஸு' என்னும் பதம் ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்று

கிறது: ஸ்ருஷ்டிக்காக பகவானை (அல்லது உலகை) வரிப்பவன் ஸுவர்ணையாகிறான். “ஸ்ரஷ்டும் விச்வம் வ்ருணேமி வா” [ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக விச்வமென்னும் (முதற்பெயர் பெற்ற) பகவானை (அல்லது உலகை) வரிக்கிறேனாகையாலும் ஸுவர்ணையாகிறேன்.] என்று தந்தரத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது ஸ்ருஷ்டிக்காக ஸர்வேசுவரனைக் கர்த்தாவாகவும் உலகத்தை விஷயமாகவும் வரிப்பவன் என்றபடி. ஸ்ரஜா-ஸ்ருதா: அஜா: யயா ஸா [பிறப்பற்றவர்களான நித்யமுத்தபத்தசேதனர்கள் எவளால் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார்களோ அவள் ஸ்ரஜையாகிறாள்.] என்கிறபடியே த்ரிவிதசேதனர்களையும் வியாபித்து விளங்குபவன் என்கிறபடி. “ஸ்ரு-க்யுதௌ” என்று தாது

“ஸ்ருதாஸ்சாபி மயாஜஸ்ரம் ப3த்த3முத்தாத3யோ ஹ்யஜா:” [அஜர்களான—பிறப்பற்றவர்களான—பத்தமுத்தாதிகள் என்னால் எப்போதும் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார்களாகையால் நான் ஸ்ரஜையாகிறேன்.] என்று தந்தரத்திலும் இப்பொருள் பேசப்பட்டது. இங்கு சொல்லப்படும் வ்யாப்தி, குணத்தாலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தாலும் என்று கொண்டால் அது எல்லா ஆசாரியர்களும் உகந்ததாகும். ஸ்வரூபத்தாலும் ஸகல ஜீவர்களையும் வியாபித்திருக்கை இங்கு விவக்ஷிதம் என்று கொண்டால் அதில் விசாரிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் சிலவுண்டு.

“யதா ஸர்வக்யுதோ விஷ்ணுஸ் ததை3வேயம் த்3விஜோத்தம!” [ப்ரஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! ஸர்வவ்யாபியான விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவரோ அப்படிப்பட்டவளே இப்பிராட்டியும்] என்றும்,

“த்வ்யா ச விஷ்ணுநா சாம்ப3 ஐக3த்3 வ்யாப்தம் சராசரம்”

[தாயே! உம்மாலும் பகவானாலும் அசைவனவும், அசையாதனவுமான இவ்வுலகெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது.] என்றும், “ஸர்வபூத ஸ்திதா” .. [எல்லாபூதங்களிலும் மறைந்துறைபவன்] என்றும் சாஸ்திரங்களிலே இதரஜீவவிலக்ஷணமானதொரு வியாப்தி இப்பிராட்டிக்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஸுவ்யக்தம். இவ்வியாப்தி எப்படிப்பட்டது என்னும் விஷயத்தில் மஹாசார்யர்களுக்குள்ளும் அபிப்ராயபேதம் விளைந்துள்ளது. மேலே எடுத்த விஷ்ணுபுராண வசனங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள ப்ரகரணங்களிலிருந்து இவ்வசனங்கள் விக்ரஹ வ்யாப்திபரங்களே என்பது விளங்கும் என்று ஆசாரியர்கள் பலருடைய கருத்து.

“சுஹோத்யாச்சுரீஸ் ஸமுத்பந்நா ஸ்ருயதே஽ம்ருத மந்தூநே |
ப்ருக்யோ: க்யாத்யாம் ஸமுத்பந்நேத்யேதத்யாஹ கதும்புவாந் ||”

[பாற்கடவிடுந்து அம்ருதம் கடையும்போது ஸ்ரீதேவியுண்டாளு
ளென்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ருகுமஹர்ஷிக்குக் கியாதியென்னும்
பத்தினியிடம் பிறத்தாளென்று தாங்கள் சொல்லுவது எப்படி
ஓட்டும்?] என்னும் கேள்வியெழ.

“நித்யைவைஷா ஐக்யம்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிரீ |
யத்யா ஸர்வக்யதோ விஷ்ணுஸ் ததைவ்யேயம் த்யுவிஜோத்தம் ||”

[விஷ்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருப்பவளும், விட்டுப் பிரியாதவளு
மான இப்பிராட்டி நித்யமானவளே:—எப்படி விஷ்ணுவானவர்
எல்லாயோனிகளும் அவதரிக்கிறாரோ அப்படியே இவளும்.] என்று
பதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாயினாலே அவதார ரூபமான
வ்யாப்தியை இங்கு சொல்லுவது தகுந்ததேயொழிய ஸ்வரூப
வ்யாப்தியை சொல்லுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; “ராக்ஷவத்வேபுவத்
ஸீதா” என்று தொடங்கிப் பின்னால் வரும் விவரணைகளும்
இதையே வலியுறுத்துகின்றன என்பது அவர்களுடைய கருத்தாகும்.
அப்படியே இவ்வசனங்கள் ஸ்வரூபவ்யாப்தியைச் சொல்லுகின்றன
என்று கொண்டாலும், ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது,
“ஈசதே தேவ ஏக:” “ஏக: ஸாஸ்தா” “ஏக: ஸ்வதந்த்ர:” “ஸதேவ”
“ஏகமேவ” என்று ஈஸ்வரன் ஒருவளேயாகையாலும், “விபுத்வே
ஸதி சேதநத்வம்” [ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கும் சேதனன் ஈஸ்வரனா
வான்] என்று அவனுக்கு லக்ஷணமாகையாலும், அந்த லக்ஷணம்
இவளிடமும் அத்வ்யாப்தமாகாமைக்காக இவளுடைய வ்யாப்தி
அகடித கடநாதக்தியாலேயாகையாலே ஒளபாதிகமென்று கொள்ள
வேண்டும் என்றும் அவ்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ளனர்.
எங்கனாழ்வான், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை,
பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நாயனூர்ச்சான்பிள்ளை முதலான மஹா
சார்யர்கள் இப்பகூத்தை ஆதரித்தவர்கள். “யத்யா ஸர்வக்யதோ
விஷ்ணு:” என்றவிடத்து வ்யாக்யானத்தில் “அதுவா புக்யவாந்
விபுத்வேந ஸர்வக:த: | அஸ்யாஸ்து ஸக்திவஸாத் தத்ரதத்ர (ஸர்வதத்ர?)
ஸந்நித்யநாத் ஸர்வக:தத்வ முக்தம் | இயஞ்ச ஸர்வக்யதா ||” [அன்றி
க்கே, பகவான் விபுவாயிருந்துகொண்டு ஸர்வக:தன்; சக்தியிலே
ஆங்காங்கு எழுத்தருளியிருப்பதால் இப்பிராட்டிக்கு ஸர்வவ்யா
பகத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இவளுடைய ஸர்வவ்யா

பினியே] என்று அருளிச்செய்தார் எங்களாழ்வான். பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்தாஹஸ்யத்திலும், வடக்குத் திருவிதப்பிள்ளை அஷ்டாக்ஷரதீபிகையிலும்,

“ ‘ அணுரேஷ ஆத்மா ’ என்று, ஆத்மஸாமாந்யப்ரயுக்தமாய் இவளுக்கு வரும் அணுத்வமும், ‘ யதூ ஸர்வகூதோ விஷ்ணுஸ்ததைவ்யைம் த்விஜோத்தம ’ இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனோபாதி இவளுக்கு ஸர்வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் தான் விருத்தமாய், ஏகாஸ்ரயஸ்தமாகக் கூடாமையாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக, ‘ அநுபபத்யமாநார்த்தத்தூர்சநாத் உபபத்யமாநார்த்தநாத்ரகல்பநமர்த்தூபத்தி: ’ என்கிற அர்த்தாபத்தியின்படியே, அபரிச்சேத்யமான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடையனான ஈச்வரன் அத்தயந்தஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்களிலே பண்ணும் ஸமாப்யவ்யாப்திக்கு ஒரு சக்திவிசேஷத்தைக் கொள்ளுமோபாதி, இவளும் ஒரு சக்திவிசேஷத்தாலே வ்யக்த்யாஸ்ரயமான ஜாதிபோலே, ஈச்வரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக்கடவளாகையாலே, ஈச்வர ஸ்வரூபநிருபகை என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்” என்று அருளிச் செய்தனர். வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சீயரும்,

“ ‘ யதூ ஸர்வகூதோ விஷ்ணுஸ்ததைவ்யைம் த்விஜோத்தம |’

‘ ஸர்வபூதஸ்திதே த்யாதே: ஸ்ரீவிபூத்வப்ரமாணதா ||

இதிசேத்தந்ந, தத்வாக்யாத்விபூத்வேந ச ஸ்ரீய: |

‘ ஸக்த்யா ஸர்வத்ர ஸாந்நித்யாத் ஸர்வகூத்வமுதீரிதம் ||’

இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாரயர் வ்யாக்யாநாத்து ந ஸாத்நம் ||”

[“யதூ ஸர்வகூதோ...” “ஸர்வபூதஸ்திதா” முதலிய வாக்கியங்கள் ஸ்ரீதேவிக்கு விபூத்வத்தை ஸாதித்துத்தரும் ப்ரமாணங்களாக மாட்டா. “சக்தியினாலே எங்கும் ஸாந்நித்யமிருப்பதாலே ஸர்வ வ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரென்னும் எங்களாழ்வான் வியாக்கியானம் செய்கையாலே அவ்வாக்கியங்கள் விபூத்வ ஸாதனமாகமாட்டா.] என்று ரஹஸ்யத்ரயகாரிகாவளியில் அருளிஞர். நிற்க.

சோமாசியாண்டான், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் முதலான ஆசாரியர்கள் இப்பிரமாணங்கள் பிராட்டி தன் ஸ்வரூபத்தாலேயும் எல்லாவுலகையும் வியாபித்திருக்கிறார் என்று சொல்லுவதாகக் கூறுகிறார்கள். இவர்களுடைய பக்ஷத்தின்படி பிராட்டியும் ஈச்வர ஸ்ரீ-5

கோடியிலேயே சேர்ந்தவளாவள். அப்படியானால் ஈச்வரத்வ நித்தவ மென்னும் தோஷம் வாராதோ வெள்ளில்: பிராட்டிக்கு ஈச்வரத்வ முண்டானாலும், அவளுக்கு ஈர்வேச்வரத்வமாகிற பரப்ரஹ்மத்வ மில்லை; அவளுக்கும் நாராயணன் இயற்கையாகவே ஈச்வரனு யிருக்கையாலும், அவள் அவனுக்குப் பத்னியாய் இயற்கையாகவே டேஷபூதையாயிருக்கையாலும், நாராயணனுக்குப்போலே ஸ்வா பூவிகாதவதி,காதியேரித்ருத்வமாகிற பரப்ரஹ்மத்வம் அவளுக் கில்லை. "விபுத்வே ஸதி சேதநத்வம்" என்னும் பரப்ரஹ்மலக்ஷணம் இவளுக்கு வாராதோ என்னில்: இவளுக்குள்ள ஸர்வவ்யாபகத்வம் பூலபர்யந்தமல்லாததாகையால் வாராது. "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மா ஜனங்களை உள்நுழைத்து நியமிக்கிறான்.] என்கிறபடியே புண்ய பாபகர்மாநுகுணமாக நியமிக்கை வ்யாப்திபலமாகும். இது துண்டி துரண ஈர்வேச்வரனுக்கு ஒட்டுமேயொழிய, அஜ்ஞாநிக்ரஹையான இவளுக்கு ஒட்டாது. "விபுத்வே ஸதி சேதநத்வம்" என்பது பரப்ரஹ்மலக்ஷணமாய்போது விபுத்வம் கர்மாநுகுணநியமனமாகிற பலத்துடன் கூடிய ஸர்வவ்யாபித்வத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே அப்படிப்பட்ட விபுத்வமற்ற இவளிடம் அதிவ்யாப்தி வாராது. "விபுத்வே ஸதி சேதநத்வம்" என்பது ஈச்வரஸாமாந்யத்துக்கு லக்ஷணமாய்போது ஸர்வவ்யாபித்வத்தை மட்டும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரகோடிகுடியுதையான இவளுக்கும் லக்ஷணமாகும். ஐகத்துக்கு ஈச்வரர்கள் இருவர். ஆனால் ஈர்வேச்வரனான பரப்ரஹ்மம் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே என்பது இவ்வாசார்யர்களின் கருத்து. ஆக, பிராட்டி ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவளா ஈச்வர கோடியைச் சேர்ந்தவளா என்பதில் அபிப்ராயபேதம் நம் ஆசார்யர்களுக்குள் இருந்தபோதிலும் நாராயணன் ஒருவனே பரப்ரஹ்மம் என்பது ஆசார்யர்கள் அனைவரும் அங்கீகரித்த விஷயமாகும். ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரப்ரஹ்மம் என்னும் வார்த்தையில் விவாதஸூழியில்லை. ஸ்ரீநாராயணர்கள் பரப்ரஹ்மபூதர்கள் என்னும் வார்த்தை ஆசார்ய கோஷ்டிபுறிஷ்டமேயாகும்.

ஆக, இவ்வளவால், பிராட்டிக்குச் சொல்லப்படும் ஸ்வரூப வ்யாப்தி அக்டிதக்டுநாடக்தி வசத்தாலேயே என்பது பல ஆசார்யர்களுடைய கருத்து என்பதையும், இவளுக்கு ஸ்வாபூவிகமான ஸ்வரூபவ்யாப்தியை ஒப்புக்கொள்ளும் ஆசாரியர்களும் இவளுக்கு ஈச்வரத்வத்தை ஆதரித்தார்களேயொழிய பரப்ரஹ்மத்வத்தை இசையவில்லையென்பதையும் காட்டினோம். ஐகத்காரணத்வம்,

ஸேஷித்வம், ப்ராப்யத்வம், முக்திபுலப்ரதத்வம், ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலானவற்றில் அப்ரதாநமான அந்வயம் இப்பிராட்டிக்கும் உள்ளதாகையால் இவளையும் ஈச்வரகோடியிலேயே சேர்க்கலாம் என்பது தேசிகர் முதலானருடைய கருத்து. ஆனால், அவர்கள் பிராட்டியும் பரப்ரஹ்ம பூதையே என்று கருதவுமில்லை; அப்படி எங்கும் எழுதியிருக்கவுமில்லை. ஜீவஸமுஹமானது நித்யர், முக்தர், பத்தர் என்று மூவகைப்பட்டிருப்பது போலவும், அசேதனம், சுத்தஸத்வம், மிச்ரஸத்வம், காலம் என்று மூவகைப்பட்டிருப்பது போலவும் ஈச்வரதத்வமானது பரப்ரஹ்மபூதனான பகவான் என்றும் ஈச்வரியான பிராட்டியென்றும் இருவகைப்பட்டது என்பது இவர் கருடைய கருத்தாகும். எங்களாழ்வான், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானாரோவெனில்: ஈச்வரன் ஒருவனே என்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுமையாலும், பிராட்டிக்கு ஈச்வரத்வம் உண்டென்று கொண்டாலும் அது புகுவதிச்சூயத்தமாயிருக்க வேண்டுமாகையாலே ஒளபாதி, மேயாக வேண்டுகையாலும் பிராட்டியை ஜீவகோடியிலே சேர்ப்பதே பொருந்தியதும் பெருமை தருவதுமாரும் என்று கருதினர். ஈச்வரத்வம் த்விநிஷ்டம்; பரப்ரஹ்மத்வம் ஏகநிஷ்டம் என்பது தேசிகருடைய கருத்து; ஈச்வரத்வமும் ஏகநிஷ்டமே என்பது மற்ற ஆசாரியர்களுடைய கருத்து. “ஜ்ஞாநாநந்தாத்யத்யந்த ஸாம்யாத் ஜகஜ்ஜநகத்வஸேஷித்வ ஸரண்யத்வாதிஸாம்யாச்ச ஸாம்யகிராம் நிர்வாஹோ வ்யக்த:” [ஞானம், ஆநந்தம் முதலியவற்றில் மிகவும் ஒற்றுமை உள்ளதாகையாலும், ஜகத் காரணத்வம், ஸேஷித்வம், ஸரண்யத்வம், விபுத்வம் முதலானவற்றில் ஒற்றுமை உள்ளதாகையாலும் (பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒற்றுமையைச் சொல்லும் வசனங்கள் பொருந்துகின்றனவென்பது தெளிவு.) என்று ஸ்ரீதேசிகர் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் அருளியிருப்பதை அநுஸந்திப்பார்க்குத் தேசிகருடைய கருத்து புலனாகும். ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளில் அத்யந்த ஸாம்யமென்றவர், மற்றவைகளில் ஸாம்யம் என்றருளியிருப்பதை உற்று நோக்கவேணும். ஆக, இவ்வளவால் பிராட்டிக்கு ஸ்வாபுரவிமான விபுத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் பஷுத்தோடு அதை ஒப்புக்கொள்ளாத பஷுத்தோடு வாசியற அவளுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமாகிற தோஷமில்லையென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டகாயிற்று.

“ஸுவர்ணஸ்ரஜமித்யேவம் குஹ்யகாநாமதீ, ச்வர: |

மேரௌ சிரமுபஸ்தூய த, நேஸத்வமவாப்தவாந் ||”

["ஸுவர்ணஸ்ரஜம்" என்று யக்ஷர் தலைவனான குபேரன் மேருமலையிலிருந்து நெடுங்காலம் என்னை தியானித்து செல்வங்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தான்.] என்று தந்திரத்திலே இத்திருநாமத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது.

(ரஜதஸ்ரஜம்) "ரஜஸா: ஏவ ரஜதா: " என்று ரஜதஸ்ப்தம் ரஜோகுணப்ரசுரர்களைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, "ரஜதா: ஸ்ரஜா: யயா ஸா " என்று ரஜோகுணப்ரசுரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்யும்படியாகச் செய்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இப்பிராட்டியினாலே ப்ரேரிதனம் (தூண்டப்பட்டவனம்) பகவான் ப்ரஹ்மாதிகளை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான்;

"ப்ரஹ்மோத்பந்நஸ் ஸதேநோக்த: ப்ரஜா: ஸ்ருஜ மஹாமதே"
என்றும்,

"நாட்டைப்படையென்று அயன் முதலாத்தந்த

நளிர்மாமலருந்தி

வீட்டைப்பண்ணி விளையாடும் விமலன்" என்றும்

சொல்லுகிறபடியே பகவானாலே ப்ரேரிதனம் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார்கள். ஆகையால், இப்பிராட்டியாலே ப்ரேரிதர்களாய் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்கள் என்று சொல்லக்கூறையில்லையன்றோ.

"ரஜஸாஸ்ச ஸ்ரஜ: ஸர்வே ஸ்ரஷ்டாரோ ஜகதாம் மயா"

[ரஜோகுணம் நிறைந்த எல்லாரும் என்னால் தூண்டப்பட்டே ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்களாகையாலே நான் ரஜதஸ்ரஜையாகிறேன்.] என்று தந்திரத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது.

"ரஜதஸ்ரஜமீத்யேவ ருத்ராணாம் ப்ரவர: புரா।

கைலாஸே ஸமுபஸ்தாய ரஜதாதிபதாம் யயௌ।

அஷ்டாக்ஷராவிமௌ மந்த்ரௌ ஸதாரமஸா யுதௌ।

ஐபார்ச்சகஹுதத்யாநாத்யபீஷ்டம் ஸாத்யிஷ்யத:॥

["ரஜதஸ்ரஜம்" என்று ஏகாத்மருத்ரர்களுக்கும் தலைவனான சிவன் (தன் இருப்பிடமான) கைலாஸத்தில் என்னை தியானித்து வெள்ளிக்கு அதிபதியானான். ஓங்காரநமஸ்ஸுகளுடன் சேர்ந்து எட்டு அக்ஷரங்களாயிருக்கும் "ஓம் ஸுவர்ணஸ்ரஜே நம:" "ஓம்

ரஜதஸ்ரஜே நம:” என்னும் இவ்விரண்டு மந்திரங்களும் ஜபத் தாலும், அர்ச்சனையாலும், ஹோமத்தாலும், தியானத்தாலும் விரும்பியதையெல்லாம் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.] என்று மந்திர வைபவமும் தந்த்ரத்திலே பேசப்பட்டது.

(சந்த்ராம்) “ சங்க்ரம்யமாண (துஷ்க்ருதம்) த்ராவயதி இதி சந்த்ரா” [ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவளாய் (பாபத்தைப்) போக்கடிக்கிருளாகையாலே ‘ சந்த்ரா ’ எனப்படுகிறாள்.] என்று ஸப்தார்த்தம். விஹாரரஸிகையான ராஜஹம்ஸியைப்போலே ஹ்ருதய கமலத்திலே ஹம்ஸநாமகளு ஸர்வேச்வரனோடு கூட ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவளாய். புருஷகாரக்ருத்யத்தாலே சேதனருடைய பாபங்களைப் போக்கடிப்பவள் என்றபடி. “ ஹரிணி ” என்றது பரதசையில் பாபஹரணத்தையும் இது அந்தர்யாம்யவஸ்தையில் பாபநிபுர்ஹணத்தையும் சொல்லுகையாலே புநருக்தியில்லை.

“சங்க்ரம்யமாண புக்தாநாம் த்ராவயாமி ச துஷ்க்ருதம்||” [ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவளாய், பக்தர்களின் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறேன்.] என்று தந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்தம் ஆதரிக்கப்பட்டது. (சந்த்ராம்) சந்திரனைப்போன்றவள்.

“சந்த்ரவத் ஸததம் சித்தம் புக்தாநாம் த்ராவயாமி ச |
உதேயி யோக்யநாமந்தரானந்தஸ்பந்தஸ்க்ஷண ||
‘சதுர்த்தீம் து துஸாம் தேஷாம் சந்த்ரவத் பூஸயாமி ச ||
யோக்யாந்தராயநிறுதோ வஸிஷ்ட: பரமோ முநி: |
அந்தஸ்சந்த்ரமயீம் ஸுத்ருதாம் சித்ராநந்தமஹோதயத் ||
நாட்யஸ்தாம் மாமநுஸ்ம்ருத்ய புநஸ்தம் யோக்யமாப்தவாந் |
ஆநந்தஜநகஸ் ஸத்யோ மந்த்ரோதயம் மே ஷட்க்ஷர: ||
புவத்யாவாக்யநித்யக்யதாநாம் நிர்வ்ருதிம் ப்ரகரோதயயம் ||”

[சந்திரனைப்போலே பக்தர்களுடைய நெஞ்சை உருகச் செய்கிறேன். ஆநந்தப்ரவாஹமே வடிவெடுத்தவளான நான் யோகிகளின் ஹ்ருதயத்திலே (சந்திரனைப்போலே) உதிக்கிறேன். அவர்களுடைய நாலாவது நிலையான தியானநிலையை சந்திரனைப்போலே ஒளி விடச்செய்கிறேன். யோகம் தடைபட்ட பரமரிஷியான வஸிஷ்டர், சந்திரமயியாகவும், பரிசுத்தையாகவும், ஜ்ஞாநாநந்தப் பெருங் கூடலாகவுமுள்ள என்னை சரீரத்தினுள் ஸுஷூம்நாநாடியிலிருப்ப

வளாக தியானிகது மறுபடியும் யோகத்தைப் பெற்றார். ஆறு அக்ஷரமுள்ள (ஓம் சந்த்ராயை நம:) என்ற இம்மந்திரம் உடனே ஆநந்தமளிக்கும். ஸம்ஸாரக் காட்டுத்தியினால் வேவுண்டவர்களுக்கு இது ஆநந்தமளிக்கும்] என்று இப்பொருளும் மந்திரப்பெருமையும் தந்தரத்தலே பேசப்பட்டன.

(ஹிரண்மயம்) “ ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்களம் ” [முண்ட 2-2-10] [பொன்மயமான மேலான உலகத்தில் அழுக்கற்றதும், அவயவமற்றதுமான ப்ரஹ்மமுள்ளது] என்கிற படியே ஹிரண்மயமென்று கிர்த்திபெற்ற பொன்மயமான உலகத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவளாகையாலே ‘ ஹிரண்மயி ’ எனப்படுபவள்.

“வைகுண்டே, து பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம், ஜகத்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்தமா புக்தைர் பாக்யவதைஸ்

ஸஹ ||”

[வைகுண்டமாகிற மேலான உலகத்தில் ஜகத்ஸ்வாமியாய் நினைத் தற்கரியவனான விஷ்ணு ஸ்ரீதேவியோடுகூட பக்த பாகவதர்கள் புடைசூழ எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்று புராணங்களிலும் இவ் வர்த்தம் ஆதரிக்கப்பட்டது.

“குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்

நிழற்போல்வனார் கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்

தண்ணந்தமுாய்

அழல் போலடும் சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர்

தொழக்கடவும்”

[திருவிருத்தம் 2] என்றும்,

“தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட் செய்வார்”

[திருவாய் 8-1-1]

என்றும், “ திருமால் வைகுந்தம் ” [திருவாய் 10-7-8] என்றும்,

“மாதவன் வைகுந்தம்” [திருவாய் 10-9-8] என்றும் தமிழ் மறைகளும்,

“ ஹரிஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்நயௌ அஹோராத்திரே பார்ஸவே ”

[ஸ்ரீபூமிதேவிகள் உள் பத்தினிகள்; இராப்பகலாய் அருகிலுள்ளனர்]

என்று பண்டை நான்மறையும் இவ்வர்த்தத்தை ஆதரித்தன.

(ஹிரண்மயம்) ஹிதமாகவும்—(நன்மை பயப்பதாகவும்)— ரமணிய

மாகவும் —(ஆழ்கியதாகவும்)— இருப்பதாகையாலே வேதமானது ஹிரண்யமெனப்படுகிறது. அவ்வேதஸ்வரூபமாக உபனிஷத்துக்களிலே 'கிர்த்திக்கப்படும் ஸுர்யமண்டலம் ' ஹிரண்மயம் ' எனத் தகுந்தது. வேதஸ்வரூபமாகையாலே ஹிரண்மயமான ஸுர்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறானாகையாலே ' ஹிரண்மயி ' எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான நாராயணன் ஸுர்யமண்டலத்திலும் என்றும் அகலகில்லாத பிராட்டியோடு கூடவே —ஸ்ரீதரனாகவே— எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்னுமர்த்தத்தை

“ செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச்
சுரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும் ”

[திருவாய் 4-5-2] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தருளினார். ஹிரண்மய லோகமான பரமபதத்திலும், ஸுர்யமண்டலத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கையாலே ஹிரண்மயியெனப்படுகிறான் பிராட்டி என்னுமில்வரும்பொருள்,

“ ப்ரக்ருதேஸ்ச பரே வ்யோம்நி மண்ட்யுலே ச த்ரயீமயே ।
ஹிரண்மயே஽வதிஷ்டே஽ஹம் ஹிதாய ஜகதாம் ஸதா ॥ ”

[ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதும், பொன்மயமானதுமான பரமபதத்திலும், பொன்மயமும் வேதமயமுமான ஸுர்யமண்டலத்திலும் நான் எல்லாவுலகிற்கும் நன்மையளிப்பதற்காக எழுந்தருளியிருப்பவனாகையாலே ஹிரண்மயியெனப்படுகிறேன்.] என்று தந்திரத்தில் பிராட்டியாலும் பேசப்பட்டது. (ஹிரண்மயி) பொன்போலே ஹிதரமணீயையாயிருப்பவன் என்றுமாம்; ப்ராப்யையாகவும், ப்ராபகையாகவுமிருப்பவனென்கை. பரமபதத்திலே இவன் சென்று அநுபவிப்பது ஒரு மிதுனத்தையேயாகையாலும், புருஷகார பூதையான இவளில்லாவிடில் பலனித்தியில்லையாகையாலும் இவளை உபாயோபேயபூதை என்னக்குறையில்லை. (ஹிரண்மயி) பொன்மயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை உடையவன் என்றுமாம். “ஞாலப் பொன்மாதின் மனோளன்” [திருவிருத்தம்-40] என்றார் ஆழ்வார். (ஹிரண்மயிம்)

“ஆதாரப்ஜாத் த்விஷ்ட்காந்தம் ஸுத்ர(ர்ய) ப்ராஸா
ஹிரண்மயி ।

உதேயி ஸததம் ப்ரோக்தா ஸப்ஜஸங்கல்பகோரகை: ॥”

[வயிற்றின் அடிப்பாகத்திலுள்ள மூலாதாரபத்மத்திலிருந்து, (ப்ரஹ்மரந்தரத்திற்குப் பன்னிரண்டு அங்குலம் அப்பாலுள்ள) த்வாதசாந்த ஸ்தானம் வரையில் பொன்மயமான நூல்போலே ஒளிவிடுபவளாய், சப்தஸங்கல்பங்ஊ மொட்டுக்களாகக் கொண்ட வளாய் எப்போதும் (யோகிகளின் நெஞ்சில்) உதிக்கிறேன்] என்று லக்ஷ்மிதந்தரத்தில் சொல்லியபடியே, யோகிகளின் சரீரத்திலுள்ள ஸுஷும்நா நாடியில் ஸங்கல்பமாகிற மொட்டுக் ஊயுடைய பொன்மயமானதொரு கொடிபோலே காட்சியளிப்பவள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஹிரண்மயம்) “ஹிரண்மய: புருஷ:” என்று வேதங்களிலே புகழப்படும் பரம புருஷனுடைய பத்தினியென்றுமாம். (ஹிரண்மயம்) அவள் ஹிரண்மயனுயிருப்பதுபோலே, அவனுக்கு அனுருபையான இவளும் ஹிரண்மயியாயிருக்கிறாளென்கை. “துல்யரில வயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபி, ஜநலக்ஷணம்” [ஒத்த குணத்தையும், வயதையும், நடத்தையையும், குலத்தையும், லக்ஷணங்ஊயும் உடைய ஸீதையை] என்றும், “தத்ஸத்ஸுமத்ஸுமிணீ” [அவனுடைய தன்மைகளையே உடையவள்] என்றும், “உனக்கேற்றும் கோலமலர்ப்பாவை” [திருவாய் 10-10-6] என்றும்ன்றே சொல்லப்படுகிறது. (ஹிரண்மயம்) பொன்முதலிய ஸர்வதனங்ஊயுடையவள் என்றுமாம். “வாமஹஸ்த வஸுப்ரதாம்” என்று லக்ஷ்மித்யானத்திலும்,

“வஸுதூராமுதூராம் ச ஹரிணீம் வஸுவர்ஷிணீம் |

தநதூர்யகரீம் ஸித்ஸுதித் வஸுதூரம் வஸுதூரிணீம் ||

நிதித்ஸுவயேநாபி தநம் ப்ராயயந்தீம் மநோரதூந் ||”

[தனத்தின் பெருக்காயிருப்பவளும், வண்மை மிக்கவளும், ஹரிணியும், பணத்தைப் பொழிபவளும், தந்தாந்யங்களைக் கொடுப்பவளும், ஸித்தியாயிருப்பவளும், செல்வத்தைத் தன்னுட்கொண்டவளும், செல்வத்தைத் தரிப்பவளும், சங்கபத்ம நிதிகளாலே பணத்தையும், எண்ணினதனைத்தையும் அடைவிப்பவளுமான ஸ்ரீதேவியை] என்றும்,

“ஸங்குபத்மநிதி லக்ஷ்மியா: பாதுயோரக்ரத: ஸ்தித்ஸுதௌ |

பஸ்யந்தௌ முக்யமந்யோந்யம் வமந்தௌ விபுலம் தநம் ||”

[சங்கந்தியும் பத்மந்தியும் ஒன்றையொன்று நோக்கிக்கொண்டும், பெருந்தனத்தைக் கக்கிக்கொண்டும் ஸ்ரீதேவியின் திருவடிகளின் நுனியில் கிடக்கின்றன] என்றும் சாஸ்தரங்ஊிலேயும் கோஷிக்ஊப்படுகிறதன்றே.

“தாம் மாம் ஹிரண்மயீத்யேவம் முநயோ வேதுபாரக்யா: |
ஸ்துத்வா ஸமாப்நுவந் காமம் யோக்யுநோ யோக்யமுத்தமம் ||
ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகாமார்த்த்யஸாத்யக: ||”

[அப்படிப்பட்ட என்னை வேதங்கரைகண்ட முனிவர்கள் இப்படியே ‘ஹிரண்மயீ’ என்று துதித்து விரும் பியதை அடைந்தனர். மேலான யோகத்தை யோகிகளும் பெற்றனர். “ஓம் ஹிரண்மய்யை நம:” என்னும் ஏழு அக்ஷரங்களைக்கொண்ட இம்மந்திரம் எல்லாப் பொருள்களையும், விருப்பங்களையும் தரும்.] என்று தந்த்ரத்திலே உத்தேஷிக்கப்பட்டது.

(லக்ஷ்மீம்) “லக்ஷயதீதி லக்ஷ்மீ:” [(ஸகலசேதனருடையவும் நன்மைதீமைகளை) சிந்திக்கிறானாகையாலே லக்ஷ்மீயாகிறாள்.] என்னும் வ்யுத்தபத்தியின்படியே ஸர்வபூதஸாக்ஷிணியாயிருந்து கொண்டு அனைவர்க்கும் நன்மைதீமைகளை ஆராய்ந்து ஆவன செய்கிறாள் என்னும் பொருளுடையதாகிறது லக்ஷ்மீஸப்தம். “லக்ஷ-த்யர்ஸநே” “லக்ஷ-ஆலோசநே” என்று தாது. இப்பொருள்,

“ஸாக்ஷிணீ ஸர்வபூதாநாம் லக்ஷயாமி ஸம்பூஷாஸம்பூம்”

[எல்லா ஜீவராசிகளையும் நேரே காண்பவளாய், அவர்களுடைய நன்மைதீமைகளைச் சிந்திக்கிறேன்] என்று தந்த்ரத்திலே ஆதரிக்கப்பட்டது, இப்பிராட்டி சேதனர்களுடைய நன்மை தீமைகளைக் காண்பது ஸர்வேச்வரனைப்போலே அவற்றுக்குத் தகுந்த பலனைக் கொடுக்கக்காக்கவன்று: பின் எதற்காகவென்னில்: “ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி” [ரா-யு 116-14] “கிமேதந் நிந்தேத்யாஷ; க இஹ ஜக்யதி” [ஸ்ரீகுண-52] [இஃதென்? இவ்வுலகில் தோஷமற்றவன் யார்?] என்றுப்போலே சில சொல்லி மறைக்கக்காகவே இவள் தீமையைக் காண்பது. ஒன்று பத்து நூறுக்காட்டிச் சேதனை அடிசேர்ப்பதற்காகவே நன்மையைக் காண்பது. ஆக, இப்படி இவளுடைய காட்சியானது அவனுடைய திலும் விலக்ஷணமாகவும், ஸுகமொன்றையே விளைப்பதாகவுமிருக்கையாலே “லக்ஷ்மீ:” [காண்பவள்] என்றே பெயர்பெற்றிருக்கிறாள். (லக்ஷ்மீம்) காண்பவளை; அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களுக்குப் பொதுவான அவனுடைய காட்சியும் ஒரு காட்சியோ? அநுக்ரஹத்துக்கே காரணமான இவளுடைய தன்றோ காட்சியாகும். இவளன்றோ காண்பவளாகிறாள். (லக்ஷ்மீம்) விஷ்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருப்பவளை என்றும் பொருள் கொள்ளு—8

லாம். “லக்ஷ்மீஸ் சாஸ்மி ஹரேர் நித்யம்” [எப்போதும் ஹரிக்குச் செல்வமாயிருப்பவள்] என்று பிராட்டியாலேயும் தந்தரத்தில் இப்பொருள் பேசப்பட்டது.

“நித்யைவைஷா ஐக்யந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ”

[விஷ்ணுவுக்கு விட்டுப்பிரியாத செல்வமாயிருப்பவளும் உலகிற்குத் தாயுமான இப்பிராட்டி நித்யையே] என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் பராசரபகவானும், “உன் தாமரை மங்கையும் நீயும்” [திருவாய் 9-2-5] என்று ஆர்வாரும் ‘ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி’ [ஸ்ரீதேவியே! இயற்கையாகவே தேவரீர் விஷ்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருக்கிறீர்.] என்று பட்டரும் இவ்வர்த்தத்தை அறிவுறுத்தினார்கள். இந்தால் இப்பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு இயற்கையாகவே அசித்வத்-(அசேதனப் பொருளைப்போலே)-பரதந்திரை என்னும் பரமார்த்தம் ப்ரகடிகரிக்கப்பட்டதாயிற்று. தன் இச்சையினாலேயே பிராட்டியானவள் பகவானுக்கு டேஷபூதையாயிருக்கிறாளெயொழிய, இயற்கையாகவே பரதந்திரையல்லள் என்னும் பகையும் தள்ளுண்டதாயிற்று. “ஸ்ரீருபபுர்ஹணம்” [ஸ்ரீதேவி காலுக்கு அணையாவாள்] என்று வேதபுருஷனும்,

“வடிவ்ணையிலலா நிலமகள் மற்றைமலர்மகள் பிடிக்கும்
மெல்லடியை”
[திருவாய் 9-2-10] என்றும்,

“சந்தணிமென்முலைமலராள தரணிமங்கை
தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானே”
[பெரியதிரு 2-10-2] என்றும்,

“பெண்மையைத் தலையுடைத்தாக்கும் வண்ணம்
கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாள் என்னுமிப்பேறு”
[நாச்-திரு 1-8] என்றும்,

ஆர்வார்களும் நாய்ச்சியார்தானும் அருளிச்செய்தபடி பிராட்டிமார் அனைவரும் அச்சதனுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைப்பட்டவர்கள். இப்படி அடிமைப்பட்டிருக்கையையே பெறுப்பேறாக நினைத்திருப்பவர்கள்.

“மாம் நயேத்யதி, காருத்ஸ்த: தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்”

[என்னைக் காகுத்தர் அழைத்துச் செல்லுவாராகில் அது அவருடைய ஸ்வரூபத்திற்கே தகுந்தது] என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்த பெரிய பிராட்டியாரும் இப்படிப்பட்டவரே என்பதில் ஸந்தேஹஸேசமும் இருக்கமுடியுமோ? பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பாரதந்திரியமே பெருஞ்செல்வமாகும். அதுவே அவருடைய ஸ்வரூபமாகும். அதை இல்லைசெய்வார் அவருடைய ஸ்வரூபத்தை இல்லை செய்தவரேயாவர். ஆசாரியர்களில் எவரும் பிராட்டியின் ஸேஷத்வம் ஓளபாதிகம் என்று எழுதவில்லை. டோமடரங்கநாத பாஷ்யத்திலுள்ள சில ப்ரகாசிப்பதங்கத்திகளில் தவிர, மற்ற எந்த ப்ராசீநக்ரந்தத்திலும் இவ்வார்த்தையைக் காண முடியாது. பிராட்டிக்கு ஈச்வரத்வமுண்டென்றும், பரப்ரஹ்மத்வமுண்டென்றும் கூடச் சொல்லும் தேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிலும் ப்ராமாணிகராயுள்ளவர்கள் பிராட்டியின் ஸேஷத்வம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமேயென்பதை மறுக்கவில்லார்கள். இங்கு மற்றொரு விஷயமும் அறியத்தக்கது. பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பாரதந்திரியமிருக்கிறது என்பதை இசைந்தபின்பு அவளும் பரப்ரஹ்மபூதையே என்று வாய்திறக்க வழியில்லை. பரப்ரஹ்மத்வமும், பாரதந்திரியமும், இருளும் ஒளியும் போலே ஓரிடத்திலிருக்கமுடியாத விருத்த தர்மங்கள். பிராட்டிக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன் நாராயணன் என்றிரைத்த பின்பு, பிராட்டியும் பரப்ரஹ்மபூதையே என்று சொல்லுமிது "என்தாய் மலடி" என்னும் பேச்சுப்போன்றதேயாகும். ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் தனக்குமேல் ஒன்றில்லை என்னும்படியிருக்கும் பொருளே பரப்ரஹ்மமாகும். நாராயணன் பிராட்டிக்கும் ஸ்வாமியாயுள்ளான் என்றிசைந்த பின்பு பிராட்டியும் ப்ரப்ரஹ்மபூதையே என்று வாய்திறக்க வழியேது? "ப்ரஹ்மஸப்தே₃ந ச ஸ்வபூாவதோ ரிரஸ்தநிக்ஷிலதே₃ஷா₃, அநவதிகாதி ஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுண க்ஷண: புருஷோத்தமோபி₃தி₃யதே₃ ஸர்வத்ர ப்ருஹத்வகுணயோகே₃ந ஹி ப்ரஹ்மஸப்த₃து:| ப்ருஹத்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணே₃ஸ்ச யத்ராந வதிகாதிஸயம் ஸோஸ்ய முக்யோர்த்த₃:| ஸ ச ஸர்வேஸ்வர ஏவ₃! அதோ ப்ரஹ்மஸப்த₃ஸ் தத்ரைவ முக்யவ்ருத்த: ||"

[இயற்கையாகவே எல்லா தோஷமும் நீங்கப்பெற்றவனும், எல்லை யற்ற மேன்மையையுடைய எண்ணற்ற நற்குணங்களையுடையவனுமான புருஷோத்தமன் ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறான். எல்லாவிடத்திலும், பெருமைக்குணமிருப்பதாலேயன்றோ ப்ரஹ்மஸப்தம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. ஸ்வரூபத்தாலும், குணத்தாலும் எவனுடைய பெருமையானது ஒப்புயர்வற்றதோ அவனே ப்ரஹ்ம

எப்தத்திற்கு முக்கியார்த்தமாவான். அவன் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே.] என்றார் பாஷ்யகாரர்.

“ஸ்வாபுராவிகாநவதிக்ராதீஸ்யேஸித்ருத்வம்

நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:”

[நாராயணனே! இயற்கையானதாய், எல்லையற்ற மேன்மையை யுடையதான பரப்ரஹ்மத்வத்தை உன்னிடத்திலே எந்த வைதிகள் தான் ஒப்பமாட்டான்.] என்ற ஆளவந்தார்,

“க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: பரமஸத்வ ஸமாஸ்ரய: க:

க: புண்டூரீகநயந: புருஷோத்தம: க:”

[திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் யார்? மேலான ஸத்வத்திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் யார்? தாமரைக்கண்ணன் யார்? புருஷோத்தமன் யார்?] என்று பரப்ரஹ்மத்தின் தனிச்சிறப்புக்களைச் சொல்லப்பெறுமிடத்தில் ஸ்ரீய: பதித்வத்தை முதலிலேயிட்டார். ஸ்ரீய: பதித்வமும் புருஷோத்தமத்வமும், நாராயணமுத்தமையான பிராட்டிக்கு ஸித்திக்குமன்றுகிடர் பரப்ரஹ்மத்வமும் ஸித்திப்பது. ஆக, இவ்வளவால் விஷ்ணுவுக்கு உடைமைப்பொருளாயிருப்பவன் என்னும் பொருளுள்ள ‘லக்ஷ்மி:’ என்னும் திருநாமத்தையுடைய வளாகையாலே பிராட்டிக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமாகிற தோஷமுண்டாகப் ப்ரஸக்த்யேயில்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (லக்ஷ்மி:) “லக்ஷ்யம் ஸர்வமிதேரஹம்” [நான் எல்லா அறிவுகளுக்கும்-(மிதிகளுக்கும்)-இலக்காகிறேனுகையாலும் இலக்குமியாகிறேன்.] என்று தந்த்ரத்தில் சொன்னபடியே, எல்லா அறிவுகளுக்கும் லக்ஷ்யமாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “எப்பொருட்டும் நீன்று” [நாச்-திரு 11-6] என்றும், “ஏகஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்” [ப்ரஹ்மம் ஒன்றையறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும்] என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வபூதாந்தராத்தமாவான பரமபுருஷனுக்கன்றோ இப்பெருமை ஒட்டுவது? பிராட்டிக்கு எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: கட்டவயத்திக்கு கட்டவஜாதி போலேயும், குணிக்கு நிரூபககுணம் போலேயும், பிராட்டியானவள் பரமபுருஷனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக பூதையாயிருக்கையால், அவளைப்பற்றிய அறிவு அவளையும் விஷய கரித்தல்லது நில்லாது: ஆகையால் பொருந்தும். எல்லா அறிவுக்கும் இருவருமே விஷயமாகின்றனர். அவன் விசேஷ்யமாக விஷயமாகிறான். இவள் விசேஷணமாக விஷயமாகிறாள். இவ்வளவே வாசி. இதையே பொய்கையாழ்வாரும், “ஒண் தாமரையன் கேள்

வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு' [முதல்திருவ 67] என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி, லக்ஷ்மிஸப்தத்தின் ஓவ்வொரு அக்ஷரத்திற்குமுள்ள பொருள்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. (லக்ஷ்மி:) "லா-தூநே" என்று தாதுவாகையாலே, எல்லாவற்றையும் கொடுப்பவன் என்னும் பொருளையுடையதாகிறது லகாரம். "ஐஸ்வர்யமக்ஷரகூதிம்" என்று தொடங்கும் பட்டருடைய சுலோகத்தையும், "உதூராம்" என்ற திருநாமத்தின் வியாக்கியானத்தின்மீது நாம் எடுக்கப்போகும் ப்ரமாணங்களையும் இங்கும் அநுஸந்திப்பது. "க்ஷிப-ப்ரேரணே" என்று தாதுவாகையாலே "பத்தமுகத்தித்யர்களுள்ளும், சுத்த ஸத்வ மிஸ்ரஸத்வ காலங்களென்றும் மூவகைப்பட்ட சேதநா சேதநங்களைத் தூண்டுபவன்" என்னும் பொருளையுடையதாகிறது க்ஷகாரம்; அன்றிக்கே, க்ஷகாரம் மனோவாக்ஷயங்கள் மூன்றையும் தூண்டுபவன் என்கிறதாவுமாம்; அன்றிக்கே, சிதசிதீச்வரர்களாகிய தத்வத்ரயங்களையும் தூண்டுபவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்பிராட்டியுடைய அன்புக்கு வசப்பட்டு, இவளால் தூண்டப் பட்டன்றோ அவன் ஸர்வகார்யங்களையும் செய்வது. "அஸ்மி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்.....எல்லாக்கருமங் களும் செய்" [திருவாய் 3-10-8] என்றாரன்றோ ஆழ்வார். "மந-ஜ்ஞாநே" என்று தாதுவாகையாலே ஜ்ஞாநஸ்வருபையாயிருப்பவன் என்னும் பொருளைத்தருகிறது மகாரம். "லக்ஷணியா மிதௌ மிதௌ" என்கிறபடியே மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்து, "ஓவ்வொரு அறி விலும்காணப்படுபவன்" என்னும் பொருளைத்தருகின்றன. இப் பொருள்களெல்லாம்,

“தூதூதீக்ஷேபணீ சாஸ்மி நித்யா த்ரிப்ரேரிணீ ததூ |

ததூ ஜ்ஞாநஸ்வருபாஹம் லக்ஷணியா மிதௌ மிதௌ ||”

[கொடுப்பவளாகவும், நித்யையாகவும், மூவகைப் பொருள்களையும் தூண்டுபவளாகவும், ஜ்ஞாநஸ்வருபையாகவும் ஓவ்வொரு அறி விலும் அறியப்படுகிறேனாகையால் லக்ஷ்மியாகிறேன்] என்று தந்திரத்தில் பேசப்பட்டன.

(லக்ஷ்மி:) லகாரம் லயத்தையும், 'க்ஷி-நிவாஸே' என்று தாது வாகையாலே, க்ஷகாரம் ஸ்திதியையும், 'மாங்-மாநே' என்று தாது வாகையாலே மகாரம் நிர்மாணமாகிற ஸ்ருஷ்டியையும் குறிப்பதாகக் கொண்டு ப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயங்களடையச் செய்பவன் லக்ஷ்மி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“லயே நிவாஸே நிர்மானே ப்ரேரணீ ப்ரக்ருதேரஹம் |”

[ப்ரக்ருதியை, ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயங்களுக்காகத் தூண்டுபவனாகையாலேயும் நான் லக்ஷ்மியெனப்படுகிறேன்] என்று தந்தரத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது. (லக்ஷ்மி:) “லக்ஷ்யதே அதேந இதி லக்ஷண” என்னும் வ்யுத்பத்தியின்படி எப்பொருள்களையும் காண்கைக்கு உபகரணமாயிருக்கும் காலம் ‘லக்ஷண’ எனப்படுகிறது. “லக்ஷ” என்னும் எழுத்துக்கள் இதைக்குறிக்கின்றன.” ‘ஸ்ருமிஞ்-ப்ரக்ஷேபணே” என்று தாதுவாகையாலே, ‘மி’ என்னும் எழுத்து ‘லக்ஷ’ ஈப்தவாச்சயமான காலத்தைத் தூண்டுபவன் என்னும் பொருளைத்தருகிறது. “லக்ஷ்யந்தே இதி லக்ஷணநி” என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி காணப்படும் எல்லாப்பொருள்களையும் ‘லக்ஷ’ ஈப்தத்தாலே சொல்லி, அவற்றைக் காலமாயிருந்து தூண்டுபவன் லக்ஷ்மி என்கிறதாகவுமாம்.

“லக்ஷணாக்யஸ்ய பூாவஸ்ய கலாகாஷ்டாத்விருபிணீ |

அவ்யக்தவ்யக்தஸத்வஸ்தூ ப்ரேரயித்ரீ ஸதூஸ்மயஹம் ||”

[‘லக்ஷண’ என்னும் பெயருள்ள பதார்த்தத்தை, (அதன் அவயவங்களான) கலாகாஷ்டாத்விருபிணியாயிருந்துகொண்டு, ஸ்ரூ ஸூக்ஷ்மப்பொருள்களிலிருப்பவளாய், எப்போதும் நான் தூண்டுகிறேன்] என்று தந்தரத்திலும் பேசப்பட்டது. இவையும், பின் வருபவையும் தனக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மத்ருஷ்டியாலே சொல்லப்பட்டவை, இவையெல்லாம் பிராட்டியினுடைய “கடல் ஞாலம்” [த்ருவாய் 5-6] ஆகும். (லக்ஷ்மி:) யோகிகளுக்குத்தன்னை லக்ஷ்யையாக—காணத்தக்கவனாக—ஆக்குகிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “லா-ஆதூநே” என்று தாதுவாகையாலே, ப்ரளய காலத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னுள் எடுத்துக்கொள்பவன் என்னும் பொருளைத் தருகிறது லகாரம். ‘க்ஷிப’ தாதுவி லிருந்துண்டான க்ஷகாரம் அவற்றை ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வெளிப்படுத்துபவன் என்னும் பொருளைத்தருகிறது. ‘க்ஷிப’ ‘க்ஷப’ ‘க்ஷிணு’ என்னும் தாதுக்களும் தூண்டுவது என்னும் பொருளைத் தருவனவாகையாலே நல்லோர்களுடைய பாபத்தை (அவர்களை) விட்டுப் போம்படியாகத் தூண்டுபவன் என்னும் பொருளையும் தருகிறது க்ஷகாரம். “க்ஷமூ-ஸஹதே” என்று தாதுவாகையாலே, க்ஷமிப்பவன், க்ஷமையாயிருப்பவன் என்னும் பொருள்களையும் தருகிறது. “ஸ்ருமிஞ்-ப்ரக்ஷேபணே” என்று தாதுவாகையாலே, ‘மி’ என்னும் எழுத்து, ‘ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறேன்’ என்னும்

பொருள்களைத்தருகிறது. “மாங்-மாதே” என்று தாதுவாகையாலே மகாரம் ‘ஸ்ருஷ்டித்தவையனை அளக்கிறேன்’ என்று பொருள் படுகிறது. இவ்வரும்பொருளனைத்தும்,

“லக்ஷம் நயாமி சாத்த்மாநம் லாமி சாந்தே க்ஷிபாமி ச |
க்ஷிபாமி க்ஷபயாம்யேகா க்ஷிணோமி த்யூரிதம் ஸதாம் ||
க்ஷமே க்ஷமா ஹி பூதாநாம் மிமே மமயே ச மாமி ச ||”

[என்னை (பக்தர்களுக்கு) இலக்காக்குகிறேன்; (எல்லாப்பொருள் களையும்) என்னுள் ப்ரளயகாலத்தில் இழுத்துக்கொள்கிறேன்; (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) வெளிவிடுகிறேன்; நல்லோர்களின் பாபத்தை நானே போக்கடிக்கிறேன்; பொறுக்கிறேன்; சேதனர்களின் பொறு மையாகவேயிருக்கிறேன்; (உலகை) ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்; (உலகாக) ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறேன்; (உலகை) அளக்கிறேன்] என்று லக்ஷ்மி தந்த்ரத்தில் உத்கோஷிக்கப்பட்டன.

“கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானேயென்னும்
கடல் ஞாலமாவேனும் யானேயென்னும்
கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் யானேயென்னும்”

என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழி முழுவதும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஸ்ரீதேவியின் தனிப்பெயரான இத்திருநாமத்தின் பெருமை

“இத்யேதாந் மயி த்ருஷ்ட்வார்த்தநாந் பரமர்ஷிருத்யாரதீ: |
லக்ஷ்மீர் லக்ஷய மேத்யேவ கபிலோ முநிருக்தவாந் ||
பஞ்சாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ர: பாதாளக்யுதிஸாதந: |
திவ்யாந்தரிக்ஷபௌமாநாம் பேக்யாநாமுபபாதந: ||
தநுர் ஜ்ஞாநமயீ ஸா மே விஷ்ணோர் ஹ்ருதி, ச வர்த்ததே |
ஆத்மஜ்ஞாநமித்யம் புண்யம் யோக்யஜ்ஞாநமித்யம் பரம் ||”

[இப்படிப்பலவிதமான பொருள்களை இத்திருநாமத்தில் கண்டு, “லக்ஷ்மியே! என்னைக்கடாக்ஷிப்பாயாக” என்று கபிலமுனிவர் உரைத்தார். ஐந்து எழுத்துக்கள் கொண்டதான “ஓம் லக்ஷ்மீயை நம:” என்னும் இம்மந்திரம் பாதாளலோகத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; தேவலோகத்திலும், அந்தரிக்ஷலோகத்திலும், பூமி யிலுமுள்ள போகங்களையெல்லாம் தரும்; எனக்கு ஞானமயமான சரீரமான இந்த லக்ஷ்மீஸுப்தம் பகவான் விஷ்ணுவின் நெஞ்சிலும்

உள்ளது. இதுவே ஆத்மஜ்ஞானமாகும்; இதுவே புண்ணியமாகும்; இதுவே மேலான யோகஜ்ஞானமாகும்.] என்று லக்ஷ்மி தந்த்ரத்திலே கோஷிக்கப்பட்டது. “ஸ்ரீ:” என்னும் முதற்பெயருக்கு அடுத்தபடியாக, லோகவேதங்களில் ஸுப்ரஸித்தமாகப் பிராட்டிக்கு வழங்கும் திருநாமமன்றோ இது.

(லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ ம ஆவஹ) எம்பெருமானே! லக்ஷ்மி தேவியை எனக்கு அளிப்பாயாக: அவளுடைய கடாஷத்தை என் பால் பெருகச்செய்வாயாக என்று தாற்பர்யம். (ஜாதவேத:) “ஜாதா: வேதா: யஸ்மாத் ஸ:” [எவனிடமிருந்து வேதங்கள் பிறந்தனவோ அவன் ஜாதவேதனாகிறான்.] என்கிறபடியே இத்திருநாமம் மறைநான்குமுன்னேதிய பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறது. இங்கு அபௌருஷேயமான வேதத்திற்குச் சொல்லப்படும் பிறப்புப் ப்ரஹ்மாவுக்கு முதன்முதலில் செய்த உபதேசரூபமானதென்று கொள்ளவேண்டும்.

“யோ ப்ரஹ்மாணம் விதுத்யாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை”

[எவனொருவன் பிரமனை முன் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறானோ] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. (ஜாதவேத:) “ஜாதம்—ஸ்வதஸ்ஸித்த்யம்வேத:—த்யநம் வா, ஜ்ஞாநம் வா. யஸோ வா யஸ்ய ஸ:— ஜாதவேத:” [எவனுக்கு இயற்கையான தனமோ, அறிவோ, கிர்த்தயோ உள்ளதோ அவன் ஜாதவேதனாகிறான்.] என்றும் பொருள் கொள்வர். ‘ஜாதவேதஸ்’ என்பது அக்னிக்குப் ப்ரஸித்தமான பெயரானாலும் பிராட்டி விஷயமாயிருக்கும் ப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, இந்த சப்தம் இங்கு எம்பெருமானையே குறிக்கிறதென்று கொள்ளவேண்டும். அன்றிக்கே, அக்னிக்கு அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (லக்ஷ்மீம் மே ஆவஹ) அந்த ஸ்ரீதேவியை எனக்கு எல்லா நன்மையும் உண்டாகும் பொருட்டு அளிப்பாயாக; (ஆவஹ) ஸாந்தித்யம் செய்விப்பாயாக. (மே) எனக்காக. எனக்கு ஸர்வமங்களமும் ஸித்திப்பதற்காக. லக்ஷ்மியின் கடாஷ லேசத்தாலேயே ஸர்வமங்களங்களும் ஸித்திக்கின்றனவென்பது

“ஸ ஸ்லாக்ய: ஸ குணீ த்யந்ய: ஸ குலீந: ஸ புத்திமாந் |

ஸ ஸூர: ஸ ச விக்ராந்த: யம் த்வம் தேதுவி நிரீக்ஷஸே ||

[1-9-131]

[தேவி! எவனை தேவரீர் கடாசுபிக்கிறீரோ, அவனே சிறந்தவன்; அவனே குணவான்; அவனே பாக்யவான்; அவனே நற்குடிப் பிறந்தவன்; அவனே புத்திமான்; அவனே சூரன்; அவனே வீரன்.] என்றும்

“தூரா: புத்ராஸ் ததூக்யாரஸு ஹ்ருத்யூந்யதூநாதிசுகம் ।
புவத்யேதந் மஹாபூகே நித்யம் த்வத்யூக்ஷணந் ந்ருணம் ॥
[1-19-124]

[மஹாபாக்யவதியே! பெண்டுபிள்ளைகளும், வீடும், நண்பரும், தாந்யதநாதியளும், மனிதர்களுக்கு உன்னுடைய கடாசுத்தாலேயே என்றும் கிடைக்கின்றன.] என்றும் விஷ்ணுபுராணத்திலும்,

“.....திருமாமகள் தன்னருளாலுலகில்
தேர்மன்னராயொலிமா கடல்கூழ்
செழுநீருலகாண்டு திகழ்வர்களே”
என்று திருமங்கைமன்னராலும்,

“ யஸ்யா: கடாசுணமநுக்ஷணமீஸ்வராணம்
ஐஸ்வர்யஹேதுரிதி ஸர்வஜநமேதத் ”

[எவனுடைய கடாசும், ஒவ்வொருக்ஷணமும் ஈசுவரர்களுடைய ஐஸ்வர்யத்திற்குக் காரணமானதென்பது எல்லா மனிதரும் அறிந்ததோ...] என்று ஆழ்வானாலும், “ ஏகோ முக்தாதபத்ர ” என்று தொடங்கி பட்டராலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டது. (மே ஆவஹ) எனக்கு அளிப்பாயாக. இத்தால், தனக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹ மாக்கலாம்படி பிராட்டியானவர் பரமபுருஷனுக்குப் பரதந்திரை என்னும் அர்த்தம் உணர்த்தப்படுகிறது.

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् ।

यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्च पुरुषानहम् ॥ २ ॥

2. தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேதோ லக்ஷ்மீமநபக்யாமிரீம் ।

யஸ்யாம் ஹிரண்யம் விந்தேயம் க்யாமஸ்வம் புருஷாநஹம் ॥

பதவுரை:-ஜாதவேதூ:-எம்பிரானே! யஸ்யாம்-யாதொரு பிராட்டியிடம். ஹிரண்யம்—பொன்னையும். க்யாம்-பசுவையும். அஸ்வம்—குதிரையையும். புருஷாந்—வேலைக்காரரையும்.
ஸ்—7

அஹம் விந்தேயம்—நான் அடைவேனோ, தாம்—அப் பிராட்டியை. மே—எனக்கு, ஆவஹ—அடைவியும்.

இரண்டாவது மத்திரத்தாலே, தான் பிராட்டியிடம் பெறவீருக்கும் பலன்ஊழ் பேசி, அப்படிப்பட்ட பிராட்டியை எனக்காக ஸாந்தியம் செய்வீக்கவேண்டும் என்று மறுபடியும் பிரார்த்திக்கிறான்.

(தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேத:) எம்பிரானே! அப்படிப்பட்ட பிராட்டியை எனக்கு அளிக்கவேண்டும். பிராட்டியைக் காணவேனும் என்னும் ஆசையாலே மறுபடியும் பிரார்த்திக்கிறான். 'நினைத்தவர்க்கெல்லாம் அளிக்கலாம்படி எனக்கு வசப்பட்டிருப்பவளோ அவள்?' என்று பகவானுக்குக் கருத்தாக,—(லக்ஷ்மீம்) உனக்கு உடைமைப்பொருளாயிருப்பவளன்றோ அப்பிராட்டி. "லக்ஷ்மீ ஸ்யா அஸ்தீதி லக்ஷ்மீ:" [பாரதந்திரியமாகிற ஜீவலக்ஷணம் இவளிடம் இருக்கையாலே இவள் லக்ஷ்மியாகிறாள்] என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படியே பாரதந்திரியலக்ஷணத்தைப் பூர்ணமாக உடையவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (லக்ஷ்மீம்) "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்தாம்" என்கிறபடியே ஸர்வலக்ஷணங்களும் பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

"என்னால் அளிக்கத்தக்கவளாயிருந்தால்மட்டும் போதுமோ? அவள் நிலைநிலாதவளென்று பிரஸித்தி பெற்றவளாயிற்றே; உன்னிடம் நிலைத்து நிற்பனோ?" என்று உருத்தாக, உரைக்கிறான்: (அநபகாமீதீம்) "அஹக்விலேனிகையம்" என்று உன்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவளல்லவோ இப்பிராட்டி; நீ நினைக்கில் இவளுடைய ஊடாகவும் என்னையும் விட்டுப்பிரியமாட்டாது என்கிறான்.

"அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூ யதூ"

[ஸீதையானவள், ஸூர்யனை விட்டுப்பிரியமாட்டாத ஒளிபோலே, என்னிடம் ஒன்றியிருப்பவள்] என்றும்,

"அநந்யா ராக்யவேணாஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூ யதூ"

[ஸூர்யனை விட்டுப்பிரியமாட்டாத ஒளிபோலே, நான் ராகவரிடம் ஒன்றியிருப்பவள்] என்றும் த்வய தம்பதிகள் தாமே ஸ்ரீராமாயணத்தில் சோதவாய்திறந்து அருளிச்செய்தனர். "விஷ்ணு: ஸ்ரீரதபாயிநீ" என்றார் பராசரபகவான். இப்படி பகவானை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கையாலே "அநபகாமீநீ" என்னும் பெயருடையவளாகிறாள் என்னுமிவ்வர்த்தம்

புராநாமிவ கதா காந்தி: ஸீதரஸ்மௌ ஸத்யா தத்யா |
 ஸக்தி: ஸக்திமதோ விஷ்ணு: ஸ்தித்யாஹமநபாயிநீ ||

[கிரணங்களின் ஒளியானது சந்திரனிடத்திலேயே எப்போதும் ஒன்றிநிற்பதுபோல் ஸர்வசக்தியான பகவானுக்கு விட்டுப்பிரியாத சக்தியாயிருக்கிறேன் நான்.] என்று தந்த்ரத்திலும் ஆதரிக்கப் பட்டது.

(அநபக்யாமிநீம்) தன்னுடைய பதியினிடத்திலே ஆநுகூல்ய மற்றவர்களிடம் நிலைநில்லாதவளாகையாலே 'அபக்யாமிநீ' என்றும், ஆநுகூல்யமுடையாரிடம் நிலைநிற்பவளாகையாலே 'அநபக்யாமிநீ' என்றும். இரண்டு திருநாமங்களாலும் கீர்த்திக்கப்படுபவள்.

“அபஸ்சாஹமயாம்யேகா த்யூரவோ பூத்வா குணோ மஹாந்”

[த்யூரவத்வமாகிற குணமாகி நான் ஜலத்தை அடைகிறேனாகையாலே அபக்யாமிநியாகிறேன்.] என்று தந்த்ரத்திலே 'அபக்யாமிநீ' என்னும் நாமத்திற்கு ஓர் வ்யுத்தபத்தி காட்டப்பட்டது. “புனற்கண்ணின்ற நான்குமாய்” [திருச்சந்த-1] என்கிறபடியே ஜலம் முதலிய ஸர்வ பதார்த்தங்களிலுமுள்ள குணங்களெல்லாம் தானிட்ட வழக்காக்கிக் கொண்டிருக்கும் பரமாத்மாவின் பூர்வணையாலே சொன்னபடி. அன்றிக்கே, அவனையும் தானிட்டவழக்காகக் கொண்டிருப்பவன் இப் பிராட்டியாகையாலே இவையும் இவளிட்ட வழக்கென்னக் குறையில்தான். ‘அபக்யாமிநீ’, ‘அநபக்யாமிநீ’ என்னும் இரண்டு திருநாமங்களும் பிராட்டிக்கேற்பட்டதற்கு ஒரு விருத்தாந்தமும் லக்ஷ்மிதந்த்ரத்திலே சொல்லப்படுகிறது.

“அபாவாஹ்யமாதெஸ ச முநிம் பூத்வா ஸரஸ்வதீ |
 ஸாரஸ்வதே ஜலே பூர்வம் விஸ்வாமித்ரோதித்யா ஸதீ ||
 அபோவாஹ வஸிஷ்ட்யம் தம் ஸத்யஸந்த்யா ஸரஸ்வதீ |
 ருஷ்ய: ப்ராஹுரேவம் மாம் வஸிஷ்டே ஸ்ரோதஸா ஹ்ருதே
 ஸத்யே ஸத்யப்ரியம் பாஹி வஸிஷ்ட்யம் ஸாத்ரவாதிதி |
 ஸாஹம் ஸரஸ்வதீ பூத்வா தமபோவாஹ ஸாத்ரவாத் ||
 ருஷ்யோ நாம சக்ருர் மே தத்யா ஹ்யநபக்யாமிநீ |
 நவாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ர: ஸர்வாபத்யூவிநிவாரண: ||”

[முற்காலத்தில் (விஸ்வாமித்ர வஸிஷ்டர்களுக்குள்ளே கலஹம் விளைந்த போது) விச்வாமித்ரராலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட நான்

ஸரஸ்வதீ நதியாகி, வஸிஷ்டமுனிவரை நீரிலே அடித்துச்சென்றேன்; ஸத்யத்தை மீறுததான ஸரஸ்வதீ நதி (விச்வாமித்ரருக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படி) வஸிஷ்டரை இழுத்துச்சென்றது. வஸிஷ்டர் அப்படி நீரில் இழுத்துச்செல்லப்படுகையில், மற்றுமுள்ள முனிவர்கள் " ஸத்யையே! ஸத்யப்ரியரான இம்முனிவரை உன்னுடைய கோபத்திலிருந்து காத்தருளவேணும் " என்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஸரஸ்வதியாகி நான் வஸிஷ்டரை நீரில் இழுத்துச்சென்றதாலே அபகாமினியாயிருந்தேன். (அவர்கள் பிரார்த்தித்தபின்) கோபத்தினின்றும் வஸிஷ்டரை விடுவித்தேன். அப்போது ' அநபக்யாமிநீ ' (இழுத்துச் செல்லாதவன்) என்று முனிவர்கள் எனக்குப் பெயர் வைத்தனர். ஒன்பது அக்ஷரங் கொண்ட " ஓம் அநபக்யாமிந்ய நம: " என்னும் இம்மந்திரம் (இக்காரணத்தாலேயே) எல்லா ஆபத்துகளிலிருந்தும் விடுவத்கும்.] என்று இத்திருநாமம் ஏற்பட்ட விதமும் இதன் பலனும் ஸக்ஷி தந்திரத்திலே உத்கோஷிக்கப்பட்டன.

*நீ அவளாக்காணவிரும்புவது எதற்காக, என்ன, —(யஸ்யாம்) ஸகலபலங்களையும் அளிக்கவல்லவளாகப் பிரஸித்திபெற்றவளான யாதொரு பிராட்டியிடம். (ஹிரண்யம் விந்தேயம் காமச்வம் புருஷநம்) பொன்னையும், பசுக்களையும், குதிரைகளையும் வேலைக்காரர்களையும் அடைவேலே. ' தாம் ம ஆவஹ ' [அப்படிப்பட்ட பிராட்டியை என்னை அடைவியும்] என்று அந்வயம். இத்தால் பிராட்டியானவள் ஐச்வர்யத்தைத் தானே கொடுக்கிறாள் எனனுமர்த்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீதேவிகு ஐச்வர்யப்ரதத்வம் ஸாத்வதாதி ஸாஸ்த்ரங்களிலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டது. முமுகூஷுவாயிருப்பவன் ஐச்வர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கலாமோவென்னில்: பகவத்ப்ராப்தி ஸாதனமான யஜ்ஞாதிசூன்கு ஐஸ்வர்யம் அவஸ்யாபேக்ஷிதமாகையாலும், பகவத்பாகவதாராதனங்களுக்கு உறுப்பாகக் கூடுமாகையாலும், அவைகளுக்காக அபேக்ஷிப்பதில் தோஷமில்லை. தனக்காக விரும்புவதே தாழ்வானது,

अध्वर्वा रथमध्यां हस्तिनादप्रवोधिनीम्।

श्रियं देवीमुपह्वये श्रीर्मा देवी जुषताम्॥ ३॥

3. அஸ்வபூர்வாம் ரதமத்யாம் ஹஸ்திநாதப்ரபோதிநீம்।

ஸ்ரியம் தேவீமுபஹ்வயே ஸ்ரீர் மா தேவீ ஜுஷதாம்॥

பதவுரை:—அஸ்வபூர்வம்—(யோகத்தின்) ஆரம்பதசையில் குதிரைபோல் சப்திப்பவளாய். ரதம்த்யாம்—நடுநிலையில் ரதம்போலே த்வனிப்பவளாய். ஹஸ்திநாத்ரபேரோதிநீம்—முடிவில் யானையைப்போலே கோஷிப்பவளாயுள்ள. ஸ்ரியம்—ஸ்ரீதேவியை. உபஹ்வயே—(இங்கு) அழைக்கிறேன். மா—என்னிடம். ஸ்ரீ:—அந்த ஸ்ரீதேவி. ஜுஷதாம்—ப்ரீதியுள்ளவளாகட்டும்.

பிராட்டியை அடைவிக்கவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரனை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தான் முன் இரண்டு மந்திரங்களாலே. இதில், எம்பெருமானுடைய அனுமதிபெற்றுப் பிராட்டியை அழைத்து, என்னிடம் ப்ரீதியடையவேண்டுமென்று வேண்டுகிறாள்.

(அஸ்வபூர்வம்) ஹ்ருதயமாகிற புரத்தையிழுக்கும் அஸ்வமாகவும், ஹ்ருதயபுரமாகவும், அந்த ஹ்ருதயபுரத்தை வாஹனமாகக் கொண்டவளாகவுமிருப்பவள். (பூர்வம்) புத்தி, ப்ராணன், சரீரம் என்னும் புரங்களிலே வஸிப்பவள் என்றுமாம். இப்பொருள்கள்

“அஸ்வா பூர் வாஹநீ சாஸ்மி வஸாமி ச புரே ஸத்யா |
புத்தி, ப்ராணஸரீராக்யே த்ரிவிதே, த்ரிவிதாத்மநா ||”

[குதிரையாகவும், புரமாகவும், வாஹனத்தையுடையவளாகவுமிருக்கிறேன்; புத்தி, ப்ராணன், சரீரம் என்னும் மூன்றுபுரங்களிலும் மூன்றுவிதமாக எப்போதும் வஸிக்கிறேன்] என்று தந்த்ரத்திலே ஆதரிக்கப்பட்டன.

(அஸ்வபூர்வம் ரதம்த்யாம் ஹஸ்திநாத்ரபேரோதிநீம்) யோகத்தின் ஆரம்பநிலையிலே குதிரைபோலே உணர்ப்பவளாகவும், நடுநிலையிலே ரதத்த்வனிபோலே சப்திப்பவளாகவும், முடிவிலே பிடியைப்போலே பிணிபுரவளாகவுமுள்ளவள் என்னும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“அஸ்வாநாம் ஹேஷுவந்நாத்யம் யோக்யாரம்பே, கரோமி ச |
நாபீ, மத்யம் ஸமாயாதா கரோமி ரதவத்ய த்வநிம் ||
வ்யோமரந்த்ரமநுப்ராப்தா ஹஸ்திநாத்யவிநாதிநீ ||”

[யோகத்தின் ஆரம்பத்திலே (ஸுஷும்நாநாடியின் அடியிலிருந்து கொண்டு) குதிரைகளின் உடையப்பைப்போன்ற ஒலியை வெளிவிடுகின்றேன்; (யோகத்தின் நடுவில்) ஸுஷும்நாநாடியின் நடுவை அடைந்தவனாய், ரதம்போலே ஒலிசெய்கிறேன்; (யோகத்தின் முடிவில்) ப்ரஹ்மரந்த்ரதேசத்திலேயிருந்துகொண்டு யானையைப் போலே முழங்குகின்றேன்.] என்னும் லக்ஷ்மிதந்த்ர வசநம் காண்க. (அட்வபூர்வம்) "அட்வியாப்தௌ" என்று தாதுவாகையாலே 'அட்வ' டப்தம் ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேச்வரனைக் குறிக்கிறதாகையாலே 'அட்வபூர்வா' என்னும் நாமம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணாதி விஷயங்களில் அவனிலும் முன்னிற்பவன் என்று பொருள்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

"யதி, த்வம் ப்ரஸ்திதோ வீர வநமத்யயைவ ராகுவ |
அக்ரதஸ்தே க்யமிஷ்யாமி ம்ருத்யநி குஸகண்டகாந்"

[ராகவரே! நீர் இன்றே வனத்திற்குப் புறப்பட்டாலும், குஸங்கனையும், முட்கனையும் மிதித்துக்கொண்டு, உமக்கு முன்னே நான் செல்வேன்] என்றல்லவோ அன்னை அருளிச்செய்தது. (அட்வபூர்வம்) "அட்வ: பூர்வோ யஸ்யாஸ் ஸா" [ஸர்வேச்வரனை முதலிற் கொண்டவன்] என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அதாவது, - ஐகத்ஸுருஷ்டி, சேதனரக்ஷணம், ஐகத்வ்யாப்தி ஆகிய ஸர்வ காரியங்களிலும், ஸ்வதந்த்ரான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ராதாந்யத்தையளித்து, பரதந்த்ரையான தான் தன் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர அவனைப் பின்தொடர்ந்து நிற்பவன் என்கை. அவனுக்கும் முன்னிற்பவன் என்னும் தத்புருஷஸமாஸத்தாலே இவளுடைய உருஹுதணம் வெளிப்படுகிறது; அவனை முதலாகக்கொண்டவன் என்னும் பஹுவீஹிஸமாஸத்தாலே இவளுடைய பாரதந்திரிய ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகிறது. (ரதமத்யாம்)

"ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி, ஸரீரம் ரதமேவ ச" [உ 3-3]

[ஸ்ரீவாத்மாவை ரதத்தைஆள்பவனாகவும், சரீரத்தை ரதமாகவும் அறிவாயாக.] என்கிறபடியே ரதமாகச் சொல்லப்படும் சரீரத்தின் நடுவிலே எம்பெருமானுடன் எழுந்தருளியிருப்பவன் என்றும். அன்றிக்கே, ரதமென்று ஸர்வேச்வரனுடைய அப்ராஹ்ம ரதரீரத்தைச் சொல்லுவதாகக்கொண்டு, அதன் நடுவிலே எழுந்தருளியிருப்பவன் என்றும் கொள்ளலாம். (ரதமத்யாம்) "ஓங்காரம் ரதமாருஹ்ய" [] [ஓங்காரமாகிற ரதத்திலேறி] என்று

ரதமாகச் சொல்லப்படும் ஓங்காரத்தின் நடு எழுத்தாகிய உகாரத் திற்குப் பொருளாயிருப்பவள் என்றுமாம்.

“அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: |
உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத்யா ||
மகாரஸ்து தயோர் த்யாஸ:- இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||”

[ஸர்வலோகேஸ்வரராய், ஸர்வவ்யாபியாயுள்ள ஹரி அகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறார். அந்த பகவானால் மார்பிலே எப்போதும் உத்தரிக்கப்பட்டவளான லக்ஷ்மீதேவி உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள். மகாரம் அவர்களிருவர்க்கும் தாஸன் என்னும் பொருளையுடையது. இது ப்ரணவத்தின் லக்ஷணமாகும்.] என்று வேதத்திலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. (ஹஸ்திநாதப்பிரபோதிநிம்) பத்மவனத்திலே வலிக்கையாலே, பத்மத்தில் ப்ரீதிகொண்ட யானைகளின் நாதத்தாலே உணரப்பவள் என்றுமாம். தன் ஆஸநபத்மத்திலே நிற்கும் குல்குலு, குரண்டகன், த்மகன், ஸலிலன் முதலான யானைகளின் முழக்கத்தாலே திருப்பள்ளியுணருமவள் என்றுமாம்.

“ஆக்நேயாதி₃த்யுளஸ்த்யாஸ்தே குல்குலுஸ்ச குரண்டுக: |
த்யுக: ஸலிலஸ்சேதி க்யாதா: புஷ்ணந்து மே ஸ்ரியம் ||”

[ஆஸநபத்மத்தின் ஆக்நேயாதி திக்குகளிலுள்ள இதழ்களிலிருக்கும் குல்குலு, குரண்டகன், த்மகன், ஸலிலன் என்று பிரஸித்தி பெற்ற யானைகள் எனக்கு எல்லாவிதமான செல்வத்தையும் வளரச் செய்யட்டும்.] என்று மங்கணஸம்ஹிகையிலும்,

“ஐராவதாதி₃பி: ஸம்யக் ஸாமஹைராவ்ருதாம் ஸாப்யாம்”

[ஐராவதம் முதலிய யானைகளாலே சூழப்பட்டவளும், மங்களகரையுமான பிராட்டியை] என்று காய்மபியத்திலும்,

“கோணபுத்ரக்யுதைர் திவ்யையர் ஹிரண்யகலஸோத்யுகை: |
ஸம்ப்ரீதை: ஸநாப்யமாநாம் தாம் பேராத்யமாநாம் ச

தைர்க்யுஜை: ||”

[ஆஸனத்தாமரையின் ஒவ்வொரு கோணத்திலுமிருக்கும் பேரன்பு கொண்ட திவ்யகஜங்களாலே பொற்குடநீர்கொண்டு திருமஞ்சளம் செயலிக்கப்படுபவளாகவும், பள்ளியுணர்த்தப்படுபவளாகவுமுள்ள பிராட்டியை] என்று ஸ்வாயம்புவத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

“ஆத்யாவஷ்டாஷ்டரௌ மந்த்ரௌ அந்ய ஏகாத்யாஷ்டா: |

அபீப்ளித ப்ரத்யா ஹ்யேதே த்ரயோ மந்த்ரா ஹி மந்மயா: ||”

[“ஓம் அச்வபூர்வாயை நம:” “ஓம் ரதமத்யாயை நம:” என்னும் முதலிரண்டு மந்திரங்களும் எட்டு அக்ஷரங்கொண்டவை; “ஓம் ஹஸ்திநாதப்ரபோதிந்யை நம:” என்னும் மற்ற மந்திரம் பதினே ரெழுத்துக்கள் கொண்டது; எனக்கு வாசகமான இம்மூன்று மந்திரங்களும் வேண்டியதெல்லாம் கொடுக்கும்] என்று லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலே இம்மூன்று மந்திரங்களின் பெருமையும் பேசப்பட்டது.

(ஸ்ரீயம் தேவீம்) ஸ்ரீதேவியை. (ஸ்ரீயம்) பெரிய பிராட்டியாருடைய தனிப்பெயரைப் படிக்கிறது. நாராயணஸுபத்தத்துக்குப் போலே இதற்கும் பொருள்கள் அநந்தம். ஆயினும்,

“ஸ்ருணாதி நிக்ஷிலாந் தோஷாந் ஸ்ருணாதி ச குணேர் ஐக்யத் |

ஸ்ரீயதே சாக்ஷிலேர் நித்யம் ஸ்ரயதே ச பரம் பத்யம் ||

ஸ்ரயந்திம் ஸ்ரீயமாணஞ்ச ஸ்ருண்வதிம் ஸ்ருணதீமபி ||”

[ஆச்ரிதருடைய தோஷங்களைப் போக்குகிறான்; (அவர்களுடைய) அத்வேஷம். ஆபிமுக்யம் முதலான குணங்களைப் பெருக்குகிறான்; அடியார்களுலே தினந்தோறும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான்; பரமப்ராப்யனுள் பாவனை ஆச்ரயித்திருக்கிறான்; அடியாருடைய கூக்குரலைக் கேட்கிறான்; அவற்றை எம்பிரானைக் கேட்பிக்கிறான்] என்னும் ஆறு பொருள்கள் பாவச்சாஸ்திரங்களிலே மிகவும் ஆதரிக்கப்பட்டன. இவற்றை விவரிப்போம்.

(ஸ்ரீயம்) “ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்” என்று தாதுவாகையாலே, “ஸ்ரயத இதீ ஸ்ரீ:” [(பரமாத்மாவை) ஆச்ரயித்திருக்கிறானாகையாலே ஸ்ரீயாகிறான்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்திருக்கிறான் என்னும் பொருளைத் தருகிறது ஸ்ரீஸுப்தம்-இத்தால். இதரசேதனர்களைப்போலே பிராட்டியும் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைத்தும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காயுள்ளவள் என்னும் பரமார்த்தம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ஸர்வேச்வரனாக ஆச்ரயித்திருக்க, இதையே யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி, பிராட்டிக்குள்ள விசேஷமென்னென்னில்; அச்சுதனை ஆச்ரயித்திருப்பவர்களில் தலைவியாகையாலும், வ்யக்தியை ஆச்ரயித்திருக்கும் ஜாத்போலே ஸ்வரூபநிரூபகபூதையாய் அவனுள்ளவடமெங்கும் வியாபித்திருக்கையாலும், அதுக்குமேலே

“கா சாந்யா த்வாம்ருதே தே₃வி ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு: |

அத்யாஸ்தே தே₃வதே₃வஸ்ய யோகி₃சிந்த்யம்₃கூ₃தூ₃ப்₃ருத: ||”

[ஹே தேவி! கதையை தரித்தவனும், தேவதேவனுமான எம்பெருமானுடைய யோகிகளால் நினைக்கத்தக்கதும், ஸர்வயஜ்ஞமயமுமான திருமேனியில் உன்னைத்தவிர வேறு எவள் இருக்கிறாள்?] என்று விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லியபடியே, அவனுடைய நன்மார்பின் மேலேயும் எழுந்தருளியிருக்கிறானாகையாலும் இவளுடைய ஆஸ்ரயணம் அநிதர ஸாதாரணமானது; அதனாலேயே இதையே யிட்டு நிரூபிக்கப்படுகிறாள் ஸ்ரீதேவி.

(ஸ்ரியம்) “ஸ்ரீமதே இதி ஸ்ரீ:” [(ஸர்வசேதனராலும்) ஆச்ரமிக்கப்படுகிறானாகையாலே ஸ்ரியாகிறாள்] என்னும் வ்யுத்தபத்தியாலே, நித்ய முத்த பத்த சேதனர்கள் அனைவராலும் ஆஸ்ரமிக்கப்படுபவள் என்னும் பொருளைத் தருகிறது. இத்தால் ஜகத்துக்கு ஸேஷியா யிருப்பது ஒரு மிதுனம் என்னுமர்த்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது. “காநகஸ் தே புருஷோத்தம:” என்று முதற்பொருளையும் “புண்ணிபதி: ஸய்யா” என்று தொடங்கி, “த்வவ்யூதூஸ தூஸீகூண:” என்னுமளவாக இரண்டாவது பொருளையும் அறிவித்து, “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே” என்று இவ்விரண்டு பொருள்களும் ‘ஸ்ரீ:’ என்னும் திருநாமத்திலிருந்தே கிடைக்கின்றன என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரியம்) “ஸ்ரு-ஹிம்ஸாயாம்” என்று தாதுவாகையாலே, தோஷங்களை ஹிம்ஸிப்பவள்-என்னும் பொருளையும் உடைத்தாகிறது ஸ்ரீஸப்தம். “தேந மைத்ரீ புவது தே” [ராவண! ராகவரிடம் உனக்கு நட்புண்டாகட்டும்.] என்றாப் போலே இச்சேதனனுக்கும், “கிமேதந் ஸிர்த்தே₃ஷ: க இஹ ஜக₃தி” [ஸ்ரீகுண 52] [இவ்வுலகில் தோஷமற்றவன் எவன்] என்றாப் போலே பரமபுருஷனுக்கும் உபதேசித்துச் சேதனனிடமுள்ள தோஷங்களையும், ஈச்வரனிடமுள்ள ஸ்வாதந்தர்யமாகிற தோஷத்தையும் போக்கடிப்பவள் என்று பாவம். (ஸ்ரியம்) “ஸ்ரு விஸ்தாரே” என்று தாதுவாகையாலே குணங்களை விஸ்தரிப்பிப்பவள் என்றும் பொருள்படுகிறது. முற்கூறிய உபதேசங்களாலேயே சேதநேச்வரருடைய குணங்களைப் பெருக்குபவள் என்கை. (ஸ்ரியம்) “ஸ்ரு-ஸ்ரவணே” என்னும் தாதுவிலே, “ஸ்ருணேதிதி ஸ்ரீ:” “ஸ்ராவயதிதி ஸ்ரீ:” என்னுமிரண்டு வ்யுத்தபத்திகளாலே அடியார்களுடைய தினச்சொற்களைக் கேட்கிறாள்; அவற்றை எம்பெருமானைக் கேட்பிக்

கிருள் என்னும் இரண்டு பொருள்களை உடையதாகிறது. பிராட்டியானவள் கேட்பதும், கேட்பிக்கையுமாகிற இச்செயல்களைச் செய்யும் வழியைப் பரந்தாஹஸ்யத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை மிக அழகாக விவரித்தருளிய ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஆக, இவ்வாறு பொருள்களாலும் பிராட்டிக்குள்ள புருஷகாரத்வம் பூண் கட்டப்பட்டதாயிற்று. "புருஷகாரத்வேந ஸரணயையாயிருக்கிருள்" என்னும் பொருளும் ஸ்ரீஸூக்தத்துக்குண்டு. புருஷகாரமாயிருப்பவர் சேதநேஸ்வரரிருவரோடும் ஸம்பந்தமுடையவராயிருக்கவேணும். "ஈச்வரனை ஆச்ரமித்திருக்கிருள்: சேதனராலே ஆச்ரமிக்கப்படுகிருள்" என்னும் பொருள்களாலே இது உண்டென்று உணர்த்தப்பட்டது. ஸம்பந்தமுண்டானாலும் கூக்குரலைச் செவ்வொடுத்துக் கேளாத கல்நெஞ்சராயிருந்தால் புருஷகாரபூத ராகமுடியாது. தான் கேட்டாலும், ஸர்வேச்வரனைக் கேட்பிக்கக் கூடிய ஸாமர்த்யமிருந்தாலொழியக் கார்யகரமாகாது. இவையிரண்டும் உண்டென்பதை "கேட்கிருள்; கேட்பிக்கிருள்" என்னுமிரண்டு பொருள்களும் காட்டின. இவையெல்லாமுண்டானாலும், குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கும் ஜீவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கி, நன்மைகளைப் பெருக்காவிடில் புருஷகாரக்ருத்யம் நிறைவேருது; ஸர்வேஸ்வரனிடமுள்ள ஸ்வாதந்த்யமாகிற தோஷத்தை தன் அழகாலே திருத்தி, வாத்ஸல்யாதி குணங்களைப் பெருக்காவிடிலும் கார்யகரமாகாது. இதையும் செய்கிறுளென்பதை "தோஷங்களை ஹிம்ஸிக்கிருள்; குணங்களைப் பெருக்குகிருள்" என்னுமிரண்டு பொருள்களும் காட்டித்தந்தன. ஆகவிப்படிப் புருஷகாரத்வமே ஸ்வரூபமாயிருப்பவளினவள் என்பதை "ஸ்ரீ:" என்னும் தனிப்பெயர் காட்டித்தருகிறது.

ஆகிஞ்சந்யைகஸரணா: கேசித் பூக்யாதி,கா: புந: |
மத்பத்யாம்பே,புருஹத்ய்வந்த்ய்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீதமாநஸா: ||
லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந |
மதக்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஸ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம் ||
லப்யத்வா க்ருதார்த்த்யா: ப்ராபஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா: ||

[அழகிய முகத்தையுடைய சேநாபதியே! ஒரு கைம்முதலும் அற்றிருக்கையையே பற்றாசாகக்கொண்ட சில பாக்க்யசாஸிகளோவெனில், என் திருவடித்தாமரையினையை அன்புடன் கூடிய மனத்தராய்ச் சரணடைந்து, லக்ஷ்மீதேவியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி, என்

பொறுமைக்கு இலக்காகி. என்னையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அடைந்து கிருதார்த்தர்களாய், வேறென்றிலும் நெஞ்சு செல்லப் பெருதவர்களாய் என்னையே அடைவார்கள்]

அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் |
லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோக்யுதீ |

ஏதஸ்யாஸ்ச விஸேஷோ஽யம் நிகுமாந்தேஷு ஸப்த்யதே ||

[லக்ஷ்மீபதியான நானே என்னையடைய உபாயமாவேன். என் பிரியை லக்ஷ்மியானவள் புருஷகாரத்தினால் என்னை அடைய உதவிபுரிகிறாள். (புருஷகாரத்வமாகிற) இப்பெருமை இவளுக்கு வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிறது.]

மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: |

லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்ஜிஷ்டா பரமர்ஷிபி: ||

மமாபி ச மதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் புவேத ||

[ஸம்ஸாரத்தில் கீழே விழுகின்ற ஜந்துக்களுக்கு என்னை அடையும் விஷயத்தில் லக்ஷ்மீதேவியானவள் பரமரிஷிகளாலே புருஷகாரத்வத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். எனக்கும் இதுவே இஷ்டம்; வேறான (உபாயத்வமாகிற) ஆகாரம் இல்லை.] என்னும் ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்ரவசநங்கள் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றியே எம்பெருமானைப் பற்றவேணும் என்னும் பரமார்த்தத்தை.

“அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில் புகழாய் உலகம் முன்றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழ்மார்ந்து புகுந்தேனே”

என்று ஆழ்வாரும், சது:ச்லோகீ, கத்யக்ரய, ஸ்ரீஸ்தவ, ஸ்ரீகுண ரத்னகோஸ ஸ்ரீஸ்துத்யாதிகளிலே ஆசார்யர்களும் வெளியிட்டனர். இவனை முன்னிட்ட இளையபெருமான், திருவடி, விபீஷணன் முதலானோர் கார்யஸித்தியடைந்தனர். இவனை க்ரமமாக பற்றுததாலே தங்கை மூக்கறுப்புண்டாள்; தமயன் தலையறுப்புண்டான். நிற்க, இவ்வாறு பொருள்களில் சிலவும், இவைகளாலுண்டான புருஷகாரத்வமாகிற ஸரண்யத்வமும்

“ஸ்ருணோமி கருணாம் வாசம் ஸ்ருணாமி துரிதம் ஸதாம் ।

ஸ்ருணாமி ச குணைர் விச்வம் ஸரணம் சாஸ்மி ஸாஸ்வதம் ॥”

[அடியாருடைய தீனச்சொல்லைக் கேட்கிறேன். அவர்களுடைய பாவத்தைப் போக்கடிக்கிறேன்; அவர்களுடைய குணங்களைப் பெருக்குகிறேன்; (இக்காரணங்களாலே) என்றும் ஸரணமாக—புருஷகாரபூதையாக-இருக்கிறேன்.] என்று லக்ஷ்மீதந்தரத்திலும் ஸ்ரீரஹ்தார்த்தமாக அனுஸந்திக்கப்பட்டன. ஸ்ரீஸூக்தத்துக்குள்ள மற்ற சில பொருள்களையும் காண்போம். (ஸ்ரீயம்) பகவானுடைய சரீரமாயிருப்பவனை. “ஸ்ரீரம் ச ஹரேரஸ்மி” [நான் ஹரியினுடைய ஸரீரமாயிருக்கிறேன்.] என்று தந்தரத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது. இதிலிருந்தும், பிராட்டியானவள் பரமபுருஷனுக்கு அத்தயந்த பரதந்தையென்பதும், “அந்யஸரீரத்வாப்யாவே ஸதி ஸர்வஸ்ரீரித்வம்” [வேறொருவருக்கு சரீரமாயிராமல், எல்லாரையும் சரீரமாயுடைத்தாயிருக்கை] என்னும் பரப்ரஹ்மலக்ஷணம் பிராட்டிக்கு வாராதென்றும் தெளிவாகிறது. (ஸ்ரீயம்) “ஸ்ரீரத்வாயா சேப்ஸிதா ஸுரை:” [தேவர்களாலே ச்ரத்தையோடு ஈப்ஸிதை (அடைய விரும்பப்படுபவள்) ஆகையாலேயும் ‘ஸ்ரீ’ எனப்படுகிறேன்.] என்றும் தந்தரத்திலே ஒரு பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களைப் பெறுவதற்காகப் பிராட்டியை முன்னிட்டு பகவானைப் பற்றுபவர்களாகையாலே இவள் தேவர்களாலே விரும்பப்படுபவள் என்று பாவம்.

“நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டனும் நான் முகனும் முறையால்
சீரேறு வாசகம் செய்ய நின்ற திருமால்” [பெரியாழ்திரு 4-1-5]
என்று பெரியாழ்வாரும்,

“எண்மர் பதினொருவர் ஈரறுவர் ஒரிருவர்

வண்ணமலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி

ஒருமாலையால் பரவி ஒவாதெப்போதும்

திருமாலேக் கைதொழுவர் சென்று.” [52] என்று

பொய்கையாழ்வாரும் இவ்வந்தத்ததை அருளிச்செய்தனர். அன்றிக்கே நித்யஸூரிகளாலே விரும்பப்படுபவள் என்றுமாம்.

“நிகரில் அமரர் விரும்பும்—அலர்மேல்மங்கையுறைமாற்பா”

என்றார் நம்மாழ்வார். பத்தமுத்தநித்யரான ஸகல சேதனராலும், பரமசேதனாலும் ச்ரத்தையோடு விரும்பப்படுபவள் என்றுமாம். ஐய்வாய்ப்பதையான இவளை பத்தசேதனரும் விரும்புகின்றனரன்றோ.

(ஸ்ரீயம்) த்வனிஸ்வருபமாயிருப்பவள் என்றும் பொருள்படும். த்வனியானது வயிற்றின் அடிப்பாகத்திலேயிருந்து கிளம்பும்போது 'ஸாந்தா' என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. அது ஸ்ரீஸப்தத்திலுள்ள ஸகாரத்திற்குப் பொருள். நாபிப்ரதேசத்திலிருந்து வரும்போது 'பஸ்யா' என்றும் 'ரந்தீ' என்றும் பெயர் பெறுகிறது. இது ஸகாரத்திற்கும் ரேபத்திற்கும்-('ர' என்னும் எழுத்துக்கும்)-ஈகாரத்திற்கும் பொருளாகிறது. மத்யஸ்தானமெனப்படும் கண்டத்திலிருந்து வரும் போது "ப்ரேரணீ" என்று பெயர்பெற்றிருக்கிறது. இது ரேபத்திற்கும் ஈகாரத்திற்கும் பொருளாகிறது. கடைசியாக, த்வனியானது வாயிலிருந்து வெளிப்படும்போது 'ஸ்ருஷ்டி' என்று பெயர் பெறுகிறது. இதுவும் இகாரத்திற்குப் பொருளாகிறது. இப்பொருள்களனைத்தும் அக்ஷரஸாம்யங்களைக்கொண்டு சொல்லப்படுபவையாகும். ஆகவிப்படி ஸகாரம், ரேபம், ஈகாரம் ஆகிய இவற்றுக்குப் பொருளாய், நாலு ஸ்தானங்களிலே ஸாந்தாபஸ்யாதி நாமங்களையுடைய த்வனிஸ்வருபமாயிருப்பவளாகையாலே "ஸ்ரீ:" என்று சொல்லப்படுகிறாள் என்று பாவம். இப்பொருள்

“ஸாந்தா஽஽தாரபத்யஸ்த்யாஸ்மி பஸ்யா ரந்தீ ச நாபிஜா |
ப்ரேரணீச தியாம் மத்யா ஸ்ருஷ்டிர் வக்த்ரே தத்யார்ணஸாம் ||
சது:ஸ்த்யாநஸ்திதா சைவம் ஸாந்தாபஸ்யாதிபேதிநீ ||”

[ஆதாரஸ்தானத்திலே ஸாந்தையாயிருக்கிறேன்; நாபியிலிருந்துண்டான பஸ்யையாகவும் ரந்தியாகவுமுள்ளேன். மத்யஸ்தானத்திலே அறிவுகளுக்கு ப்ரேரணியாகவும், வாயில் ஸ்ருஷ்டியாகவுமிருக்கிறேன். இப்படி ஸாந்தாபஸ்யாதிபேதங்களுடன் நாலு ஸ்தானங்களிலுள்ள த்வனிகளாயிருப்பதால் ஸ்ரீயாகிறேன்.] என்று தந்த்ரத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டது.

(ஸ்ரீயம்) 'ஸக்நோமி' [(அடியாருடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளைச் செய்விக்க) ஸக்தியுடையவளாகிறேன்] என்னும் பொருளைத் தருகிறது ஸகாரம்; ஸக்திமட்டுமன்று, ப்ராப்தியுமுண்டென்கிறது ரேபம். 'ரி-ஹிம்ஸாயாம்' என்று தாதுவாகையாலே "ஆஸ்ரிதருடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கடிக்கிறாள்" என்றும், "ரா-த்யாநே" என்று தாதுவாகையாகையாலே "அடியார்க்கு இஷ்டங்களை அளிக்கிறாள்" என்றும் பொருள்படுகிறது ரேபம். ஆக, இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்திகளைச் செய்விக்க சக்தியும் ப்ராப்தியுமுள்ளவள் என்றதாயிற்று. இவைகளைத் தான்

தேரேயோ செய்வது? என்னில்: (ஸ்ரியம்) "ஸக்தேருஜ்ஜ்வலிநீ சாஸ்மி" [(பரமாத்மாவ்ஸிமிருக்குப்) இஷ்டப்ராபகத்வ அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வ ஸக்தியை விளங்கச்செய்கிறேனாகையாலும் ஸ்ரியாகிதேன.] என்று தந்திரத்தில் சொல்லியபடியே, பரமாத்மாவின்னுடைய சக்தியைத் தூண்டிவிடுவதன்மூலம் செய்கிறான் என்கை. (ஸ்ரியம்) 'ஸம்' என்னும் பதம் மங்களத்தைக் குறிக்கிறதாகையாலே அதி னுடைய பகுதியான ஸகாரம் பரமமங்க ஸ்வருபை என்று பொருள் படுகிறது. "மங்குளம் மங்குளநாம்" என்றாரன்றோ ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர். 'ரதி:' என்னும் பதம் ஆநந்தமென்னும் பொருளுடைய தாகையாலே. அதன் முதலெழுத்தான ரேபம் ஆநந்தஸ்வருபை என்று பொருள்படுகிறது. "ஈபஸிதா" [அனைவராலும் விரும்பப் படுபவள்] என்னும் பொருளைத் தருகிறது ஈகாரம். ஆக, "ஸ்ரீ:" என்று பரமமங்களாகாரையாய், ஆநந்தமயியாய், அனைவராலும் விரும்பப்படுபவளாயுள்ளவள் எதைதாமிற்று, இப்பொருள்க ளெல்லாம்,

..ஸ்ரீயாமி ஸ்ரீயணீயாஸ்மி ஸக்தேநாமி ரேமி ராமி ச |

ஸக்தேருஜ்ஜ்வலிநீ சாஸ்மி ஸந்தமா ரதிரீபஸிதா ||

இதி த்ரய்யந்ததத்வஜ்ஞா: ஸ்ரியம் மாம் விதுரஞ்ஸா ||"

[பரமாத்மாவை ஆசிரயித்திருக்கிறேன்; (மற்றுள்ளாரால்) ஆசிர யிக்கப்படுகிறேன்; (இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்திகளைச் செய் விக்க) சக்தியுடையவளாகிறேன்; அநிஷ்டங்களைப் போக்குகிறேன்; இஷ்டத்தை அளிக்கிறேன்; (பரமாத்ம) சக்தியைத்தூண்டுகிறேன்; மங்களாகாரையாகவும், ஆநந்தமயியாகவும், விரும்பப்படுபவ ளாகவுமிருக்கிறேன். இக்காரணங்களாலே மறைமுடியின் முடிவு கண்டவர்கள் என்னை ஸ்ரீதேவியென்று நன்கு அறிகின்றார்கள்] என்று லக்ஷ்மிதந்த்ரத்திலே உத்கோஷிக்கப்பட்டன. "ஸக்தேநாமி ரேமி" என்பதற்கு பதிலாக "ஸக்திபீ, ரேமி" என்றும் பாடம் உணர்கிறது; "என்னுடைய சக்திகளைக்கொண்டு இஷ்டப்ராப்தியை யும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் செய்விக்கிறேன்" என்று பொருள்.

..அபி னாதோ விபூ, த்யர்ணை த்ரைலோக்யம் ஸேஸ்வராமரம் |

பராம் மதீயவர்ணஸ்ய கலாம் ஈர்ஹதி ஜோட்யஸீம் ||

ஆத்யே பத்யத்ரயே வர்ணா: ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் ஓமிதி மந்மயா: |

ஏஷுவைபி, ஸ்சதுர்பி, ஸ்தைர் மதீயம் த்யார்யதே வபு: ||

ஏகைகஸோ த்விஸோ வாபி த்ரிஸோ வா ஸர்வ ஏவ வா ।

ஜப்தார்ச்சித ஹுதத், பாதாஸ் ஸாத, யேயுரபீ, ப்ஸிதம் ॥

ப்ரயத்நேநைவ கேகூப்யம் ததேதத் ரத்நசதுஷ்டயம் ।

அந்யோந்யபுலிதம் ஸர்வைரஸேஷைரதி, கம் குணே: ॥”

[என்னுடைய விபூதிகளைச்சொல்லும் மந்திரங்களுள் தலையானதான ‘லக்ஷ்மி:’ என்னும் மந்திரமும், தேவர்களுக்கும், தேவர் தலைவர் களுக்கும் கொண்ட மூவுலகும், என்னுடையதான ‘ஸ்ரீ:’ என்னும் வர்ணத்தில் பதினாறில் ஒரு பகுதிக்குக்கூட ஒப்பாகமாட்டா. ஆதி காலத்திலுண்டான ‘ஸ்ரீம்’, ‘ஹ்ரீம்’ ‘ஓம்’ என்னும் மூன்றுபதங் களும் என்னைப்பொருளாகக் கொண்டவை: இம்மூன்றிலும், அச்வ பூர்வா, ரதமத்யா, ஹஸ்திநாதப்ரபோதிநீ, ஸ்ரீ: என்னும் இந் நான்கு திருநாமங்களிலும் என் திருமேனியானது தரிக்கப்படுகிறது. இந்நான்கு திருநாமங்களும், ஒன்றொன்றுகவாவது, இரண்டி ரண்டாகவாவது, மூன்று மூன்றுகவாவது, நாலும்சேர்ந்தாவது ஜபம் செய்யப்பட்டாலும், அர்ச்சிக்கப்பட்டாலும், ஹோமம் செய்யப் பட்டாலும் இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும். ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பலன் தருபவையும், எல்லாக்குணங்களும் நிறைந்தவை யும் நான்கு ரத்தினங்கள் போன்றவையுமான இத்திருநாமங்கள் நான்கும் முயற்சி செய்தாவது (அநதிகாரிகளுடைய செவியில் படாமல்) ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியவையாகும்.] என்று பிராட்டியின் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையெல்லாம் தெளியச்சொல்லும் ஸ்ரீஸப்தத்தின் பெருமையும், ‘அச்வபூர்வம்’ என்று தொடங்கி, ‘ஸ்ரீயம்’ என்னுமளவாகவுள்ள நான்கு திருநாமங்களின் ஏற்ற மும் லக்ஷ்மி தந்த்ரக்திலே உத்கோஷிக்கப்பட்டது. “ஏஷு வைபி:” என்றவிடத்தில் “ஏஷு வைபி:” என்றும் பாடம் காண்கிறது: “ஸ்ரீம், ஹ்ரீம், ஓம், ஓம் ஸ்ரீயை நம: என்னும் நாலு மந்திரங்களும் என்னைப் பொருளாகக் கொண்டவை; இவற்றால் (என் மந்த்ராத் மகமான) திருமேனி தரிக்கப்படுகிறது” என்று பொருள். (ஸ்ரீயம் தேவீ முபஹ்வயே) ஸ்ரீதேவியை அருகிலே அழைக்கிறேன். எதற்காக வென்னில்: (ஸ்ரீர் மா தேவீ ஜுஷதாம்) ‘மா’ என்றும், ‘தேவீ. என்றும் பெயர்பெற்றவளான பிராட்டி (என்னிடம்) ப்ரீதியடை யட்டும். அதற்காகவே அழைக்கிறேன் என்று புராவம்.

(மா) இது லக்ஷ்மியின் பிரஸித்தமான திருநாமங்களில் ஒன்று, இதன் பொருள்களைக் காண்போம்: (மா) இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாகையாலே, இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமான மகாரத்

தால் சொல்லப்படும் ஜீவர்களனைவர்க்கும் ஸ்வாமியியாயிருந்த போதிலும், தானும் தன் பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்திற்குச்சேர மகார வாச்சையாய், ஜீவகோடியிலே சேர்ந்திருப்பவன். ஓங்காரத்திலுள்ள மூன்று அக்ஷரங்களிலும் அந்வயமுள்ளவன் பிராட்டி. அகார வாச்சையுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்வரூபநிருபக பூதையாயிருக்கையாலே அகாரத்திற்கும் பொருளாயிருப்பவன்; 'அவன் மார்பை விட்டுப்பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது' என்னும் பகவத் ஸேநாபதிமிச்சர் வாக்யத்தை நினைப்பது.

“ உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத்யா ”
[பகவானுலே என்றும் (மார்பிலே) உத்தரிக்கப்பட்டவளான லக்ஷ்மீ தேவி உகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள்.] என்னும் ச்ருதியின்படி உகாரத்தினுட்பொருளாகவும் ஆகிறாள். ஜீவகோடியில் சேர்ந்த வளாகையாலே மகாரத்திற்கும் பொருளாகிறாள். “ பர்த்தாவி னுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதமசரமபதங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு. ஸ்ரீதந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப் போலே” என்று ஆசார்யாக்ரேஸரரான பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுகூப்படியிலே அருளிச்செய்வார். (மா) “மாங்-மாநே” “மா-மாநே” என்று தாதுவாகையாலே, எல்லாவற்றையும் அளப்பவன், அதாவது வியாபித்திருப்பவனென்றும், ப்ர மாணங்களாலே அளக்கப்படுபவன் என்றும், ப்ரளயகாலத்தில் உலகம் முழுவதும் தன்னில் அடங்கப்பெறுபவன் என்றும் பொருள்படுகிறது.

“ மிமே மியேடகிழைர் மாநைநர் மயி மாதி ஜக்யத் க்ஷயே ”
[(எல்லாவற்றையும்) அளக்கிறேன்; எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் அளக்கப்படுகிறேன். ப்ரளயகாலத்தில் உலகம் என்னிடம் அளவு படுகிறது] என்னும் லக்ஷ்மீதந்தர வசனத்தை அநுஸந்திப்பது. (மா) ‘மந-ஜ்ஞானே’ என்று தாதுவாகையாலே மகாரம் அறிவையே ஸ்வரூபமாகவும், குணமாகவும் கொண்ட ஜீவர்களையும் ஸர்வேச்வரனையும் குறிக்கும். இவர்களெல்லோரையும் தனக்கு வசப்பட்ட வர்களாக உடையவளாகையாலே ‘மா’ எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஜீவர்கள் பிராட்டிக்கு இயற்கையாகவே ஸேஷபூதர்களாகையாலும், பரமபுருஷன் பிராட்டிக்கு ப்ரேமபரதந்திரனாகையாலும் இவனுக்குச் சேதந்ரோடு பரமசேதனனோடு வாசியற எல்லோரும் வசப்பட்டவரேயன்றோ. (மா) ‘மாங்-மாநே’ என்னும் தாதுவிலே

எல்லாவற்றையும் அளப்பவன் என்றுபொருளாகி, எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவன் என்று பொருள்படுகிறது. 'ஸ்ரஜா' என்றவிடத்தைக்காண்க. (மா) மகாரத்தினாலும், மச்சப்பத்தினாலும் சொல்லப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்போலே ஒவ்வொருவராலும் மிகவும் விரும்பப்படுபவளாகையாலும் 'மா' எனப்படுகிறாள். இம்முன்று பொருள்களும்

“ஆத்மேஸ்வரவதீ சாஹம் வ்யாப்தாயாம் மயி மேதி தி: |

ஆத்மவச்சேப்ஸிதாத்யர்த்தமதோ மாம் மத்யுவிதோ விது: ||”

[ஆத்மாக்களையும் ஈச்வரனையும்—(அல்லது. தளக்குத்தானே ஈச்வரனான பகவானே)—உடையவளாயிருக்கிறேன் நான்; ஸர்வவ்யாபினியாகையாலேயும் என்னை 'மா' என்று அறிகிறார்கள். அனைவராலும் தம்மைப்போலே விரும்பப்படுகிறேன். ஆகையால் என்னை யறிந்தவர்கள் என்னை 'மா' என்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்று தந்தரத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டன.

“பஞ்சாக்ஷரோ ஹயயம் மந்த்ர: ஸர்வகாமபுலப்ரத:”

[“ஓம் மாயை நம:” என்னும் ஐந்து அக்ஷரங்கள் கொண்ட இம் மந்திரம் எல்லாக்காமங்களையும் பலன்களையும் அளிப்பது] என்று மந்திரத்தின் பெருமையும் பேசப்பட்டது. (மா ஜுஷதாம்) என்னை அடையட்டும் என்று பொருள் கொண்டார் கோமடரங்கநாதர். (தேவீ) தேவனுடைய பத்னி. “திஷு-க்ரீடூா விஜிக்ஷா வ்யவஹார த்யுதி ஸ்துதி மோத்ய மத்யு ஸ்வப்ந காந்தி க்ருதிஷு.” என்று தாதுபாடம். (தேவீ) “திஷு-க்ரீடூா” உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா அலகிலா வினையாட்டுடையவன் தேவனாகிறான். அவ்வினையாட்டாகிற ஸ்ருஷ்ட்யாதி யஜ்ஞத்தில் அவனுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் புத்தனியாகையாலே இவள் தேவியாகிறாள்.

“உலகம் உலகிறந்த ஊழியும் ஒண்கேழ்

விலகு கருங்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்

செந்தீயும் மாருதமும் வானும் திருமால் தன்

புந்தியிலாய புணர்ப்பு” என்று

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டியாலே துண்டப் பட்டே ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸங்கல்பங்களை ஸர்வேச்வரன் செய்கிறானாகையாலும்,

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் திஸுதாதஸுஷஜகதாம் ஸர்க்கோபஸர்க்கு,
ஸ்திதி:

ஸ்வர்க்கும் துர்க்குதிமாபவர்க்கிகபதும் ஸர்வம் ச

ஞர்வந்ஹரி: |

யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக்யம் ததிங்கிதபராதீநோ வித்யுத்தேடகிலம்
க்ரீடேயம் க்ஷு நாந்யத்யாஸ்ய ரஸத்யா ஸ்யாதேகரஸ்யாத்
தயா ||

[எல்லாவுலகையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்கநரக
மோக்ஷங்களைக்கொடுப்பதையும் செய்யும்போது பகவான் எவளு
டைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அதனுடைய
இங்கிதத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்
கிறானே, அந்தப்பிராட்டி (நமக்கு) மங்களத்தை அளிக்கட்டும் :
பகவான் அவனுடன் ஒரே அபிப்ராயத்தை உடையவனாயிருக்கிற
படியால், அவனுடைய இங்கிதபராதினாகக் காரியங்களைச் செய்யா
விடில் அக்காரியங்கள் ரஸத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்று
ஆழ்வானும்,

“ஸ்ரீயை ஸமஸ்தசித்யசித், வித்யாநவ்யஸநம் ஹரே: |

அங்கீகாரிபி,ராலோகைஸ் ஸார்த்த்யந்தயை

க்ருதோஞ்ஜலி: ||”

[ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் படைப்பதால் பகவானுக்குண்டா
கும் சிரமத்தைத் தன் அங்கீகாரத்தைக் காட்டும் கடாக்ஷங்களாலே
ஸபலமாகச் செய்கின்ற பிராட்டியின்பொருட்டு அஞ்ஜலியானது
(அடியேனல்) செய்யப்பட்டது.] என்று பட்டரும் அருளிச்செய்த
படியே ஜகத்ஸ்ருஷ்யாதீஸைலே பிராட்டியும் போக்தாவாக
அந்வயிக்கிறானாகையாலும் இவள் ‘தேவி’ [ஜகத்ஸ்ருஷ்யாதிகளை
ஸீஸையாக உடையவள்] என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறாள். (தேவி)
“திஷுவஜிஷா” எல்லாரையும் “ஜிதம் தே” என்றும், “தோற்
ரேம்” என்றும் தோல்வியுறச் செய்பவனாகையாலே அவள்
தேவனாகிறாள். அவனிடம் தோற்பதற்குமுன், புருஷகாரபூதை
யான இப்பிராட்டியின் குணங்களுக்கு முதன் முதலில் தோல்வி
யுறுகிறார்களாகையாலும், அவனிடம் தோல்வியுறச்செய்பவள்
இவளாகையாலும் இவள் தேவியாகிறாள். (தேவி) “திஷு-
வ்யவஹார” வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களை முதன் முதலில்
வ்யவஹரித்தவனாகையாலே அவள் தேவனாகிறாள். “மறையுரைத்த

திருமாலை” [பெரிய திரு 5.6-1] எ ன் கி ற ப டி யே அதிலும் இப்பிராட்டிக்கு ப்ரேரகத்வேந அந்வயமுண்டாகையாலும், லக்ஷ்மீ தந்த்ராதிகளைத் தா ன் நே ரே வ்யவஹரிக்கையாலும் இவள் தேவியாகிறாள்.

(தேவி) “தி₃வு-த்₃யுதி” “தமேவ பூர்ந்தமநூபூதி ஸர்வம் தஸ்ய பூர்ஸா ஸர்வமிதம் விபூதி” [ஒளிவிடும் அவனையே எல்லாப் பொருளும் பின்பற்றி ஒளிவிடுகின்றன. அவனுடைய ஒளியாலே இவையெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன.] என்றும், “நாராயணப்ரோ ஜ்யோதி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒளிமயான அவன் தேவனாகிறான்.

“வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை” என்றும், “திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்.....” என்றும்,

“அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஐநகாத்மஜா”

[ஜனகராஜன் திருமாளைத் தனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்துவத்தின் தேஜஸ் அளவிடவொண்ணாதது.] என்றும் சொல்லுகிற படியே அவனுக்கும் ஒளி கொடுப்பவளாயிருக்கும் இவள் தேவி யாகிறாள். “பூர்ஸ்கரேண ப்ரபூ யதா” [ஸூர்யனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோல்] என்று சொல்லப்படுபவளன்றோ இவள். (தேவி) “தி₃வு-ஸ்துதி” துதிக்கப்படுபவன் தேவனாகிறான். எவரைத் துதித்தாலும் இவனையே துதித்ததாகும். இவனுக்கு நிருபகபூதையாகையாலே இவனையும் துதித்ததாகும். ஆகையாலே இவளே தேவியாகிறாள்.

“ஓதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும் சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை போதுவாழ் புனந்துழாய் முடினாய் பூவினமேல் மாதுவாழ் மார்பினாய்/” [திருவாய் 3-1-6]

என்று நம்மாழ்வார் அருளினார். (தேவி) “தி₃வு-மோத₃” ஆநந்த மயான அவன் தேவன்; ஆநந்தமய்யான இவள் தேவி. (தேவி) “தி₃வு-மத₃” “அவாக்யநாத₃ர:” [வார்த்தைசொல்லாதவன்; அன்பற்றவன்] என்று மதித்திருக்குமவன் தேவன். “த்வம் நீச ஸாவத் ஸ்ம்ருத:” [நீசனான ராவணனே! நீ முயல்போன்றவன்]

“ த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ” என்று மதிப்புடனிருக்குமிவள் தேவியாகிருள். (தேவி) “ திஷு-காந்தி ” உலகிற்கெல்லாம் இனியவன் தேவனாகிருள். அவனுக்கும் இனியவன் தேவியாகிருள். “ லோகாபிராமம் ராமம் ” எனப்படுபவன் அவன்; “ ராமஸ்ய சமந: காந்தா ” [ரா-ஸு (55-26)] எனப்படுபவன் இவள். “ ஸ்ரிய: காந்த: ” [வேதாந்ததிபம்] என்றும், “ புருஷோத்தமஸ் தே காந்த: ” [சது: ச்லோகி] என்றும் சொல்லப்படுபவன் அவன். “ அரவிந்த்ஜலோசநமந: காந்தா ” எனப்படுபவன் இவள். “ திஷு-கூதி ” “ ஸ்ரணம் கூதிர் நாராயண: ” “ நாராயணம் பராயணம் ” என்கிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன் தேவனாகிருள். அவ்விரண்டு தசையிலும் அந்வயமுள்ள இவள் தேவியாகிருள். “ தருமவரும் பயஸ்ய த்ருமகளார் தனிக்கேள்வன் ” என்கிறபடியே ஸாதனதசையில் புருஷகாரபூதையாகவும், “ கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ ” என்கிறபடியே போகவேளையில் போகவர்த்தகையாகவும் அந்வயிக்கிருளான்றோ அன்னை. ஆக, இவ்வளவால் “ திஷ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: ” “ ஸாக்ஷாத், தேவ: புராணே ஸௌ ” [பா-ஆர 88-25] [புராதனனான இவளே நிருபாதிதேவனாவான்] என்னும் அவனைப்போலே இவளும் தேவியென்று புகழ்த்தக்கவள் என்று நிருபிக்கப்பட்டது. உண்மையில் “ ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வமந்ருதே ” [சுரத்தா சப்தத்தால் சொல்லப்பெறும் பிராட்டியாலே தேவன் தேவனாகிருள்.] என்கிறபடியே அவன் தேவனாவதும் தேவியான இவளாலன்றோ. (தேவி) ‘ தூ ’ தாதுவும். ‘ அவ ரக்ஷணோ ’ என்னும் தூதாவும் சேர்ந்து ‘ தேவீ ’ என்னும் ஈப்தம் உண்டானதாகக் கொண்டால், எல்லாக் காமங்களையும் அளிப்பவள்; எல்லாக் கர்மங்களையும் ரக்ஷிப்பவள் என்னும் பொருளைத்தருகிறது. இப்பொருள்களுள், இம்மந்திரப்பெருமையும்,

“ப்ரதாரூத்ரீ ஸர்வக்ளமானாம் அவித்ரீ ஸர்வக்ர்மணாம்” “ தேவஸ்ய த்யுதிதா-சாஸ்மி தேவீம் மாம் முநயோ விது:”
பஞ்சாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ புக்திமுக்திபுலப்ரத:”

[எல்லாக்காமங்களையும் அளிப்பவள்; எல்லாக் கர்மங்களையும் ரக்ஷிப்பவள்; (இயற்கையிலேயே) தேவனுருப்பவனின் பத்தினியாயிருப்பவள்; ஆகையாலே என்னை முனிவர்கள் ‘ தேவீ ’ என்று அறிந்தனர். ‘ ஒம் தேவ்யை நம: ’ என்னும் ஐந்து அக்ஷரங் கொண்ட இம்மந்திரம் போகமோக்ஷங்களாகிற பஸங்களே அளிக்க வல்லது.] என்று தந்திரத்திலே உத்தோஷிக்கப்பட்டன.

कां सोस्मितां हिण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृप्तां तर्पयन्तीं ।
पद्मे स्थितां पद्मवर्णां त्वामिहोपह्वये श्रियम् ॥ ४ ॥

4. காம் ஸோஸ்மிதாம் ஹிரண்யப்ராகாராம்

ஆர்த்யராம் ஜ்வலந்தீம் த்ருப்தாம் தர்ப்பயந்தீம் ।

பத்யமே ஸ்தித்தாம் பத்யமவர்ணம்

த்வாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம் ॥

பதவுரை:— காம்—சப்திப்பவளாகவும். ஸோஸ்மிதாம்—
(ப்ரஹ்மத்தின்) பெருமைக்குக் காரணமாயிருப்பவளாகவும்.
ஹிரண்யப்ராகாராம்—அழகிய ஸ்வபாவத்தை உடையவளாக
வும். ஆர்த்யராம்—ஈரநெஞ்சை உடையவளாகவும். ஜ்வலந்தீம்—
ஒளிவிடுபவளாகவும். த்ருப்தாம்—நித்தயதிருப்தியுடையவளாக
வும். பத்யமே ஸ்தித்தாம்—தாமரையில் நிம்பவளாகவும். பத்யம
வர்ணம்—தாமரைபோன்ற திருநிறத்தை உடையவளாகவு
முள்ள. ஸ்ரியம் த்வாம்—ஸ்ரீதேவியான தேவரீரை. இஹ—
இங்கு. உபஹ்வயே—அழைக்கிறேன்.

சென்ற மந்திரத்தில் அழைக்கப்பட்ட பிராட்டி ஆவிர்ப்பவிக்க,
தன் அருகிலேயே எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்
கிறாள் இம்மந்திரத்தில்.

(காம்) “கை-ஸப்தே” என்று தாதுவாகையாலே சப்திப்ப
வள் என்றும், (எல்லா வேதங்களாலும்) சப்திக்கப்படுவள்—
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘க’ என்னும் எழுத்து ஸுகத்தையும்
குறிக்குமாகையால் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபையாயிருப்பவள், ஜீவேச்
வரர்களுக்கு ஸுகமளிப்பவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

“ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய த்யாரா: பித்ருக்ருதா இதி ।

குணத்: ருபகுணச்சாபி ப்ரீதிர் பூயோப்யவர்த்தத ॥”

[தந்தையால் மணம் செய்விக்கப்பட்ட மனைவி என்னும் காரணத்
தாலேயே ஸீதை ராமனுக்கு இனியவளாயிருந்தாள். (ஸீதையி
னுடைய) ஆத்மகுணங்களாலும், ருபகுணங்களாலும் அன்பு
மேலும் பெருகிற்று.] என்றும்

“நாமமி பூர்க்கூலீம் க்யாதிம் ஸுகூம் ஸௌம்யாம்

ஸுகூப்ரத்யாம்”

[பிருகுவின் புத்திரியும், கியாத்யௌப்படுபவளும். ஸுகருபையும், அரகியவளும், ஸுகத்தையளிப்பவளுமான பிராட்டியை வணங்குகிறேன்.] என்றும் உத்தோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. எல்லா ஜீவராசிகளாலும் ‘கா’ [எவள்] என்று தேடப்படுபவளாகையாலே ‘கா’ எனப்படுகிறாள் பிராட்டி என்றும் கொள்ளலாம். “கதமா கா யா ஸா ஸத்யா” [தை-உ ப 2-21] என்று தைத்திரிய உபனிஷத்திலும் கீர்த்திக்கப்பட்டாளன்றோ பிராட்டி. இம்முன்று அர்த்தங்களும்,

“ஸப்த்யாயே ஸர்வபூதாநாமந்தஸ்த்யா சிந்மயீ ஸத்யா |

காயே ச நிக்ஷிவேர் வேதைரந்விஷ்யே கேதி சாக்ஷிவே: ||”

[ஜ்ஞாநாதந்தமயியாய் எல்லா பூதங்களினுள்ளும் இருந்துகொண்டு எப்போதும் சப்திக்கிறேன் நான்; எல்லாவேதங்களாலும் சப்திக்கப்படுகிறேன்: ‘கா’ (எவள்) என்று எல்லாராலும் தேடப்படுகிறேன்.] என்று தந்திரத்திலும் ஆதரிக்கப்பட்டன. (காம்) “க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம்” [ஹரிவம்சம்] [‘க’ என்பது ப்ரஹ்மாவின் நாமமாகும்] என்கிறபடியே ககாரவாச்சயமுள்ள ப்ரஹ்மாவினுள் இருந்துகொண்டு, வேதங்களை சப்தித்துக்கொண்டு, விதவிதமான உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவள் என்றும் கொள்ளலாம். ஸாந்தா பர்வாதித்வனிஸ்வருபினியாயிருப்பவள் பிராட்டியே என்று கீழே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணி” [பகவான் பொருளாகவும், பிராட்டி சொல்லாகவுமிருப்பவள்] என்று விஷ்ணு புராணத்திலும் பிராட்டியை சப்தஸ்வருபினியாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், வேதசப்தமாகவுமிருப்பவள் பிராட்டியே என்று கொள்ளக்குறையில்லை.

“நாமருப்ஞ்ச பூநாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேதுஸப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||”

[அந்த ப்ரஜாபதியானவர் தேவர் முதலான ஜீவராசிகளின் நாமரூபங்களையும், கர்மஸ்வரூப விவரணத்தையும் வேதசப்தங்களைக் கொண்டே செய்தார்] என்று சொல்லியிருக்கையாலே வேதசப்தஸ்வருபினியான பிராட்டியாலேயே பிரமன் நடத்தும் படைப்புத் தொழில் நடைபெறுகிறதென்பது பொருந்தும். அன்றிக்கே, “ப்ரஹ்மா நாராயண:” என்று வேதங்களிலும்,

“மத்ருபமாஸ்தாய ஸ்ருஜத்யஜோ ய:

ஸ்தி₂தௌ ச யோஸௌ புருஷஸ்வருபீ |

ருத்ரஸ்வருபேண ச யோத்தி விஸ்வம்

தத்தே ததாநந்தவபுஸ் ஸமஸ்தம் || [4-1-56]

[பிறப்பற்றவன எனனருவன் பிரமனுகிற என்னருக்கொண்டு உலகை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானே, புருஷனுகிற தன்னருக்கொண்டு ரஷ்டிக்கிறானே, ருத்ரருபத்தாலே அழிக்கிறானே, அவன் அளவற்ற உருவங்களாலே எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறான்.] என்று விஷ்ணு புராணத்திலும்,

“அரன் அயனென உலகழித்து அமைத்துளனே”

[திருவாய் 1-1-8]

என்று ஆழ்வாராலும் கீர்த்திக்கப்பட்ட பரமாத்மாவின் நினைவாலே சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். முன் சொன்ன பொருள்களோடு இப்பொருளும்,

“ப்ரஹ்மருபத,ரா சாஹம் ஐடாமண்ட்யலத்யாரிணீ |

ஸ்ருஜாமி விவித்யாந் ஸர்வாந் ஸ்வாத்யாயாத்யாயதத்பரா ||

அத: காமிதி மாம் ப்ராஹுர் முநயோ வேத்யுபாரக்யா: |

பஞ்சாஷ்டரோ ஹ்யயம் மந்த்ர: ஸ்வாத்யாயப்யலத்யாயக: ||”

[ஐடாமண்டலங்களை தரித்துநிற்கும் பிரமனுருக்கொண்ட நான், வேதமோதிக்கொண்டு விதிவிதமான பூதங்களெல்லாவற்றையும் படைக்கிறேன். இந்நான்கு பொருளையும் கொண்டு வேதங்கரை கண்ட முனிவர்கள் என்னை ‘கா’ என்று உரைத்தனர். ஐந்து எழுத்துக்கள் கொண்ட “ஓம் காயை நம:” என்னும் இம்மந்திரம் வேதாத்தியயன பலத்தை அளிக்கும்.] என்று தந்திரத்திலே ஆதரிக்கப்பட்டது; மந்திரத்தின் பெருமையும் பேசப்பட்டது.

‘கா’ என்னும் பெயர் எல்லா வேதங்களாலும் சப்திக்கப்படுவன் என்னும் பொருளையுடையதென்று மேலே நிரூபிக்கப்பட்டது; பிராட்டியைப் பேசும் வேதவாக்கியங்கள் சிற்சிலவே இருக்கும் போது, ‘எல்லா வேதங்களாலும் சப்திக்கப்படுபவன்’ என்பது பொருந்துமோ என்னும் ஸந்தேஹமெழ, அதற்கு ஸமாதான முரைக்கிறது. அடுத்த திருநாமம்:- (ஸோஸ்மிதாம்)

“ய ஏஷோ஽ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்யுருஸ்யதே
ஹிரண்யஸ்ம்ஸுர் ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணக்யாத் ஸர்வ ஏவ
ஸுவர்ண:

தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்ய உதிதி
நாம” [சாந் 1-6-7]

[ஸூரியனுக்கு நடுவில் தங்கம்போல் அழகிய உருவையுடைய
எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன்
ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மிசையையும், கேசங்களையும், எல்லா
அபயவங்களையுமுடையவன்; அவனுக்கு ஸூரியனால் மலர்ந்த
தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள. அவனுக்கு ‘உத்’ என்று
பெயராகும்.] என்கிறபடியே ‘உத்’ என்பது புண்டரீகாக்ஷணம்
உத்தமபுருஷனான பரப்ரஹ்மத்தின் திருநாமமாகும். ‘அஸ்மிதா’
என்றிருக்கவேண்டியது ‘ஸ்மிதா’ என்று முதற்குறையாகக்கிடக்
கிறது. அஸ்மிதையாவது பெருமை. ஆக, ‘உத்’ என்னும் பரம
புருஷனின் பெருமையைக்குறிக்கிறது ‘உத்ஸ்மிதா’ என்னும் பதம்.
வேதமாகையாலே தகாரம் நழுவி, இப்பதம் ‘உஸ்மிதா’ என்று
கிறது. “உஸ்மிதயா நஹ வர்த்ததே-இதி ஸோஸ்மிதா” [உஸ்மிதை
யாகிற பரப்ரஹ்மத்தின் பெருமையோடுகூட (அதற்குக் காரண
பூதையாய்) இருப்பவளாகையாலே ‘ஸோஸ்மிதை’ எனப்படுகிறான்
பிராட்டி] என்பது ஸோஸ்மிதா சப்தத்தின் வ்யுத்தபத்தி. பகவா
னுடைய ‘அஸ்மிதை’ [பரப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை] எப்படி
அவனுக்கு அந்தாங்க நிருபகமோ, அப்படியே இப்பிராட்டியும்
அவனுக்கு அந்தாங்க நிருபக பூதையாயிருந்துகொண்டு, அவ
னுடைய அஸ்மிதையாகிற பரப்ரஹ்மத்வத்துக்கும் காரணமாயிருப்
பவன் என்பது ‘ஸோஸ்மிதா’ என்னும் திருநாமத்தின் திரண்ட
பொருள். ஆக இப்படி நிருபகபூதையாயிருப்பவளாகையாலே
அவளைச் சொன்னவிடத்திலெல்லாம் இவளையும் சொன்னதாகிறது;
ஆகையால் “வேதேய்ச ஸர்வரஹமேவ வேத்ய:” [கீதை]
[எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுவன்] என்றும் “ஸ்ர்வே
வேத்யா:—க்ருஷ்ண:” [பாரதம்] என்றும் “மறையாய நால்வேதத்துள்
நின்ற மலர்ச்சுடர்” [திருவாய்மொழி] என்றும், “நான்மறைகள் தேடி
யோடும் செல்வன்” [பெரிய திரு] என்றும் அவன் ஸர்வவேதப்ரதி
பாத்யன் ஆவதுபோல இப்பிராட்டியும் ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யை
என்று சொல்லக்குறையில்லை என்றுபாவம். கடத்தைச் சொன்னால்,
அதற்கு நிருபகமான கட்டவழும் குள்ளடையே சொல்லப்பட்ட
தற்குமன்றோ. இவ்வர்த்தத்தையே பரமாத்மரான பட்டரும்,

“ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புகுவத இதம் சந்த்ரவதநே
 த்வத்யாஸ்ஸேஷோத்கர்ஷாத் புவதி க்ஷு நிஷ்கர்ஷஸமயே ।
 த்வமாஸீர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதுரிதுமித்தந்த்வவிபுவஸ்
 ததந்தர்ப்புவாத் த்வாம் ந ப்ருதக்யபித்யத்தே ஸ்ருதிரபி ||”

[சந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையுடைய தாயே மஹாலக்ஷ்மி! பரதத்
 துவ நிர்ணய காலத்தில் பகவானுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வா
 தந்திரியமும் உன்னுடைய ஆவிங்கனப்பெருமையாலேயே அறுதி
 யிடப்படுகிறதன்றோ. உன் கணவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வ
 பாவத்தையும் விளக்கும் அந்தரங்கவிசேஷணமாகிய நீ. வேத
 மும் (அவனுடைய ஸ்வரூபநிருபகபூதையாக) அவனுடன் நீ
 ஒன்றிநிற்கையால் உன்னைத் தனித்துப்படிப்பதில்லை.] என்று
 ஸ்ரீகுணரத்தனோசத்திலே அருளிச்செய்தார். ப்ராஸங்கிகமாக,
 இந்தசுலோகத்தின் தாத்பர்யத்தைச்சிறிது விசாரிப்போம் இங்கு.
 “ததந்தர்ப்பாவாத்” என்று தொடங்கும் கடைசி அடிக்கு இரு
 வகையாகத் தாத்பர்யம் சொல்லலாம். முதற்பொருளாவது: வேதத்
 திலே பல்லாயிரக்கணக்கான வாக்கியங்களிலே பரமபுருஷனுடைய
 ஸ்வரூபாதிகள் பேசப்படுகின்றன: ஒருசில வாக்கியங்களே
 பிராட்டியைப்பேசுகின்றன; இதற்குக் காரணமென்ன என்னும்
 ஸந்தேஹமெழ, இந்தச்சுலோகத்தாலே அதைப்பரிஹரிக்கிறார்
 பட்டர். பிராட்டியானவள் பகவானுக்கு ஸ்வரூபநிருபகபூத
 யாகையாலே, பரமபுருஷனைச் சொல்லும் வாக்கியங்களிலெல்லாம்
 ஸ்வரூபநிருபகபூதையான இவளும் சொல்லப்பட்டவளாகவே
 ஆகிறாளாகையாலே இவளும் ஸர்வவேதவாக்ய ப்ரதிபாத்யையே
 என்று பரிஹாரம். இப்பொருளில் பரமபுருஷனைமட்டும் சொல்லும்
 பல்லாயிரக்கணக்கான வேதவாக்யங்கள் ‘ச்ருதி’ சப்தத்துக்கு
 அர்த்தம். இரண்டாவது பொருளாவது:— “ஹ்ரீஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச
 பத்நயென” “அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” “ஈஸாநா தேவீ
 புவநஸ்யா திபத்நீ” “ஸ்ரீரஸி இந்த்ரபத்நீ” “லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ
 ம ஆவஹ” என்று பற்பல வாக்கியங்களில் பிராட்டியைப்படிக்க
 ும்போது பரமபுருஷனோடு சேர்த்தே படிப்பதற்குக் காரண
 மென்ன? என்னும் கேள்வியெழ, பிராட்டியானவள் அந்தரங்க
 விசேஷணமாயிருக்கையாலும், விசேஷ்யத்தைவிட்டு விசேஷணத்
 துக்கு ஸத்தையில்லாமையாலும் இவ்வாக்கியங்களிலெல்லாம்
 பிராட்டியானவள் தனித்துப் படிக்கப்படாமல் பரமபுருஷனோடு
 சேர்த்தே படிக்கப்படுகிறாள் என்று பதிலுரைக்கிறது இந்தசுலோகம்.

ஆக முதற்பொருளிலே, கடத்தைச்சொல்லும்போது கடத்வமும் சொல்லப்பட்டதாவதுபோலே ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லும் வாக்கியங்களிலெல்லாம் இவளும் சொல்லப்படுகிறாள் என்றதாகிறது. இரண்டாவது பொருளில், பகவானுக்கு ப்ரகாரபூதையாகவே யிருக்கையாலே இப்பிராட்டி பல வாக்கியங்களில் பகவானோடு சேர்த்தே படிக்கப்படுகிறாள் என்றதாகிறது. சிலர், 'ததந்தர்ப்பாவாத்' என்னும் இந்த அடிமீலே "எம்பெருமானுக்குள்ள பரப்ரஹ்மத்வம், ஜகத்காரணத்வம், மோக்ஷோபாயத்வம் முதலானவை யெல்லாம் பிராட்டிக்கும் உண்டு; ஆனால் பிராட்டியானவள் பகவானோடு அந்தர்ப்பவித்திருப்பதால் வேதம் இப்பெருமைகளைப் பிராட்டிக்குத் தனித்துப் படிக்கவில்லை" என்னும் அர்த்தம் சொல்லப் படுவதாகக் கூறிவருகின்றனர். [ஸமீபத்தில் வெளியான வடமொழி நூலொன்றில் "ஸ்ரீமத்பட்டார்யர் சொன்ன பிராட்டிவிஷய மான ததந்தர்ப்பாவந்யாயத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வவிஷயத்தில் தடைவிதிக்கும் வசனம் ஒன்றையும் காண்கின்றிலோம்" என்று பொருள்படும் வாக்கியமொன்றில் இக்கொள்கை ஆதரிக்கப் பட்டுள்ளது.] இது தவறு. "ததந்தர்ப்பாவாத்" என்பதற்கு முன் அடிமீலே பிராட்டியானவள் பரமாத்மாவுக்கு இதுநத்வமாகவும், இத்தநத்வமாகவுமிருப்பவள் என்று கோஷிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—பகவானுக்கு அஹந்தையாகவும், அஸ்மிதையாகவுமிருப்பவள் என்றபடி. பகவானுக்கு ஸ்வரூபநிருபக பூதையாயிருப்பவள் என்பது திரண்டபொருள். ஒருபொருளைச் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம், அப்பொருளின் ஸ்வரூபநிருபக தர்மங்களெல்லாம் தன்னடையே சொல்லப்பட்டதாகின்றன என்னும் நியாயம் லோகப்ரஸித்தமானது. [கடவ்யக்தியைச் சொன்னால் கடத்வஜாதியும் சொல்லப்பட்டதாவது போலே.] ஆனால், இந்த நியாயத்தால், நிருப்யத்தைச் சொல்லுமிடங்களினெல்லாம் நிருபகதர்மத்தை நிருப்யதர்மியாகவேயோ, அல்லது, அதற்கு ஸமானமானதாகவோ சொன்னதாக ஆகிவிடாது. தர்மியிலுள்ள தர்மங்களெல்லாம், நிருபகத்திலும் உண்டு என்று சொன்னதாகவும் ஆகிவிடாது. கடத்தைச்சொன்னால் கடத்வத்தைச் சொன்னதாக ஆகும் என்பது உண்மை; ஆனால், கடத்திலுள்ள நிலத்வம் முதலான தர்மங்களெல்லாம் கடத்வத்திலுமுண்டு என்று சொன்னதாக ஆகாது. ஆகையால் இப்படிப் பொருள்கொள்வது நியாயவिरுத்தமாகும். "ஸ்வத: ஸ்ரீஸத்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி" என்றும், "கமிதுரித்ய மித்தநத்வவிபுல:" என்றும் அருளிய பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கும்

விருத்தமாகும். நிற்க; “ஸோஸ்மிதா” என்னும் இத்திருநாமம் பகவானுடைய அஸ்மிதையாகிற பெருமைக்குக் காரணமாகவும் அந்த அஸ்மிதையைப்போல் அந்தரங்க விசேஷணமாகவும் இருப்பவன் பிராட்டி என்னும் பொருளை உடையதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வம்ஸ்ருதே” [ஸ்ரத்தாசப்த வாச்சையான பிராட்டியாலேயே தேவன் தேவனுயிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான்.] என்று வேதத்திலும் இவ்வர்த்தம் வலியுறுத்தப்பட்டது.

அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹ்மஸ்மி ஸநாதநீ |
ஆத்மா ஸ ஸர்வபூதாநாமஹம்பூதோ ஹரி: ஸ்ம்ருத: ||
அஹந்தயா விநாஹம் ஹி நிருபாக்யோ ந ஸித்த்யதி |
அஹமர்த்தம் விநாஹந்தா நிராதாரா ந ஸித்த்யதி ||

[ல-த 17-30 & 31]

[பழமையானவளான நான் ப்ரஹ்மமாகிற அந்த பகவானுக்கு அஹந்தை (நானென்னும் தன்மை) யாயிருக்கிறேன். ஸர்வபூதங்கட்கும் ஆத்மாவான ஹரியானவர் அஹம்பூதராயிருக்கின்றார். அஹந்தையை விட்டு அஹமர்த்தமானது பெயரற்றதாய் ஸித்திக்காது. அஹமர்த்தத்தை விட்டு அஹந்தையானது ஆதாரமற்றதாய் ஸித்திக்காது.] என்பது முதலான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர வசநங்களிலே பிராட்டியை ‘அஹந்தை’ என்றும், ‘அஸ்மிதை’ என்றும் சொல்லுவதற்குக் காரணம் அவள் இப்படி ஸோஸ்மிதையாகவும் ஸோஹந்தையாகவுமிருப்பதே என்று தெளிவாகிறது. ரத்நப்ரபுரா புஷ்பபரிமளந்யாயத்தாலே பகவானுடைய பெருமை பிராட்டியினாலேயே என்பதையும், அதனால் பகவானுடைய பரப்ரஹ்மத்வத்திற்கு ஒரு குறையும் வாராது என்பதையும் “ஸ்வத: ஸ்ரிஸ்த்வம்” என்னும் சுலோகத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்ததை முன்பே காட்டினோம். பகவானுடைய அஸ்மிதைக்கு-(பெருமைக்கு)-காரணமாயிருப்பவளாகையாலே பிராட்டி ஸோஸ்மிதையாகிறாள் என்னும் இப்பொருளும் மந்த்ரவைபவமும்,

“உதித்தி ப்ரஹ்மணோ நாம விகஸ்திஸ் தஸ்ய து ஸ்மிதா |
மய்யாயத்த விகஸ்திஸ்ஸா ஸோஸ்மிதாம் மாம் ததோ விது: ||
ஸப்தாஷ்ரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ விகஸ்திம் பூயஸீம் வஹேத் ||”

[‘உத்’ என்று ப்ரஹ்மத்தின் பெயர்; (அ)ஸ்மிதையாவது அவருடைய பெருமை; (ப்ரஹ்மத்தின்) அப்பெருமை என்னுலேற்படுவது. அதனுலேயே என்னை ‘ஸோஸ்மிதா’ என்று அறிகின்றனர். “ஓம் ஸோஸ்மிதாயை நம:” என்னும் ஏழு அக்ஷரங்கொண்ட இம்மந்திரம் மேலான பெருமையைத்தரும்.] என்று லக்ஷ்மீதந்தரத்தலே உத்கோஷிக்கப்பட்டது. மற்ற பலவிடங்களிற்போலவே இங்கும், பிராட்டி ஆதரித்த இப்பொருளைத் தொடாமல், “பகவத் ஸம்ஸேஷத்தாலுண்டான பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கையால் எப்போதும் புன்சிரிப்புடன் (அல்லது காவத்துடன்) இருப்பான்” என்று பொருள்கொண்டார் கோமடரங்கநாதர். “ஸோஸ்மயாம்” என்று சிலர் படிக்கிறார்கள். பிராட்டி ஆதரித்த பாடமன்று அது. அப்பாடத்தில் கோமடரங்கநாதபாஷ்யத்தில் சொன்னதே பொருளாகும்.

இப்படி பகவானுக்கு அந்தரங்கவிசேஷணபூதையாயிருப்பவளாகில் காருண்யரூபையாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் இவள் அவனுடைய தயாத்ருணங்களில் ஒன்றாய், தர்மமாத்ரமாயிருப்பவளோ? தர்மியல்லவோ? என்னும் ஸந்தேஹமெழ அதைத் தவிர்க்கிறது அடுத்த திருநாமம்.— (ஹிரண்யப்ராகாராம்) ஹித ரமணீயமான ப்ரகாரங்களை—(குணங்களை)—உடையவளை என்கை. “ப்ரகார ஏவப்ராகார:” ஜீவர்களை உய்விப்பதாகவும், அழகியதாகவுமிருக்கும் குணங்களை உடையவள் என்கை. ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவுமிருக்கும் குணங்களையுடையவள் என்று பாவம். ஹிதம்—ப்ராபகம்; ரமணீயம்—அழகாயிருக்கையாலே ப்ராப்யம். ஹிரண்யமாகிற பொன்னும் ஸ்வயம் ப்ராப்யமாகவும், இதர புருஷார்த்தங்களுக்கு ப்ராபகமாகவும் இருக்கிறதன்றோ. அன்றிக்கே ப்ராகாரமென்று, பிராட்டியினுடைய த்வயமங்களவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். “ஹிரண்மய; புருஷ:” எனப்படும் அவளைப்போலே பொன்மயமான சுத்தஸத்வத்திருமேனியை உடையவள் என்றபடி. இதனுலேயன்றோ “பொன்மாது” [திருவிருத்தம்-40] என்று கீர்த்திக்கப்படுகிறாள் பிராட்டி. இவ்விரண்டு பொருள்களும். இம்மந்திரப்பெருமையும்

“ஹிதா ச ரமணீயா ச மதீயா ப்ரக்ருதி: பரா |

தாம் ஸத்வரூபாமாலம்ப்ய தரந்தி முநயஸ் தம: ||

அதோ ஹிரண்ய ப்ராகாராம் ருஷ்யோ மாமுபாஸதே |

த்யுஸாஷுரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகாம ஸம்ருத்யதி, த்ய: ||”

[உபாயோபேயமாயிருப்பது-(பொன்போலேயிருப்பது)-என்னுடைய மேலான ஸ்வபாவம் (விக்ரஹம்). (சுத்த) ஸத்வருபமான அதை தியானித்து முனிவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். ஆகையால் என்னை ஹிரண்யப்ராகாரையாக நிஷிதன் உபாஸிக்கிறார்கள். பத்தெழுத்துள்ள "ஓம் ஹிரண்யப்ராகாராயை நம: " என்னும் இம்மந்திரம் எல்லா விருப்பங்களையும் பெருக்கித்தரும்.] என்று லக்ஷ்மிதந்த்ரத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டன. "மணியும் பொன்னும் வேய்ந்தப்ராகாரங்களாலே சூழப்பட்ட ஆநந்தமயமான த்வய மண்டபத்தினுள் எழுந்தருளியிருப்பவன் " என்னும் பொருளை கோமடரங்கநாதர் ஆதரித்தார். "தேவாநாம் பூயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய: கோஸ: ஸவர்க்கோலோகோ ஜ்யோதிஷாவ்ருத:" [தை-ஆர 1-27-116] [பிறரால் முற்றுகையிட முடியாததாகையால் அயோத்யை என்று பெயர்பெற்ற பரமபதம் நித்யஸூரிகள் வாழுமூராகிறது. அதிலே பொன்மயமான சிறந்தலோகமொன்று ஒளி மயமான மதினால் சூழப்பட்டதாய் விளங்குகிறது] என்று வேதத்திலும்,

‘‘மாஹேந்த்ரமண்டூபம் ஹேமஸாலகோபுரலக்ஷணம் ।

சதுர்த்யுவாரம் மஹத் தீப்தம் யத்தத் புஷ்ணது மே ஸ்ரியம் ॥’’

[பொன்மயமான மதினும் கோபுரமும் உடையதும் நான்கு துவாரங்களை உடையதும், பெரிதும், ஒளிவிஞ்சியதும் பரமேஸ்வரனுடைய பகவானுடையதுமான அந்த மண்டபம் எனக்குச் செல்வத்தை அளிக்கட்டும்.] என்று மங்கண ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதை அநுஸந்திப்பது.

“ ஹிரண்யப்ராகாரம் ” என்று “ அழகிய ஸ்வபாவங்களை உடையவன் ” என்னுமர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த ஸ்வபாவங்களிலே சிலவற்றைப் படிக்கிறது மேலே. (ஆர்த்ராம்) த்யூர்த்ரஹ்ருத்யாம். ஈரநெஞ்சை உடையவன் என்றபடி. பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் பிராட்டிக்குப் பெருமையளிப்பது இக்குணமே யாகையாலே இதை முதலிற்படிக்கிறது பழமறை. கர்மாநுஞ்ஜனமாகப் பலனளிப்பவனுடையாலே அவனுடைய தயை ஸுமை முதலான குணங்கள் ஸ்வாதந்த்ரியம் முதலான குணங்களாலே அபிபூதிங்களாய் மறைந்துகிடக்கும். அஜ்ஞாதநிக்ரஹையான இப் பிராட்டியின் கருணையோவென்னில் பெருக்காறுபோலே மேன்மேலும் பெருகிவரும். இதனாலேயேயன்றோ, “தேவ்யா காருண்ய

ரூபயா" [ல-த-18] என்று லக்ஷ்மிதந்தாத்திலும். "கருணா பக்த வத்ஸலா" என்று ஸ்ரீஸுலாஸ்ரநாமத்திலும். "கருணாம் ஸோகவேதா மாதரம்" என்று அஷ்டோத்தராததாமத்திலும் கருணையே வடிவேடுத்தவளாகக் கீர்த்திக்கப்படுகிறாள். இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியன்றோ ஸ்ரீபராசரபட்டார்யரும்

மாதர் மைத்ரிலி ராக்ஷஸ் த்வயி ததைவார்த்யுராபராதாஸ்
த்வயா
ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால் வகுதரா ராமஸ்ய கேதாஷ்டக்ருதா ।
காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஸரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத:
ஸா நஸ் ஸார்த்யுரமஹாக்யஸஸ் ஸுக்யபது க்ஷாந்திஸ்

தவாகஸ்யமிகீ ॥

[ஸ்ரீகுண-50]

[தாயே மைத்ரி! * அப்போதே அபராதம் செய்த ராக்ஷஸிகளை ஹனுமானிடமிருந்து ரக்ஷித்த உன்னாலே, காகாஸுரனையும், விபீஷணனையும் சரணம் என்னும் வார்த்தையைச் சொன்னபிறகு ரக்ஷித்த ராமனுடைய கோஷ்டியானது சிறிதாக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய நிர்ஹேதுக்குபயானது பெரும்பாவி களான எவ்வுடையும் ஆதந்திப்பிக்கட்டும்.] என்று அருளிச்செய்தார்.

“த்யாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ த்யூர்ப்புலா”

[ரா-யு 116-41]

[(பிறர் கண்கலங்கக்காணமாட்டாத) மனோதௌர்ப்பல்யத்தை யுடைய நான் ராவணனுடைய தானிகளாகிற இவர்களை மன்னிக் கிறேன்] என்று தானே சோதவாய்திறந்து அருளிச்செய்தபடியே

ஆர்த்யுரபராதங்களான ராக்ஷஸிகளிடமும் சென்று வெள்ளமிடும் படியானதன்றோ ஆர்த்யுரையான இவளுடைய இளகிய நெஞ்சி லிருந்து புறப்படும் இரக்கம். உண்மையில் இவளுடைய ஸாந் தித்யத்தாலன்றோ அவளும் “அளி நன்குடைய திருமால்” [நாச் திரு 14-8] ஆகிறாள். ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனுமிருந்தானாகில்

* “ஆர்த்யுரபராதா:” என்னும் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திக்கு “ஆர்த்யுரா” எனப்படும் ஈரநெஞ்சினளான பிராட்டிவிஷயத்தில் அபராதம் செய்தவர்கள் என்னும் பொருளும் த்வனிப்பது உணரத்தக்கது.

அபராதபூயிஷ்டுர்ஃளான சேதனர்க்கு உய்வென்பதே இல்லையாங்கிமர்! (ஆர்த்ராம்) தாமரையாளான பிராட்டி ஒரு தாமரையிலே எழுந்தருளியிருப்பவள்; இது ஆஸனபத்மமெனப்படும்; சிர:பத்மமெனப்படும் மற்றொரு தாமரையானது மேலே குடைபோலே கவிழ்ந்து வர்ஷாத்பவாரணமாய்க் காட்சியளிக்கும். அப்ராக்ருதமான அத்தாமரையிலிருந்து அம்ருததாரையானது எப்போதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அந்த அம்ருததாராப்ரவாஹத்தாலே என்றும் நனைந்திருக்கும் திருமேனியை உடையவள் என்றும் இத்திருநாமத்துக்குப் பொருள்கொள்ளலாம். ஸ்வாதந்திரியாக்கனியாலே தஹித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேச்வரனைத் தன் திருமேனி ஸம்பந்தத்தாலேயே நிராக்கவல்லவள் என்கை. (ஆர்த்ராம்) “ஆராத த்ராவயதீதி ஆர்த்ரா” [ஆச்ரிததோஷங்களை வெகு தூரம் ஓடச்செய்பவளாகையாலே ஆர்த்ரையாகிருள்] என்றும் வ்யுத்பத்தியின்படியே அடியார்களின் பாபங்களையும் தோஷங்களையும்,

“சுமமெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே”

[பெரியாழ்-திரு 5-4-3]

“வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ

கானோ ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” [இர-திருவ54]

என்னும் நிலையை அடையச்செய்பவள் ஆர்த்ரை என்றும் கொள்ளலாம். இம்மூன்று பொருள்களும்,

“ஆராத்யுஷேதேயாஷாணம் த்ராவிணீ மாமுபேயுஷாம்।

அதேயாமுக்யாத் ஸிர:பத்மாத்த் ஸ்ருதயாம்ருததாரயா॥

அபிஷித்தா ஸதுராத்ராவஸ்யி த்யயயார்த்ராரந்தராவஸ்யி ச॥”

[என்னை அடைந்தவர்களுடைய தோஷங்களை வெகுதூரம் ஓடச் செய்கிறேன்; தலைகீழாகவுள்ள சிர:பத்மத்திலிருந்து பெருகும் அம்ருததாரையாலே அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு எப்போதும் நனைந்திருக்கிறேன்; இரக்கத்தாலே நனைந்த நெஞ்சை உடையவளாயிருக்கிறேன்.] என்று லக்ஷ்மீதந்திரத்திலும் ஆதரிக்கப்பட்டன. (ஆர்த்ராம்)

“திக்கூக்யஜேந்த்ரை: ஸ்நாப்யமானாம்

காஞ்சநை: கலஸோத்யுகை:”

[பொற்குடநீர்ஊக்கொண்டு திக்கஜங்ஙளாலே ஸ்நாநம் செய்
விக்கப்படுபவளை] என்று ஈச்வரஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கை
யாலே நனைந்த திருமேனியை உடையவள் என்று கோமட
ரங்கநாதர் பொருள்கொண்டார்.

நனைந்திருப்பவளாகில், நனைந்த நெருப்பைப்போலே ஒளியற்ற
வளாயிருப்பனோ? என்ன,—(ஜ்வலந்தீம்) கொழுந்துவிட்டெரியும்
நெருப்புப்போலே ஜ்வலிப்பவள் என்கிறது. எல்லா பூதங்கள்
னுள்ளும் பரமபதத்திலும் இருந்துகொண்டு உபயவிபூதியிலும்
ஒளிவிடுபவள் என்று பொருள்.

“ஸ்ரீமத்ஸ்வைகுண்டைட்ய்வர்யாதி, திவ்யலோகம் ஆத்ம
காந்த்யா விஸ்வமாப்யாயயந்த்யா ஸ்ரியா ஸஹாஸீநம்”

[ஸ்ரீமத்ஸ்வைகுண்டத்வ்யலோகம் முழுவதையும் தன் ஒளியாலே
நிறைத்துக்கொண்டு நிற்கும் ஸ்ரீதேவியோடு கூட எழுந்தருளி
யிருக்கும் எம்பிரானை] என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே எம்
பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

“தமேவ பூர்த்தமநுபூதி ஸர்வம்

தஸ்ய பூஸா ஸர்வமித்யம் விபாதி” [கூட 2-5]

[பிரகாசிக்கும்படியான அவனைப்பின்பற்றியே எல்லாம் பிரகாசிக்
கின்றன. அவனுடைய ஒளியினாலேயே இவையெல்லாம் ஒளிவிடு
கின்றன] என்று போற்றப்படும் அவனுக்கும், நிலமேகத்தின்
நடுவிலுள்ள மின்னற்கொடிபோலே இருக்கும் இவள், ப்ரகாஸகை
யாகவன்றோ எழுந்தருளியிருக்கிறாள். இதனால்ன்றோ

தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோ஽பிராமயா

ஸமேயிவாநுத்தமராஜகந்யயா |

அதீவ ராம: ஸுஸுபேதிகாமயா

விபு: ஸ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஸ்வர: ||

[ரா.பா 77-30]

[அழகியவளாய், உத்தம ராஜபுத்திரியான அந்த ஸீதையுடன்
கூடிய ராஜர்ஷிபுத்ரனான ராமபிரான், மிகவும் விரும்பத்தக்க
ஸ்ரீதேவியுடன் கூடிய அமரர்களதிபதியான விஷ்ணுபகவானைப்
போல் மிகவும் விளங்கினான்.] என்று வால்மீகிமஹர்ஷியும்,

“திகழ்கின்ற திருமார்வில் திருமங்கை தன்னோடும்
திகழ்கின்ற திருமாலார்” [திருவாய் 10-6-9]

என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது. உபயவிபூதியும் விளங்கும்படி
ஒளிவிடுபவன் என்னுமில்வர்த்தத்தை

“ஜ்வலாமி ஸர்வபூதாந்தர் குகூநே பரமே ஸதா |

ஸூத்தா நிரஞ்ஜநா ஸத்யா பூஸ்யந்தி ஜகத் த்விஷா ||”

[எல்லா பூதங்களினுள்ளும் பரமபதத்திலும் இருப்பவனும், பரி
சுத்தையும், தோஷமற்றவனும், விகாரமற்றவனுமான நான் உபய
விபூதியையும் என் ஒளியாலே பிரகாசிக்கச் செய்கிறேன்] என்று
தந்திரத்திலே பிராட்டியும் ஆதரித்தான்.

“அஸிகா த்ரிஸிகா சாஹம் பஞ்ச பஞ்சஸிகாவதீ |

ஸப்ததா ச புநஸ் த்ரேதா ஜ்வலாமி வபுஷி ஸ்திதா” ||

[அகாரவாச்யனை சிகையாகக்கொண்டவளாகவும், மூன்று பிரிவை
யுடைய ஜாடராக்கனியாகிற மூன்று சிகையையுடையவளாகவும்,
இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் சிகையாகக்கொண்டவளாக
வும், ஸப்ததாதுக்களாகிற ஏழு சிகையையும் உடையவளாகவும்,
ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களான முக்குணங்களாகிற மூன்று
சிகையை உடையவளாகவும் தேஹத்திலே இருந்துகொண்டு
அக்னிபோலே நான் ஜ்வலிக்கிறேன்.] என்று மற்றொருபொருளும்
பிராட்டியாலேயே தந்திரத்தில் உத்ஸேஷிக்கப்பட்டது.
அக்னியாகில் பல சிகைகளை—ஜ்வாலைகளை—உடையதாயிருக்கு
மன்றோ ; அப்படியே தேஹத்தின் நடுவில் எழுந்தருளியிருக்கும்
தானுமிருப்பவன் என்று நிரூபிக்கிறபடி. (அஸிகா) தேஹத்தின்
நடுவில் “வந்ஹிசிகா” [நாராயணஸூக்தம்] என்று சொல்லப்
படும் அகாரவாச்யனுள் பவானுடைய திருமேனியின் நடுவில்
எழுந்தருளியிருப்பவளாகையாலும், தான் ஹிரண்யவரணையாகை
யாலும் இப்பிராட்டியானவள் வந்ஹியாகவும், பகவான் இவளுடைய
சிகையாகவும் நிரூபிக்கப்படுகின்றனர். (த்ரிஸிகா) “ அந்நமஸிதம்
த்ரேதா விதியதே ” என்கிறபடியே உணவை மூன்று விதமாகப்
பிரிப்பதற்காக மூவகைப்பட்டிருக்கும் ஜாடராக்கனியை சிகையாக
உடையவள். (பஞ்சபஞ்சசிகாவதீ) சரீரத்தினுள்ளும் வியாபித்
திருக்கும் ப்ரக்ருதி மஹாதாதிகளான இருபத்தைந்து தத்துவங்
களாகிற சிகையை உடையவள். (ஸப்ததா) சரீரத்தினுள்ள ஏழு
ஸ்—11

விதமான தாதுக்களை சிகையாகக்கொண்டிருப்பவன். (புநஸ்த்ரேதா) தேஹத்திலுள்ள ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்னும் முக்குணங்களாகிற சிகைகளை உடையவன். இவையெல்லாம் இப்பிராட்டிக்கு விதேயமாயிருப்பவை என்றபடி.

“ஷட்யக்ஷராக்ஷிமௌ மந்த்ரௌ நிர்வ்ருத்த்யௌஜ்ஜ்வல்யத்யாயகௌ”

[ஒவ்வொன்றும் ஆறு எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் ஆர்த்யராயை நம:” “ஓம் ஜ்வலந்த்நய நம:” என்னும் இவ்விரண்டு மந்திரங்களும் ஆதந்தத்தையும் பிரகாசத்தையும் தரும்.] என்று “ஆர்த்யரா” “ஜ்வலந்தி” என்னும் இரண்டு திருநாமங்களின் பெருமையும் பேசப்பட்டது.

அக்திபோலே ஜ்வலிப்பவளாகில், “அநலம்” [ந வித்யதே சலம் யஸ்ய] என்று பெயர்பெற்று எவ்வளவு உணவையிட்டாலும் பசி திராத அவ்வக்திபோலே திருப்தியற்றவளாயிருப்பனோ? என்ன: (த்ருப்தாம்) எப்போதும் திருப்தியுடையவளாயிருப்பவள் என்கிறது. இடைவிடாத பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான பேரானந்தத்தாலே எப்போதும் திருப்தியுடையவள் என்றபடி. ப்ராக்குத போகங்களில்லாமலே அவாப்தஸம்ஸ்தகாமையாயிருப்பவளென்று புராவம். “பத்ாம் புஷ்பம் பூலம் தோயம்” [கீதை] என்னும் அவனைப் போலே பக்தர்கள் அன்புடன் இடும் சிறுபொருளைக்கொண்டும் மிகவும் திருப்தியடைபவள் என்றுமாம். “ஐஸ்வர்யம்” என்று தொடங்கும் கலோகத்திலே பட்டர் இப்பிராட்டி அஞ்ஜவிமாத்ர ஸத்துஷுடை என்னுமர்த்தத்தை அருளிச்செய்தாரன்றோ. “த்ருப்த்ருப்தௌ” என்று தாது. (த்ருப்தாம்) “த்ருப ப்ரீணநே” என்றும் தாதுவாகையாலே பரமபுருஷனிடம் எப்போதும் ப்ரீதியுள்ளவள் என்றும் கொள்ளலாம். “அகலகில்லேன் இறையும்” [திருவாய் 6-10-10] என்றும், “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா” [ரா-பா 53-31] என்றும்,

• யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கேயா நிரயோ யஸ்த்வயா விநா |

இதி ஜாநந் பராம் ப்ரீதிம் க்ருச்ச, ராம மயா ஸஹ ||”

[ரா-அ 30-18]

[ராகவரே! ‘உம்முடன் கூடியிருக்கும் இருப்பே எனக்கு ஸ்வர்க்கம்; உம்மைப்பிரிந்திருக்கும் இருப்பு நரகம்’ என்னும் படியான

என்னுடைய மேலான பிரீதியை அறிந்து என்னுடன் கூடவே வனம்செல்விராக] என்றும் பிறரோடு தன்னோடு வாசியறச் சொல்லும்படியன்றோ இவளுடைய பிரீதியிருப்பது.

“இன்துணைப் பதுமத்தலர்மகள் தனக்கும் இன்பன்”

[பெரியதிரு 2-3-5]

“நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்” [திருவாய் 4-5-8]

“உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிற

என்னன்பேயோ” [திருவாய் 10-10-6]

“வாள்நெடுங்கண்ணி மதுமலரான் கண்ணாளா”

[பெரியதிரு 8-10-4]

“வடிக்கோல வாள்நெடுங்கண் மாமலரான், செவ்விப்

படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள்” [இர-திருவ 82]

என்று ஆழ்வார்களும் இவ்வர்த்தத்திலே ஆழங்காற்பட்டனரன்றோ,

“ஹரௌ பிரீதிமதீ நித்யம் த்ருப்தா புக்தேஷு நித்யதூா |

ப்ராக்ருதைஸ்ச விநா பேராக்யூர் நித்யத்ருப்தாஸ்யஹம்

ஸ்வத: ||

தாம் மாம் த்ருப்தாமநுத்யாய முநயோ யோக்யபாரக்யா: |

ஜ்ஞாநமூலாம் பராம் த்ருப்திம் நித்யாம் ப்ராப்தா:

ஸுத்யாமயீம் ||

ஷட்யக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் தர்ப்பயத்யகிலம் ஐக்யத்” ||

[பகவானிடத்திலே எப்போதும் பிரீதியுடையவளாயிருக்கிறேன்; பக்தர்களிடம் எப்போதும் திருப்தியுடையவளாயிருக்கிறேன்; ப்ராக்ருத போகங்களில்லாமலேயே இயற்கையாகவே நித்யதிருப்தி உடையவளாயிருக்கிறேன். யோகத்தின் கரைகண்ட முனிவர்கள் ‘த்ருப்தா’ என்று என்னை தியானித்து தவஜ்ஞானத்தை மூலமாகக்கொண்டதும், நித்யமானதும், அம்ருதமயமானதுமான மேலான திருப்தியை அடைந்தனர். ஆறு அக்ஷரங்கொண்ட “ஓம் த்ருப்தாயை நம:” என்னும் இம்மந்திரம் எல்லா உலகையும் திருப்தி செய்விக்கும்.] என்று இவ்வர்த்தங்கள் லக்ஷ்யீதந்திரத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டன; மந்திரத்தின் பெருமையும் பேசப்பட்டது.

தான் திருப்தியுடையவளாயிருக்குமளவேயோ? என்ன, (தர்ப்பயந்தீம்) சேதனர்கள் அனைவரையும் பரமசேதனனையும் திருப்தி செய்விக்குமவளை. (தர்ப்பயந்தீம்) ஓ பஞ்சியமெல்லடியினாலும், ஓ கலையிலங்கு ஓ பட்டரவேர் அகலக்குலாலும், ஓ மின்னெத்த நுண்ணிடையாலும், ஓ முற்றாரா ஓ வாரணிந்த முலைகளாலும், ஓ சங்கு தங்குமுன்சையினாலும், ஓ காந்தள்முகிற் விரல்களாலும், ஓ வேய் போலுமெழில் ஓ பனைநெடும்தோள்களாலும், ஓ திவளம் வெண் மத்பேயல் திருமுகத்தாலும், ஓ பவளச்செவ்வாயினாலும், ஓ பண்ணு லாவு மென்மொழியினாலும், ஓ பண்ணைவென்ற ஓ பாலாயின் சொற்களாலும், ஓ கதிர்முத்த வெண்ணகையினாலும், ஓ வாயமுத்தத்தாலும், ஓ கனங்குழைகளாலும், ஓ செவ்வரிநற்கருநெடும் ஓ பினை நெடும் ஓ வேல்தெடுங்கண்களாலும், ஓ மானமருமென்னோக்கினாலும், ஓ வில்லேர் நுதலினாலும், ஓ மட்டவிறும் ஓ மைத்தகுமா ஓ நெறிந்த கருங்குழல்களாலும், ஆகவிப்படிப் பாதாதி கேசாந்தமான தன் த்வயமங்குலத்திருமேனியாலும், ஸ்வரூபகுண விபவங்களாலும், ஓ போகமயக்குக்களாலும் ஸர்வேச்வரனைத் திருப்தி செய்விப்பவளாகையாலே பெரிய பிராட்டியார் 'தர்ப்பயந்தீ' எனப் படுகிறார். (தர்ப்பயந்தீம்) அமலனாதி பிரானுடைய கமல பாதத்தாலும், சிவந்த ஆடையாலும், எழிலுந்தியாலும், உதரபந்தனத்தாலும், திருவாரமார்பினாலும், முற்றுமுண்ட கண்டத்தாலும், செய்யவாயினாலும், நீண்டவப் பெரியவாய் கண்களாலும், நிலமேனியாலும், மற்றுமுள்ள ஸ்வரூபகுண விபூதிகளாலும் தன்னைத் திருப்தி செய்வித்துக்கொள்ளுகையாலே 'தர்ப்பயந்தீ' எனப்படுவதாகவும் உள்ளலாம் (தர்ப்பயந்தீம்) பகவானைத்திருப்தி செய்விக்கிறவன்; அல்லது பிரீதியடையச் செய்கிறவன். இத்தாலே யன்றே, "அமுதில் வரும் பெண்ணமுது உண்ட எம்பெருமானே!" [பெரியதிரு 6-1-2] என்றும், "வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மண்ணோக்கம் உண்டானே!" [அ. 8-10-1] என்றும் கவிகன்றி அருளிச் செய்தார். 'திருப்தி செய்விக்கிறவன், என்கிற நிகழ்காலத்தாலே, தன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி முதலானவற்றாலே காலதத்வமெல்லாம் அநுபவிப்பியா நின்றாலும் எம்பெருமானைச் சரிப்படையாமலிருக்கச் செய்யும்படி அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பவள் பிராட்டி என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஓ இவையெல்லாம், அன்னையைப்பற்றிய ஆர்வர்களின் அமுதன்ன அருளிச்செயல்கள்.

“கலையிலங்குமகலங்குல் கமலப்பாவை
கதிர்முத்தவெண்ணகையாள் கருங்கணுச்சி
முலையிலங்குமொளிமணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப
முவாதவரைநெடுந்தோள் மூர்த்திகண்டர்”

[பெரியதிரு 4-4-5]

என்றன்றோ திருமங்கைமன்னன் அருளிச்செய்தார். (தர்ப்பயந்தீம்) பகவத் ஸ்வரூபாதிகளாலே தன்னைத்திருப்தி செய்விக்கிறவன். நிகழ்காலத்தாலே, “பேராகோபோத்கூத கேளிகளகித புகுவத் தைவஸ்வரூப்பாநுபாவா ஸீ:” [ஸ்ரீகுண-4] [பகவானுடைய விச்வரூப ஸ்வரூபத்தை அனுபவிப்பதும் போகத்தின் ஆரம்பவினையாட்டே யாகப்பெற்ற ஸ்ரீதேவி] என்று. பட்டரருளிச்செய்தபடியே பகவத் ஸ்வரூபரூபாதிகளைக் காலதத்வமெல்லாம் அனுபவியாநின்றாலும் தானும் சலிப்படையாமலிருப்பவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

“தர்ப்பயாமி குணைர்விஷ்ணுமாத்மாநம் தத்குணைரபி”

[என்னுடைய குணங்களாலே விஷ்ணுவைத்திருப்திசெய்விக்கிறேன். என்னை அவருடைய குணங்களாலே திருப்திசெய்வித்துக்கொள்ளுகிறேன்.] என்று இவ்விரண்டு பொருள்களும்.

“த்யுவிஸப்தத்யாஸஹஸ்ரேண நாட்யநாம் தேஹஸாக்யம் |
தர்ப்பயாமி ரஸைர் நித்யம் ப்ராணநாம் ப்ரேரணவஸாத் ||
ஸௌஷுமநேநாத்வநா நித்யம் பரம் பாவமுபேயுஷாம்
பிம்புபாவமுபேதாஹம் விமலே யோக்யதர்ப்பணே ||
ஆத்மபிம்பு ஸமுத்ப்பூதை: பரமார்த்தைஸ் ஸுதாரணை: ||
சிந்மயைஸ் தர்ப்பயாம்யந்தர் யோக்யநாம் ஸத்வமுத்தமம் |
ப்ரக்ருத்யாதி, விஸேஷாந்தம் பரிணாமோந்முக்யம் ஸத்யா |
கார்யபாவம் ஸமாபந்நமக்ஷிணவந்தி நிஜைர் பூலை: ||
ஆபக்யாபி, ரிவாம்பேதாதி, ப்ராணத, ாநே தர்ப்பயே |
ஸ்நேஹேநேவ ஸத்யா தீபம் ப்ராணிநாம் கரணநி ச ||
நிஜஸம்வித்யுரஸேநேவ தர்ப்பயாம்யக்ஷமாத்தமா |
தர்ப்பயந்தீதி மாம் ப்ராஹுர் யோக்யநோ யோக்யபாரக்யா: ||”

[1. (பஞ்சவ்ருத்தி) ப்ராணைகளாகிற காற்றைத் துண்டுவதன்மூலம். எழுபத்திராயிரம் (72000) நாடிகளாகிற நதிகளாலும், (அவற்றில் ஓடும் ஆநந்தம் முதலிய) ரஸங்களாகிற நீர்களாலும் தேஹமாகிற

ஸமுத்தீரத்தை திளந்தோறும் திருப்தி-(பூர்த்தி)-செய்விக்கிறேன். 2. ஸுஷும்நா நாடியினமூலம் பரமபதம் செல்லும் யோகிகளுடைய அழுக்கற்ற யோகமாகிற கண்ணாடியிலே எப்போதும் பிம்பமாய் விளங்குகிறேன் நான். என் ஸ்வரூபரூபங்களிலிருந்து உண்டாகும் மிகச்சிறந்த ஞானமயமான அமுதாஸங்களாலே யோகிகளின் சிறந்த மனத்தை திருப்திசெய்விக்கிறேன். 3. எப்போதும் மாறுபாட்டை அடையத் துடிக்கும் ப்ரக்ருதி முதலிய அசேதனப்பொருள்களை, தேஹம் முதலிய காரியப்பொருள்களாக ஆகும்படி என் பலங்களாலே தூண்டி அவற்றைத் திருப்திசெய்விக்கிறேன். 4. ப்ராணிகளின் இந்திரியங்களையும், எண்ணையாலே விளக்கப்போனும், நதிகளாலே கடலைப்போனும் ப்ராணனைக் கொடுத்துத் திருப்திசெய்விக்கிறேன். என் ஸ்வரூபத்தாலும், என் ஞானாஸத்தாலும் இந்திரியங்களைத் திருப்தி செய்விக்கிறேன். ஆகையாலே, யோகத்தின் கரைவாண்ட யோகிகள் என்னை 'தர்ப்பயந்தி' என்று உரைத்தார்கள்.] என்று மற்றும் நான்கு பொருள் களும் பிராட்டியாலே உத்கோஷிக்கப்பட்டன.

“ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் தர்ப்பயத் யகிஸம் (யரிஸம்) ஜகத்”

[ஏழுஎழுத்துக்கொண்ட “ஓம் தர்ப்பயந்த்யை நம:” என்னும் இம் மந்த்ரம் எல்லா உலகையும் (எப்போதும்) திருப்தியடையச் செய்யும்.] என்று இம்மந்த்ரத்தின் பெருமையும் பேசப்பட்டது.

இப்படி அனைவரையும் திருப்திசெய்விக்கும் இவளுடைய இனிமையைச் சொல்லுகிறது மேவிரண்டு திருநாமங்களாலே:— (பத்மே ஸ்திதாம்) தாமரையில் நிற்பவளை; தாமரையிலுள்ள அழகும், மணமுமே ஓர் வடிவுகொண்டு நிற்கின்றனவோ என்று சங்கீக்தும்படியாக அதில் நிற்பவள் என்றபடி. இதனானரோ இப்பிராட்டி, “தாமரையாள்”, “கமலப்பாவை” “வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள்” “மலர்மங்கை” என்றெல்லாம் கீர்த்திக்கப்படுகிறாள். (பத்மே ஸ்திதாம்)

“பத்யமாநம் மினோதிதி காலம் பத்யம் ப்ரசக்ஷதே |

காலமப்யகிஸம் ஸஸ்வத் கலயந்தீ ஸ்திதா ஸதா ||”

[“தான் சென்றுகொண்டே, மற்ற பொருள்களை அளக்கிறது” என்னும் கரணத்தாலே காலத்தைப் ‘பத்யம்’ என்கிறார்கள். அக்

காலம் அனைத்தையும் எப்போதும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு நிற்கிறேன் நான்.] என்று “காலத்திலே (நிர்வஹிகையாய்) நிற்பவன்” என்று மற்றொரு பொருளும் தந்திரத்திலே தெரிவிக்கப்பட்டது.

“ஸ்துத்வா த்வநேந நாம்நா மாம் காலாதீத: க்ருதீ புவேத்”
[“ஓம் பத்மே ஸ்திதாயை நம:” என்னும் இம்மந்திரத்தால் என்னைத் துதிப்பவன், செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்தவனும், காலத்தைக் கடந்தவனாவான்.] என்று மந்திரத்தின் பெருமையும் விளக்கப்பட்டது.

(பத்மவர்ணம்) தாமரைபோன்ற திருநிறத்தை உடையவனே. இத்தால், காயாம்பூவண்ணாளை அவனுடைய திருமேனிக்குப் பரபாகூரஸத்தை அளிப்பவன் என்னுமர்த்தம் அறிவிக்கப்படுகிறது. பத்யமாநமாய் (அறியப்படுவதாய்) இருக்கையாலும், கோசம், இதழ்கள், இவையிரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்பாகம், இப்படி மூன்று பகுதிகளுள்ள தாமரைபோலே சித சித்துக்களும், அவற்றைச் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஈசுவரனுமாகிய மூன்று தத்துவங்களிருக்கையாலும், பத்மம் எனத்தகுந்த இம்மூன்று தத்துவங்களையும் தாமரையைத் தன் ஒளியாலே நிறம்பெறச்செய்யும் ஸூர்யனோப்போலே, தன் தேஜஸ்ஸாலே நிறம் பெறச்செய்பவளாகையாலே ‘பத்மவர்ண’ எனப் படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

“பும்ப்ரதாநேஸ்வராந் நித்யம் வர்ணயாம்யாத்மதேஜஸா |

பத்மாகாரைஸ்ச வர்ணேர்மே பூஷிதா தநுருத்தமை: ||

பத்மவர்ணேதி மாம் ஸ்துத்வா ஸாஸ்த்ரவைஸாத்ய-

மாப்நுயாத் ||”

[சிதசிதிச்வரர்களை எப்போதும் என் ஒளியாலே நிறம்பெறச்செய்கிறேன். (அல்லது விஸ்தரிப்பிக்கிறேன்). என் திருமேனி மேலான தாமரையினுடையதுபோன்ற நிறங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. “ஓம் பத்மவர்ணாயை நம:” என்று என்னைத் துதித்து, சாஸ்திரங்களில் தெளிவை அடைவான்.] என்று இவ்விரு பொருள்களும் மந்திரப் பெருமையும் தந்திரத்திலே கோஷிக்கப்பட்டது. இப்படி பத்மேஸ்திதையாகவும், பத்மவர்ணையாகவுமிருக்கும் தன் இனிமையாலேயே ஸர்வேசுவரனை ஈடுபடுத்தி, திருப்திசெய்னக்கிறான் என்னும் இம்மூன்று திருநாமங்களின் திரண்டபொருளும்,

“ பத்யமே ஸ்திதா பத்யமவர்ணி பத்யமநாபுப்ரியா ஸாபுரா
ஸத்யாநுகூரஹ ஸம்பந்நா ஸா தேவீ மே ப்ரஸீத்யது || ”

[தாமரையிலிருப்பவளும், தாமரை நிறத்தாளும், உந்தித்தாமரையை யுடைய பத்மநாபனுக்கு இனியவளும், எப்போதும் அருள் நிரம்பிய வளுமான அந்ததேவி எனக்கும் இரங்குவாளாக.] என்று மங்கண ஸம்ஹிதையிலும் உரைக்கப்பட்டது. (தாம் ஸ்ரியம்) இப்படியெல்லாம் ஸாப்ராஸித்தையாயிருக்கும் அந்த ஸ்ரீதேவியை. (இஹ உபஹ்வயே) இங்கு அழைக்கிறேன்.

चन्द्रां प्रभासां †यशसां ज्वलन्ती-
श्रियं लोके देवजुष्टामुदारां ।
तां §पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्ये-
लक्ष्मीं नश्यतां त्वां वृणे ॥ ५ ॥

5. சந்த்ராம் ப்ரபாஸாம் †யஸஸாம் ஜ்வலந்தீம்
ஸ்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாமுதாராம் ।
தாம்§பத்மநேமீம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே—
லக்ஷ்மீர் மே நஸ்யதாம் த்வாம் வ்ருணே ||

பதவுரை:— சந்த்ராம்—சந்திரனை (அம்சமாக) உடைய வளும். ப்ரபாஸாம்—மிகச்சிறந்த ஒளிகளை உடையவளும். யஸஸாம்—புகழுடையவளும். ஜ்வலந்தீம்—(ஆறுவிதமான) அக்கினியாய் இருப்பவளும். தேவஜுஷ்டாம்—தேவனான ஹரியோடு சேர்ந்திருப்பவளும். உதாராம்—வண்மைமிக்க வளும். தாம்—(பஞ்சக்ருத்யங்களைச்) செய்பவளும். பத்ம நேமீம்—காலத்திற்கு வெளிப்பட்டவளுமான, ஸ்ரியம்—ஸ்ரீதேவியை. அஹம்—நான். ஸரணம் ப்ரபத்யே—சரணமடை கிறேன்; மே—என்னுடைய. அலக்ஷ்மீ: — தாரித்திரியம். நஸ்யதாம்—நசிக்கட்டும்; (அதற்காக). த்வாம்—உன்னை, வ்ருணே—(உபாயமாக) வரிக்கிறேன்.

† (பா) யஸஸா. § (பா) பத்மநேமீம்

சென்ற மந்திரத்தில் அழைக்கப்பட்டு அருகிலே ஆவிர்ப்ப வித்த தேவியை, ஆஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பான குணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு. புருஷகாரமாகப் பற்று கிருன் இம் மந்திரத்தாலே.

(சந்த்ராம்) “சதிஆஹ்லாதநே” என்று தாதுவாகையாலே அனைத்துலகுக்கும் ஆநந்தகரையாய் இருப்பவளை. “தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே” [92] என்று முதலாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ஆநந்தமயமான ஸ்வரூபரூபகுணங்களை உடையவள் என்றுமாம். (சந்த்ராம்) சந்திரனுடைய ஸஹோதரியாயிருப்பவளை. பாற்கடலை தேவாஸுரர்கள் கடையும்போது சந்திரனுக்குப் பின் தோன்றியவளை. சந்திரனைத் தன் அம்சவாகவும்-கிரணமாகவும்-அம்சமாகவும் உடையவளை என்றுமாம். அகிலலோகத்திற்கும் ஆனந்தத்தையளிக்கும் சந்திரனும் இவளுடைய ஒரு கிரணமாத்ரமாக இருப்பவனென்றால் இவளுடைய ஆநந்தகரத்வத்தை அளவிட முடியுமோ? “சந்த்ரபாகு” என்றும், “சந்த்ரவதுநா” என்றும், “சந்த்ரஸோதுரி” என்றும், “சந்த்ராம்” என்றும், “சந்த்ரிகா” என்றும், லக்ஷ்மி ஸஹஸ்ரநாமம் இத்திருநாமத்தைப் பலபடியாக விவரித்தது.

“உத்யுக்த: ப்ரத்யமோ யோ஽ம்ஸு: க்ஷீரஸாக்ர மந்தநே |
சந்த்ராக்ய: ஸ மதீயோம்ஸுருத்யுக்ச்சந்த்யா: புரஸ்ஸர: ||
ருஷ்யோ மத்ப்ரபாவஜ்ஞா மாம் து சந்த்ராம் ப்ரசக்ஷதே |
யஸ் ஸ சந்த்ரோ மத்யம்ஸூநாம் கோடிகோட்யம்ஸகோடிஜ: ||
ஷட்யக்ஷரோ ஹ்பயம் மந்த்ரோ மனோவைமல்யத்யாயக: ||

[பாற்கடலைக்கடையில் நான் கிளம்பும்போது எனக்கு முன்னால் என்னுடைய கிரணமாய்தொன்று புறப்பட்டதோ, அதுவே சந்திரனென்று புகழப்படும் என் கிரணமாகும். என் பெருமையை அறிந்த ரிஷிகள் என்னைச் ‘சந்த்ராம்’ என்கிறார்கள். உலகத்தில் சந்திரன் என்று கீர்த்திபெற்றவன் என்னுடைய கிரணங்களில் பலகோடியில் ஒருபகுதியிலிருந்து உண்டானவன். “ஓம் சந்த்ராயை நம:” என்னும் ஆறு அக்ஷரங்கொண்ட இம்மந்திரம் நெஞ்சைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்.]. என்று லக்ஷ்மிதந்த்ரத்திலே பிராட்டியாலேயே ‘சந்த்ராம்’ என்னும் திருநாமத்தின் பொருளும் பெருமையும் பேசப்பட்டன.

‘சத்திராம்’ எனப்படுபவளாகில், சந்திரனளவேயோ ஒளியிருப்பது? என்ன,—(ப்ரபாஸாம்) மிகவுயர்ந்த ஒளியை உடையவளை; வேறெந்த ஒளியாலும் வெல்லமுடியாத ஒளியை உடையவளை. “ந தத்ர ஸூர்யோ ப்ராதி” என்று ஒளியுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஒளியளிப்பவனுள் அவளும், “ஸ்ரத்த்யா தேவோ தேவத்வமஸ்ருதே” [பிராட்டியாலே பரமன் பரஞ்சோதியாகிருள்] என்றும் “அதிவ ராம: ஸுஸுபே” [ராமன் ஸீதையாலே மிக விளங்கினான்] என்றும், “திகழ்கின்ற திருமார்வில் திருமங்கை தன் னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்” [திருவாய் 10-6-9] என்றும் இவளாலே ஒளிபெறுகருணையால் இவளுடைய ஒளியே மிகவுயர்ந்த ஒளியென்னத்தட்டில்லையன்றோ.

“ப்ரக்ருஷ்யமாணா பூஸோ மே ஸர்வாவஸ்தூஸு ஸர்வதூயேநேச்சுதி திரோதாதும் தந் மே பூஸா திரோஹிதம் || யதூ ஹி ஸ்வஸிரஸ்சூயா ஸ்வபதூ நைவ லங்க்யதே | ஸா பதூதூக்ருதோ யாதி யேந லங்க்யமிச்சுதி || நித்யோதிதசிதூநந்தூ மத்ப்ரபூ: ஸததோஜ்வலா: ||”

[எப்போதும் எல்லா நிலைகளிலும் என்ஒளிகள் மிகவுயர்ந்திருக்கின்றன. எந்த ஒளியாலே என்ஒளியை ஒருவன் மறைக்க நினைக்கிறானோ, அந்தஒளி என்ஒளியாலே மறைக்கப்படுகிறது. தன் தலையின் நிழல் தன் காலாலே தாண்டப்படுவதில்லையன்றோ. எந்தக் காலாலே இவன் தாண்ட நினைக்கிறானோ, அந்தக் காலுக்கு முன்னாலேயேயன்றோ அத்தலைநிழல் செல்லுகிறது. என்று முள்ள ஞானநந்தமயமான என்னுடைய ஒளிகள் (மற்ற ஒளிகளைக் காட்டிலும்) எப்போதும் மிகவிளங்கி நிற்கும்.] என்று பிராட்டியாலே யும் இப்பொருள் தத்திரத்திலே தெரிவிக்கப்பட்டது. (ப்ரபாஸாம்) “ப்ரபூ: அஸ்யதீதி ப்ரபூஸா” [ஒளிகளை (அக்னிகளில்) சேர்க்கிறுளாகையாலே ப்ரபூஸையாகிருள்.] என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஞானவொளி நிரம்பிய இந்தஜீவன் கரம்பலத்தை அனுபவித்தபிறகு பூமியில் பிறக்கும் பிரகாரத்தைப் பஞ்சாக்களி வீத்யை என்னும் வேதபாகம் விவரிக்கிறது. அதிலே, சேதனாகிற இவ்வொளி ஐந்து பெயர்களுடன் ஐந்து அக்னிகளிலே புகுந்து புறப்பட்டு, தேஹஸம்பந்தம் பெற்றுப் பிறக்கிருள் என்று சொல்லப்படுகிறது. “கிரத்தை: ஸோமன்; ஜலம்; அன்னம்; விர்யம்” என்னும் பெயர்பெற்று, “ஸ்வர்க்கம்; மேகம்; பூமி, புருஷன்,

ஸ்திரீ ” என்னும் ஐந்து அக்னிகளிலே ஆஹுதி செய்யப்பட்டு ஐந்தாவது அக்னியான ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறது என்று கோஷிக்கப்படுகிறது. இவ்வைந்து அக்னிகளில் இடப்பெறும் சிரத்தை முதலிய ஐந்து ஒளிகளைத்தவிர, லோகப்ரஸித்தமான அக்னியிலே ஆஹுதி செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸாகிற ஒளியொன்றுமுண்டு. இவ்வாறு ஒளிகளையும், அந்தந்த அக்னிகளிலே சேர்ப்பிப்பவளாகையாலே பிராட்டி ‘ப்ரபாஸா’ எனப்படுகிறாள்.

“ஸ்ரத்த்யாம் ஸோமமபோதநம் ச வீர்யம் ஹவிரிதி க்ரமாத் |
பேக்யஸக்திப்ரபா ஏதா அஸ்யந்தி ஷட்ஸு வஹ்ரிஷு ||
ப்ரபாஸா முநிபி: ப்ரோச்யே தந்த்ரவேத்யாந்தபாரகை: ||
ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் தேஜஸ் ஸந்ததிஸாத்யக: ||
[1. சிரத்தை, 2. ஸோமன், 3. ஜலம். 4. அன்னம் (உணவு), 5. (புருஷனுடைய) வீரியம். 6. (தேவர்களுடைய) ஹவிஸ் என்னும் இந்த ஆறு போக்யசக்திகளாயிருக்கும் ஒளிகளை ஸவர்க்கம் முதலிய அக்னிகளில் வரிசையாகச் சேர்ப்பிப்பவளாகையாலே, தந்த்ரவேதாந்தங்களைக் கரைகண்ட முனிவர்களாலே ‘ப்ரபாஸா’ என்று சொல்லப்படுகிறேன். “ஓம் ப்ரபாஸாயை நம:” என்னும் ஏழு எழுத்துக்கொண்ட இம்மந்திரம் ஒளியின் மிகுதியைக் கொடுக்கும்] என்று தந்திரத்திலேயும் இம்மந்திரத்தின் இம்மறைபொருளும் பெருமையும் வெளியிடப்பட்டன.

(யஸஸாம்) புகழையுடையவளை. தேஹகாந்தியோடன்றியில், ஆத்மகாந்தியாகிற புகழையும் உடையவள் என்றபடி. “உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” [பெரியாழ் திரு 3-8-4] என்று புகழுடையார்க்கு உபமானமாகச் சொல்லும்படி இருப்பவளானோர் இப்பிராட்டி. “மருத்தார் தொல் புகழ் மாதவனை வரத்திருத்தாய் செம்போத்தே” [பெரிய திரு 10-10-1] “அகல கில்லேன் இறையுமென்று அவர்மேல் மங்கையுறைமார்பா நிகரில் புகழாய்” [திருவாய் 6-10-10] “மன்னுபெரும் புகழ் மாதவன்” [நாச்-திரு 5-1] என்கிறபடியே அவன் புகழ்பெறுவதும், அவனுடைய புகழ் நிலைநிற்பதும் இவளாலேயன்றோ. அவனுடைய புகழே இவளாலேயான பின்பு,

“ யத் யத்வி பூ, திமத் ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா |

தத் ததேவாவக்யச்சு த்வம் மம தேஜோம்ஸஸம்பவம் || ”

[கீதை 10-41]

[ஐஸ்வர்யம் நிறைந்ததும், காந்தியுள்ளதும், உறுதியானதுமான எந்த எந்தப்பொருள்கள் உள்ளனவோ, அந்த அந்தப்பொருள் களையெல்லாம் என் தேஜஸ்ஸின் ஒரு பகுதியிலேயானதாக அறிவாயாக.] என்று இவனைப்பற்றிப் புகழ்பெறுவனவும் இவ னாலேயே புகழ் பெறுகின்றனவென்னத் தட்டில்லையன்றோ. ஆகையால், அனைவருடைய புகழும் தன் அதிசயமாமிருக்கப் பெற்றவன் என்னும் பொருளும் இத்திருநாமத்திற்கு ஏற்படுகிறது.

“யஸோ யதுஜ்வலம் லோகே வித்யாநந்த்யாதிஸம்புவம் |
மதீயம் தத்யஸஸ் தத்ர நானாரூபம் விபுஜ்யதே ||
மாமேவ ப்ராஜநம் வித்யதி, யஸஸ் தேஜஸ: ஸ்ரிய: |
அதோ யஸஸ்விநீம் தாம் மாம் யஸஸேதி வித்யுர் புதா: |
ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ யஸோதோஜபதோ புவேத்||”

[கல்ய, ஆநந்தம் முதலியவற்றால் உண்டாவதாக உலகில் பலவிதமாகப் பல பொருள்களில் பிரிந்து காணும் புகழ் என் புகழேயாகும். புகழுக்கும், ஒளிக்கும், அழகுக்கும் என் னையே இருப்பிடமாக அறிவாயாக. ஆகையாலே அறிவாளிகள் புகழையுடையவளான என்னை ‘யஸஸ்’ என்று அறிந்தனர். “ஓம் யஸஸாயை நம:” என்னும் ஏழு அக்ஷரம் கொண்ட இம்மந்திரத்தை ஜபிப்பவனுக்கு இது புகழைக்கொடுக்கும்.] என்று இப்பொருளையும் மந்திரப் பெருமையையும் பிராட்டியே பேசியருளினார்.

(ஜ்வலந்தீம்) அத்தியாயிருப்பவனோ. “ப்ரபாஸாம்” என்ற திருநாமத்திற்கு, பஞ்சாக்நிவித்யைற்சொன்ன ஐந்து அக்நிகளிலும், லௌகிகாக்நியிலும் ஆறுவிதமான ஒளினைச் சேர்ப்பிப்பவன் என்னும் பொருளொன்று உரைக்கப்பட்டதன்றோ. அந்த ஆறு விதமான அக்தி ஸ்வரூபமாகவும் இருப்பவன் பிராட்டியே என்கிறது இங்கு. ஆகையாலேயே “ஆர்த்யாம் ஜ்வலந்தீம்” என்ற விடத்திலுள்ள ஜ்வலந்தீநாமத்தோடு புநருத்தியில்லை.

“ஸ்வர்க்க்ய ப்ராஜநய பூபும் ஸ்த்ரீ வைஸ்வானரவிபாக்யத: |

ஆத்யாநா ஹவி: ப்ராப்தம் ஸ்ர(ஸு)த்யுதா

ஸோமாதிஸம்ஜ்ஞிதம் ||

ஷோடாத்மாநம் விபுஜ்யாஹமக்ஷுநிபாவமுபாக்யதா |

ஜ்வலந்தீ முநிபி, கீதா பேராக்த்ருஸக்திப்ரபோஜ்வலா ||

அக்யுநீஷோமவிபுரகேந விஸ்வமேவம் புவாமயஹம் ।
மந்த்ரேணோநேந மாம் ஸ்துத்வா ஸாத்யேத்யத்யுபீப்ஸிதம் ॥”

[(பரிசுத்தையான) நான் 1. ஸ்வர்க்கம், 2. பர்ஜன்யலோகம், 3 பூமி 4. புருஷன், 5. ஸ்திரீ, 6. லௌகிகமான அக்னி என்னும் ஆறு அக்னிகளாக இருந்துகொண்டு, 1. சிரத்தை, 2. ஸோமன், 3. ஜலம், 4. அன்னம், 5. விரியம், 6. ஹவிஸ் என்னும் ஹவிஸ் ஸுக்ஷ்ண ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். பேராகத்தருசக்திகளாகிற ப்ரபு, களாலே விளங்கும் அக்னிகளாயிருக்கையாலே, ‘ஜ்வலந்தி’ என்று முனிவர்களால் கானம் செய்யப்பெற்றேன் யான். ஆறுவிதமான அக்னிகளாகவும், அவற்றில் ஹோமம் செய்யப்பெறும் ஸோமன் முதலான ஒளிகளாகவுமிருந்துகொண்டு ஜ்வலிப்பவளாகையாலே நான் உலகெல்லாமும் ஆகிறேன். “ஓம் ஜ்வலந்த்யை நம:” என்னும் (ஆறு அக்ஷரங்கொண்ட) இம்மந்திரத்தால் என்னைத் துதித்து இஷ்டப்பட்டதையெல்லாம் ஸாதிக்கலாம்.] என்று இப் பொருளும், மந்திரப்பெருமையும் தந்திரத்திலும் கோஷிக்கப்பட்டன.

(யஸஸாஜ்வலந்திம்) யஸஸ்வினியாகவும், அக்னி ஸ்வருபிணி யாகவுமிருப்பவள் என்று இரண்டு திருநாமமாகப் பிராட்டி திரு வள்ளம் பற்றியிருக்கிறாள். “பகவானுடைய தர்மபத்னி என்பது முதலான புகழாலே ஒளிவிடுபவள்” என்று ஒரே திருநாமமாகப் பொருள் கொண்டார் கோமட ரங்கநாதர்.

(தேவஜுஷ்டாம்) “ஜுஷ-ப்ரீதிஸேவநயோ:” என்று தாது வாகையாலே, தேவனுன ஹரியோடு கூடியிருந்து ப்ரீதியடை பவள் என்று பொருள்படுகிறது. பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சா எனப்படும் ஐந்து நிலைகளிலும் எம்பெருமா னோடு “அகலகில்லேன் இறையும்” [§ 3355] என்று கூடியிருந்து ப்ரீதியடைபவள்.

“ குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்
நிழற்போல்வனர் கண்டு நிற்குங்கொல் ” [2480]

“ திருமால் வைகுந்தமே” [3740] “ மாதவன் வைகுந்தன்”
[428]

§ இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் திவ்யப்ரபந்தப் பாசுர எண் கள் மயிலை மாதவதாஸன் பதிப்பில் உள்ளவை.

“வடிவுடை மாதவன் வைகுந்தம்” [3762] “வானுடை
மாதவன்” [384]

என்று பராவஸ்தையிலும்,

“திருமால் திருப்பாற்கடலே” [3740]

“அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும்
அரவந்தப் பாவையும் தானும்” [452]

என்று வ்யூஹாவஸ்தையிலும்,

“மைதிலிதன் மணவாளா” [322] “திருமலிந்து திகழு
மார்வு” [135]

“ஆயர்குலமுதலே மாதவா மராமரங்களெழுமெய்தாய்”
[2724]

“அடலாமையான திருமால்” [1083] “வாமனன் மாதவன்”
[1684]

என்று ஆமையாகவும், ப்ரஹ்மசாரியாகவும், ராமகிருஷ்ணதி
களாகவும் அவதரித்த ஸர்வ விபலங்களிலும்,

“அரவந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து” [452]

“மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து
மாதவன் என்னும் தெய்வத்தைநாட்டி” [323]

“திருமார்பனைத் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்” [1159]

“திருமாலை. பிரியாது வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை
[1404]

“பாவை பூமகள் தன்னொடும் உடனே வந்தாய்
என் மனத்தே மன்னிநின்றாய்” [1609]

“திருமாமகளைப் பெற்றும் என் நெஞ்சகம்
கோயில்கொண்ட பேரருளாளன்” [1797]

“திருமால் வந்தென் நெஞ்சுகிறையப்புகுந்தான்” [3744]
என்று அத்தர்யாமி திலையிலும்.

“திருவுடையான்மணவாளா திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்” [183]

“திருவாளன் திருப்பதி” [411]

- “திருவரங்கமென்பதுவே என்திருமால் சேர்விடம்” [406]
- “திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற
திருவரங்கம்” [421]
- “வேங்கடத்தென் திருமால்” [577]
- “வேங்கடத்துத் தன்கைத் திருமங்கை தங்கியசீர்மார்வற்கு”
[580]
- “அகலகில்லேன் இறையுமென்று அவர்மேல் மங்கை
உறைமார்பா—திருவேங்கடத்தானே” [3335]
- “திருவினையாடு திண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி” [589]
- “திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன்” [326]
- “திருமால் திருமங்கையோடாடு தில்லைத் திருச்சித்தரகூடம்”
[1161]
- “திருமால்தன் கோயில் அரிமேய விண்ணகரம்” [1247]
- “மலர்மகள் காதல்செய் கணபுரமடிகள்தமிடம்” [1711]
- “திருத்தண்காவில் வெண்காவில் திருமால்” [2065]
- “ஒருவல்லித்தாமரையான் ஒன்றிய சீர்மார்வன்
திருவல்லிக்கேணியான்” [2297]
- என்று எல்லா அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களிலும் ஸர்வேச்வரன்
பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடவே எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று
மர்த்தத்தை ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தனர்.
- (தேவஜுஷ்டாம்) பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களாலும்,
அநந்த கருடாதிகளான நித்ய ஸூரிகளாலும் ஸேவிக்கப்படுபவன்
என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். “ஜுஷ—ப்ரீதி ஸேவநயோ:”
என்றன்றோ தாது.
- “திருமாற்கரவு-சென்றற்குடையாம்....” [2134]
- “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” [2864]
- “நாகணையில் துயில்வானே திருமாலே” [1616]
- “கூடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத்திருமாலே” [3523]

“பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்” [2765]

“மலிந்து திருவிருந்தமார்வன்—பொலிந்து
கருடன் மேற்கொண்ட கரியான்” [2338]

“தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்”
[3447]

என்று அதந்த கருடாதி நித்யஸூரி, னும்.

“நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டனும் நான்முகனும் முறையால்
சீரேறுவாசகம் செய்யநின்ற திருமால்” [332]

“எண்மர் பதினொருவர் ஈரறுவர் ஓரிருவர்
வண்ணமலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி,
ஒருமாலையால் பரவி ஓவாதெப்போதும்
திருமலைக் கைதொழுவர் சென்று” [2133]

என்று ப்ரஹ்மகுத்ராதி தேவர்களும் பிராட்டியை ஸேவித்திருப்
பர்கள் என்னுமர்த்தத்தை ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தனரன்றோ.

(தேவஜுஷ்டாம்) “திஷு—கீடூ” என்னும் தாதுவிலே, ஜீவ
னுக்கு விஷயாநுபவமாகிற வினையாட்டுக்கு உபகரணமாயிருக்கும்
இந்திரியங்களை ‘தேவர்’ என்று வேதங்களிலே வ்யவஹரிப்ப
துண்டு. அவ்விந்திரியங்களாலே விஷயாநுபவத்தின் பொருட்டு
ஆச்ரயிக்கப்படுபவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஹ்ருஷீகங்
களாகிற இந்திரியங்களை நியமிப்பதாலே ஹ்ருஷீகேசன் என்று
பெயர் பெற்றவனுடைய பத்தினியாகையாலே இந்திரியங்களை
நியமிக்கவல்ல ஈசுவரியாயிருப்பவன் என்பது திரண்டபொருள்.
இதனுலேயேயன்றோ திருமங்கையாழ்வார்.

“கோவாயைவரென் மெய்குடியேறிக்

கூறைசோறிலை தாவென்று குமைத்துப்

போகார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்

புனிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே

தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே

திருமாலே இனிச்செய்வதொன்றறியேன்” [1616]

என்று தன் இந்திரியங்களை நியமிப்பதற்கு பகவானைப் பற்றும் போது பிராட்டியை முன்னிட்டார். (தேவஜுஷ்டாம்) தேவனாகிற ஹரியினாலே பிரீதிவிஷயிக்குதையென்றுமாம். பகவானுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாயிருப்பவன் என்கை.

“தேவோ ஹரின ஜுஷ்டா ஸதா தேவஸ்ச ஸேவிதா |
தேவஸ்ச மாமுபாஸரித்ய விஷயார் ப்ரத்யவஸ்திதா: ||
பரிணமவிஸேஷத்வாத் ப்ரக்ருதேஸ் தே ஹ்யசேதநா: |
அதோ மச்சுக்திமாத்ராய ஸுத்₃த₄ ஸம்வித் க்ரியாமயீம் ||
விஷயேஷு ப்ரவர்த்தந்தே ஸ்ரோத்ரவாங்மந ஆத்ய: |
வ்ருத்யர்த்தே ஸேவிதாமகைஷர் தேவஜுஷ்டாம் து மாம்
விது: ||

ஸர்வஸக்திப்ரத்யாமந்தர் தேவஜுஷ்டாமவஸ்திதாம் |
ஸஸ்வந் மாமநுஸஞ்சிந்த்ய தேவார் விஜயதே₅கிலார் ||”

[1. தேவரான ஹரியோடு சேர்ந்திருந்தது ப்ரீதியடைபவன்
2. தேவர்களாலே எப்போதும் ஸேவிக்கப்படுபவன். 3. மெய் வாய்
கண் மூக்குச் செவியென்னும் இந்திரியங்களாகிற தேவர்கள்
என்னைப் பற்றிநின்றே விஷயங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். அவ்
விந்திரியங்கள் ப்ரக்ருதியின் விக்ரமாயிருக்கையாலே அறிவற்றவை
யாம். ஆகையால், சுத்தமான ஞானக்ரியாருபமாயிருக்கும் என்
சக்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவை விஷயங்களில் ஈடுபடுகின்றன.
இந்திரியங்களாலே விஷயாநுபவத்தின்பொருட்டு ஸேவிக்கப்படு
பவனாகையாலே என்னை ‘தேவஜுஷ்டா’ என்று அறிகிறார்கள்.
எல்லா சக்திகளையும் கொடுத்துக்கொண்டு உள்ளே எழுந்தருளி
யிருக்கும் என்னை எப்போதும் “ஓம் தேவஜுஷ்டாயை நம:” என்று
தியானிப்பவன் நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதிகள், இந்திரியங்கள்
என்னும் எல்லா தேவர்களையும் ஜயிக்கிறான்.] என்று இம்முன்று
பொருள்களும் மந்திரத்தின் பெருமையும் பிராட்டியாலே
பேசப்பட்டது.

(லோகே தேவஜுஷ்டாம்) இதரசேதனர்களைக் காட்டிலும் பகவா
னோடு கூடியிருப்பவன் என்னும் பெருமையைத்தான் ஒருத்தியே
பெற்றிருப்பவன். மற்றும் ஸாரர்க்கு இப்பெருமையிலையா
என்னில்: ஸகலசேதநாசேதனங்களும் எம்பெருமானோடு பிரிக்க
மு—13

முடியாதபடி கூடியிருந்தபோதிலும், பிராட்டிக்கு அவனோடுண்டான சேர்த்தி லோகவிலக்ஷணமானதாகும். பிராட்டியின் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளோடே மிகவும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருக்கப்பெற்றவை என்பது ஸகல சாஸ்திர ஸித்தமான அர்த்தமாகும். அவனுடைய ஸ்வரூபமுள்ள விடமெல்லாம், வ்யக்தியை ஆட்கயித்து நிற்கும் ஜாதிபோலே தானும் வ்யாபித்திருக்கிறாள் பிராட்டி. இப்பெருமை வேறெவருக்குமில்லை. அவனுடைய ஐந்து நிலைகளிலுள்ள ரூபங்களை “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று ஆச்ரயித்திருக்கிறாள் பிராட்டி.

“கா த்வந்யா த்வாம் ருதே தேவீ ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு: |

அத்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகிசிந்த்யம் க்யூத்யாப்யுருத: ||”

[ஹே தேவி! கதையை தரித்தவனும், தேவதேவனுமான எம்பெருமானுடைய யோகிகளால் நினைக்கத்தக்கதும், ஸர்வயஜ்ஞமயமுமான சரீரத்தில் உன்னைத்தவிர வேறு எவள் இருக்கிறாள்?] என்கிற படியே இப்பெருமையும் வேறு எவருக்குமில்லை. தன்னுடைய குணங்களாலும், ஐச்வர்யங்களாலும் ஈச்வரனுடைய குணங்களையும் ஐச்வர்யங்களையும் ரஸிக்கச்செய்பவளாகையாலே இவளுடைய குணவிபூதிலையோகமும் லோகவிலக்ஷணமாகும். இக்காரணங்களாலே “லோகே தேவஜ்யூட்டாம்” [உபயவிபூதியிலும் வைத்துக் கொண்டு தேவனோடு சேர்ந்திருந்து இன்புறுமவள்] எனப்படுகிறாள் இப்பிராட்டி.

“ஸாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்மரூபம் ஹரே:

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோயி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யத்யப்யுதம் |
யாந்யந்யாநி யத்யாஸுக்ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணிதாந்யாஹு: ஸ்வைரந்ரூபரூபவிபூவைர் க்யூடேபக்யூட்யாநிதே ||”

[ஷுட்ரிமிகளற்றதாய், ஆதந்தமயமாய், பெரிய விபூதிகளை உடையதாய், தனக்கு மேலானதற்றதாய், பெரிதாயிருப்பதானும் (பிறரைப்) பெரிதாகச்செய்வதானும் ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லப்படுவதாயிருக்கும் ஹரியினுடைய யாதொரு ஸ்வரூபமுண்டோ, அதைக் காட்டிலும் அந்த பகவானுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருப்பதும், கண்ணால் காணக்கூடியதும், ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லப்படுவதும், மிகவும் அப்புதமானதுமான யாதொரு ரூபம் உண்டோ, இஷ்டப்படி விகளாயும் எம்பெருமானுக்கு மற்றும் யாவை சில ரூபங்களுண்டோ

அந்தரூபங்⁴ ளெல்லாம் உனக்கு அஸாதாரணங்களாய் தகுந்தவையா யிருக்கும் திவ்யரூபங்களால் நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவை யென்று (ப்ரமாணங்கள்) சொல்லுகின்றன.] என்று ஆள வந்தாரும், “புகுவந்நாராயாணபிமதா நுரூபஸ்வரூபரூபகுண” [பகவானுந நாராயணனுக்கு இஷ்டமாயும், பொருந்தியதாயுமுள்ள ஸ்வரூபரூபகுணங்களையுடைய பிராட்டி] என்று எம்பெருமானாரும்,

“ஆத்மந்யாத்மா வபுஷி ச வபுர் வைபுவைவர் வைபுவம் சேத் யாகாரைஸ் தைரநுகுணதயா ஸர்வபுராவா நுயாதா இச்சுரா ரூபாண்யபி புகுவத: ஸ்வரத்யந்த்யாத்மரூபா”

[பகவத்ஸ்வரூபத்தில் தன் ஸ்வரூபமும், அவனுடைய (பர) தேஹத் தில் தன் தேஹமும், (அவனுடைய) விபூதிகளில் தன் வைபவமும் பொருந்தும்படி இப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களாலே அவனுக்குத் தகுந்தவளாய், அவனுடைய எல்லா நிலைகளையும் பின்தொடரு மவளாய், (அவனுடைய) இச்சையாலெடுக்கப்பட்ட அவதார ரூபங்களையும், (அவற்றோடு பொருந்திய) உருவங்களை எடுப்பதன் மூலம் இனிக்கச் செய்பவளான பிராட்டி] என்று அபியுத்தரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தனரன்றோ.

(ஸ்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாம்) “தேவஜுஷ்டாம்” என்று “ஸ்ரீயதே” [அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள்] என்றும் “ஸ்ரயதே” [(பகவானை) ஆஸ்ரயித்திருக்கிறாள்] என்றும் இரண்டு வ்யுத்தத்தியாலும் ஸித்தமான அர்த்தத்தைச்சொல்லி, அவ்வர்த்தங் களைக் காட்டும் திருநாமத்தையும் படிக்கிறது ‘ஸ்ரியம்’ என்று. (ஸ்ரியம்) புருஷகாரவத்தைப் பூண்கட்டித்தரும் இத்திருநாமத்திற் குள்ள பற்பல பொருள்களும் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

(உதாராம்) வண்மையிக்கவளை. எல்லாம்கொடுத்தும் ஒன்றும் கொடுத்திலோம் என்னும் வண்மைக்குணத்திற்கு விளை நிலமா யிருப்பவளை.

“ஐஸ்வர்யமக்ஷரகூதியம் பரமம் பதம் வா
கஸ்மைசித்யுஞ்ஜலிபுரம் வஹதே விதீர்ய |
அஸ்மை ந கிஞ்சிதுசிதம் க்ருதமித்யதாராம்பு
த்வம் லஜ்ஜஸே கத்ய கோடயமுதாரபாவ: ||”

[நாயே! ஐச்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதம் ஆகிய இவற்றை ஒரு அஞ்சலிச்சுமையைச் சுமப்பவனுக்குக் கொடுத்து, 'இவனுக்குத் தகுந்ததொன்றும் செய்யப்பெற்றனோமே' என்று நீ வெட்கப் படுகியும்; ஈதென்ன வண்மைக்குணம்! நியே சொல்வாயாக.] என்று ஸ்ரீபராசரபட்டாரியரும் ஸ்ரீ குணரத்ன கோசத்திலே, இத் திருநாமத்தை வியாக்கியானம் செய்தார். (ஐச்வர்யம் அக்ஷரகதிம்) ஸகலபலப்ரதனுயிருத்தும், மோக்ஷமொழிந்த மற்றைப் பலன்களை இலகுவில் கொடுக்கமாட்டாத ஹிதபரனும் முந்தைத் தந்தையான ஸர்வேச்வரனைப் போலன்றிக்கே, பிரியபரையாய், அகிலஜகந் மாதாவாகையாலே ஓரஞ்சலிமாதரத்திற்கு ஐச்வர்ய கைவல்யங் களையும் அளிக்கவல்லவர். (பரமம் பதம் வா) "ஸித்திரிபுவதி வா நேதி ஸம்நயோச்யுதஸேவிநாம்! ந ஸம்நயோஸ்தி தத்பக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம் ||" [அச்சதனடியார்களுக்கு மோக்ஷஸித்தி உண்டோ இல்லையோ என்பது ஸந்தேஹமே. அவனடியார்க்கடியார்க்கு இவ்வையமில்லை.] என்கிற நியாயத்தாலே ஸ்வதந்திரஞான அவனைப்பற்றிவார்க்கும் பரமபதப்ராப்தி நிச்சயமில்லை. இவனைப் பற்றிவார்க்கோ அது ஸாநிச்சயம். (கஸ்மைசித்) அவன் எவனாகியுமாம்; ஆர்த்ராபராதைகளான ராக்ஷஸிகளாகிலுமாம். 'சரணம்' என்னும் உக்தியும் வேண்டியதில்லை. (அஞ்ஜலிபுரம்) அஞ்சலிச்சுமையை. அவன் ஓரஞ்சலியைச் செய்யவேண்டியதுதான் தாமதம்; அது பிராட்டியின் திருவுள்ளத்துக்குப் பெருஞ்சுமையாகி விடுகிறது. (அஞ்ஜலிபரம்வஹதே) அஞ்சலிச்சுமையைச் சுமப்பவனுக்கு. அவன் தான் அதிஸூலபமான அவ்வஞ்சலியை எவ்வாறு செய்கின்றான்? ஏதோ பொறுக்கமாட்டாததொரு பாரத்தைத் தன் தலைமேலே ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு விட்டதாக நினைக்கிறான், ப்ராப்தவிஷயத்தில் பழகியநியாதவனாகையாலே. (விதீர்ய) கொடுத்து, பிள்ளைமனம் கல்லாயினும் பெற்றமனம் பித்தல்லவோ. ஆகையாலே, அவனுக்கும் அருளுகிறான் அன்பை. (அஸ்மை ந கிருசிதுசிதம் க்ருதம்) ஐயோ! இவன் என்னட்டான்! நாம் என் செய்தோம்? "ருணம் ப்ரவ்ருத்தயிவ மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பதி" [த்ரௌபதியன் கூக்குரல் வட்டியால் விருத்தியடைந்த கடனைப்போல் என் நெஞ்சைவிட்டு நீங்குகிறதில்லை.] என்றபுப்போலே ஆயிற்றே என்று துடிதுடித்துப்போகிறான் பிராட்டி. இது மட்டுமோ, - (த்வம் ஸஜ்ஜஸே) அன்பையின் முகத்தைக் காணவும் கூசவேண்டும் படியான பல்லாயிரம் பாவங்களையே செய்த அப்பாவியின் முகத்தைக்காண வேட்கப்படுகிறான் 'இவன் செய்ததுக்குத் தகுந்த

ப்ரத்யுபகாரம் செய்யப்பெற்றிலோமே' என்னும் லஜ்ஜையாலே. (கத்யு கோயமுதாரபாவ:) அன்னையே! இப்படிப்பட்ட குணம் உபயவிபூதியிலும் பிறரிடம் நடையாடாததொன்றாயிருந்தது. இதைப்பாசுரமிட்டுப்பேச எங்களால் முடியுமோ? தேவரீரே அருளிச்செய்யவேண்டும் என்கிறார் பரமரஸிகரான பட்டர். "உதாரா" என்று திருநாமம் சூட்டுவதன் மூலம், இத்தகையிட்டே நிரூபிக்கவேண்டும்படி ஓளதார்யகுணத்தின் ஆதிக் யத்தையுடையவன் அன்னை என்று அறிவிக்கிறது அருமறை. இவ்வர்த்தத்தை ஆளவந்தார்

‘‘ஈஷத் த்வத்கருணா நிரீக்ஷணஸுதா
ஸந்துக்ஷணத்து ரக்ஷயதே
நஷ்டம் ப்ராக் ததுலாபுதஸ்
த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யம்
ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த்யுலோசநமந:
காந்தாப்ரஸாதூத் ருதே
ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணம்
ஸம்பூர்வயதே கர்ஹிசித் ||’’

[அந்தக் கடாஷுமில்லாமையாலே முன் நசித்துக் கிடந்ததான மூவுலகமும் இப்போது சிறிதுபோது உன்னுடைய கருணாகடாஷுமாகிற அமுதமழையினால் அளவற்ற பெருமையை உடைத்தாகும்படி காப்பாற்றப்படுகிறது; மனிதர்களுக்கு ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதம் இவைகளில் மேன்மையானது தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக்கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல் ஏற்படாதன்றோ.] என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே நிலைநாட்டினார். “ஐஸ்வர்யம் மஹதேவ” “ஐஸ்வர்யம் யதுஸேஷ” “லோக வநஸ்பதி” “யஸ்யா: கடாஷு” என்று தொடங்கும் சுலோகங்களிலே ஆழ்வானும் இவ்வர்த்தத்தை அறுதியிட்டார். இவற்றுக்கெல்லாம் அடியாக,

‘‘.....திருமாமகள்தன் அருளாலுலகில்
தேர்மன்னராய் ஒலிமாகடல்குழ செழுநீருலகாண்டு
திகழ்வார்களே’’ [பெரியதிரு 2-9-10]
“செடியாராக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலே”
[திருவாய் 1-5-3]

“பூவளரும் திருமகளால் அருள்பெற்றுப்
பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே” [பெரியதிரு 11-6-10] என்றும்

“வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினேதீர்க்குமே”
[திருவாய் 4-5-11] என்றும்,

“தரும் அவ்வரும்பயனாய் திருமகளார்” [திருவாய் 1-6-9] என்றும்,

“சார்வு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான். தண்டுழாய்
தார் வாழ் வரைமார்பன் தான்முயங்கும்—காராரந்த
வானமருபின்னிமைக்கும் வண்தாமரை நெடுங்கண்
தேனமரும் பூமேல் திரு” [மூன்-திருவ-100] என்றும்

ஆர்வர்களும் பிராட்டியின் வண்மையாலேயே ஐச்வர்ய கைவல்ய
பரம்பதங்கள் மூன்றும் சேதனர்க்கு ஸித்திக்கின்றன என்று
பாசுரமிட்டனர்.

“ஸர்வகாமப்ரத்யாம் ரம்யாம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம் |
க்ஷிப்ரப்ரஸாதிநீம் தேயீம் ஸரண்யாம் சிந்தயேதிதி ||”

[எல்லா இஷ்டங்களையும் தருவதும், அழகியவதும், ஸம்ஸார
ஸாகரத்தைத் தாண்டிப்பவதும், விரைவில் அருள் செய்யுமவளு
மான பிராட்டியை சரணமடையத்தகுந்தவளாக நினைக்கக்கடவன்.]
என்று ஸ்வாயம்புவத்திலும்,

“ஆத்மவித்யா ச தேயி த்வம் விழுத்திபுலத்யாயிநீ”

[தேவியே! நியே ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பவளாயும், முக்தி
பலத்தைக் கொடுப்பதையே இயற்கையாக உடையவளாயுமிருக்
கியாய்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும், [1-9-20]

“ஸக்ருத் விபுதா ஸர்வார்த்தி ஸமுத்ரபரிஸோஷிணீ |
புபுபுங்குபஹாரிணீ பரநிர்வாணத்யாயிநீ ||”

[உடனே பிரகாசிப்பவள்; ஸமஸ்ததுக்கங்களாகிற ஸமுத்ரத்தை
யும் வற்றச்செய்பவள்; ஸம்ஸாரமாகிற தாழ்மையைப் போக்கடிப்
பவள்; மேலான மோக்ஷத்தை அளிப்பவள் (என்பவை பிராட்டியின்
ஆயிரம் திருநாமங்கள்) நினைக்க.] என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்திலும்,

“பத்மயோநிநித்யம் ப்ரப்பய பட்டந் ஸ்தோத்ரம் தத: பரம் |
தித்யம் சாஷ்டசுணைஸ்வர்யம் தத்ப்ரஸாதாச்ச லப்யத்யவாந் ||”

[நாபிக்கமலத்திலிருந்து உண்டான நான்முன் இந்த ஸ்தோத்ரத்தையடைந்து படித்து அதன் பின் திவ்யமான எட்டுவிதச் செல்வத்தையும் அப்பிராட்டியின் அருளாலே அடைந்தான்.]

“ப்ரஹ்மாதீநாம் யத்யாயத்தம் வைபுவம் யஸ்ய ஸா ஸ்வயம் |
தஸ்ய கைமுத்யநிர்த்தார்யமீஸ்வரத்வம் ஸ்ரிய: பதே: ||”

[ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வைபவம் எவளாலேயோ, அந்தப் பிராட்டி எவனுக்கு சேஷபூதையோ, அந்த ஸ்ரிய:பதியின் ஈஸ்வரத்வம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம்.] என்று ப்ரஹ்மபுராணத்திலும் பிராட்டியின் ஸகலபலப்ரதத்வமாகிற உதாரபாவம் உத்கோஷிக்கப்பட்டது.

ஆக இப்படி இவளும் ஸகலபலப்ரதையாகில், “மோக்ஷப்ரதத்வே ஸதி சேதநத்வம்” [மோக்ஷமளிப்பதாயிருந்துகொண்டு அறிவுள்ளதாய்ருக்கும் தத்துவம் பரப்ரஹ்மம்] என்னும் பரப்ரஹ்ம லக்ஷணம் இவளுக்கும் வருமாகையாலே நாராயணன் ஒருவனே பரம்பொருள் என்பது எப்படி ஓட்டும் எனில்: பரப்ரஹ்மலக்ஷணத்திற்கு இவளிடம் எவ்வகையாலும் அதிவ்யாப்தி வாராதாகையால், நாராயணன் ஒருவனே பரம்பொருள் என்பது கல்வெட்டே யாகும். இவள் பிறர்க்கு மோக்ஷமளிப்பது எவ்வகையாலே என்று ஆராய்ந்தால்,

“ஆகிஞ்சந்யைகஸரண: கேசித்பூக்யாதி,கா: புந:

மத்பத்யாம்பேபூருஹத்வந்த்யுவம் ப்ரபத்ய ப்ரீதமாநஸா: ||

லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வருதவந்தோ வராநந |

மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஸ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம் ||

லப்த்வா க்ருதார்த்த்யா: ப்ராபஸ்யந்தே மாமேவாநந்ய

மாநஸா: ||”

[அழகிய முகத்தையுடைய சேநாபதியே! ஒரு மைம்முதலும் அற்றிருக்கையையே பற்றாசாகக்கொண்ட சில பாக்க்யசாலிகளோவெனில், என் திருவடித்தாமரையினையை அன்புடன் கூடிய மனத்தராய்ச் சரணடைந்து, லக்ஷ்மீதேவியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றி, என் பொறுமைக்கு இலக்காகி, என்னையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அடைந்து கிருதார்த்தர்களாய், வேறொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லப் பெருதவர்களாய் என்னையே அடைவார்கள்.] என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலிருந்தும்,

‘அஹம் மத்ப்ராப்த்புபாயோ வை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீபதி:

ஸ்வயம்)

லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோக்யுநீ |

ஏதஸ்யாஸ்ச விஸேஷோடயம் நிகுமாந்தேஷு ஸப்ஸ்த்யதே ||”

[லக்ஷ்மீபதியான தானே என்னையடைய உபாயமாவேன்; என் பினியயான லக்ஷ்மியானவன் புருஷகாரத்தினால் என்னை அடைய உதவிபுரிகிறான். (புருஷகாரத்வமாகிற) இப்பெருமை இவளுக்கு வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிறது.]

‘‘மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: |

லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்ந்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: ||

மமாயி ச மதம் ஹ்யேதந் நான்யத்யா லக்ஷணம் புவேத ||”

[ஸம்ஸாரத்தில் கீழே விருகின்ற ஜந்துக்களுக்கு என்னை அடையும் விஷயத்தில் லக்ஷ்மீதேவியானவள் பரமரிஷிகளாலே புருஷகாரத்வத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். எனக்கும் இதுவே இஷ்டம். வேறான (உபாயத்வமாகிற) ஆகாரம் இல்லை.] என்று மற்றும் பல பாஞ்ச ராத்ர வாக்யங்களிலிருந்தும் புருஷகார பூதையாயிருந்துகொண்டே இவள் மோக்ஷப்ரதையாகிறாள் என்று தெளிவாகிறது. புருஷகாரத்வமாவது:— ஸ்வதந்த்ரான ஈச்வரனைத் தன் இனிமையாலே மயக்கி, ஜீவனுடைய தோஷங்களை மறக்கச்செய்து, ‘உனக்கு மோக்ஷமளித்தேன்’ என்னும் ஸங்கல்பத்தை ஈச்வரன் செய்யும் படியாகப் பண்ணுகை. தானே மோக்ஷப்ரதான ஸங்கல்பம் செய்யவல்லவளாகில், இவள் புருஷகாரக்குத்யத்தில் கைவைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லையே. ‘மோக்ஷமளிக்கிறேன்’ என்னும் ஸங்கல்பத்தை ஈச்வரனே செய்கிறானையாலே, ஸாக்ஷாத்தான மோக்ஷப்ரதத்வம் உள்ளது முகுந்தனுக்கே. ஸ்ரீ தேவியான இவளுக்கோவேனில் பரம்பரயா மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற—மோக்ஷப்ரதாபயித்ருத்வமாகிற (மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பிக்கையாகிற)—புருஷகாரத்வமே உள்ளது. ஆகையால் பாரதத்தினியப் பெருஞ் செல்வத்தையுடைய இப்பிராட்டிககுப் பரப்ரஹ்மத்வமாகிற தாழ்வு ஒருபோதும் வாராது. நாயனராச்சான்பிள்ளை அருளிய சது: ஸ்லோக வ்யாக்யானத்திலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய பரந்தரஹஸ்யத்திலும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய விநிவான விசாரம் காணத்தக்கது.

இவ்விஷயத்தில் வேதாந்ததேசிகர்க்கும் மற்றுமுள்ள ஆசாரியர், னுக்குமிடையே சிறிது அபிப்பிராயபேதமிருப்பினும் ஒரு விஷயம் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட உபாயத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமோ, அது போன்றதே பிராட்டியின் உபாயத்வமும் என்று தேசிகன் கருதவில்லை என்பது நியாயஸித்தாஞ்ஜனத்திலே, “ஜ்ஞாநாநந்தாத்யத்யந்தஸாம்யாத் ஜகஜ்ஜநகத்வ ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ...ஸாம்யாச்ச” [ஞானநந்தம் முதலிய விஷயங்களில் மிகவும் ஒற்றுமையுள்ளதாகையாலும், ஜகத்காரணத்வம், சேஷித்வம், உபாயத்வம் முதலிய விஷயங்களில் ஒற்றுமை உள்ளதாகையாலும்] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து தெளிவு. ஆகையால் அவருடைய கருத்துப்படியும் பிராட்டிக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமில்லையென்பது நிஷ்பக்ஷபாதிகளுக்கு நன்கு விளங்கும்.

“பிராட்டிக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷோபாயத்வமில்லை; புருஷ காரத்வமேயுள்ளது” என்று சொல்லுவதினால் அவளுடைய உதாரத்தன்மைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. கொடுப்பாரைக்காட்டிலும், கொடுப்பிப்பார்களுே மிகவுதாரர்களாய் விளங்குகிறார்களென்பதையும், கொண்டாடப்படுகிறார்களென்பதையும் நாம் லோகத்திலும் காண்கிறோம்.

“மாம் நயேத், யதி, காகுத்ஸ்த; தத் தஸ்ய ஸத், ருஸம் புவேத்” [என்னைக் காகுத்தன் அழைத்துச் செல்வாராகில் அது அவருக்கே தகுந்தது] என்னும்படியான பாரதந்திரியத்தின் எல்லைநிலந்திலே நிற்கும் பிராட்டி ‘நான் மோக்ஷமளிக்கிறேன்’ என்னும் ஸ்வாதந்திரியகார்யமான ஸங்கல்பத்தைச் செய்வாளென்று எண்ணவு மிடமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்தை அவள் செய்தாலும், அவளுடைய ஸ்வருபத்தைக்காணும்போது அது எம்பெருமானுடைய கருத்தைப் பின் செல்வதாய் முடியுமேயொழிய ஸ்வதந்திரனின் ஸங்கல்பம் போன்றதாகாது. ஆகையால் எவ்வகையாலும் அவளுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் ஏற்பட இடமில்லை என்பது வஜ்ர லேபாயிதமாகும் (வயிரவுருக்காகும்.) நிற்க, இவ்வளவால், பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பிப்பதன்மூலமும், ஐச்வர்யத்தைத்தானே கொடுப்பதன் மூலமும் பரமோதாரையாய் விளங்குகிறாள் பிராட்டி என்று உரதலாமலகமாகக் காட்டப்பட்டது. இத்திருநாமத்தின் இப்பொருளும், இம்மந்திரப் பெருமையும்

மத்த ஏவோத்யுதாநீஹ விஜ்ஞாநாநி மஹர்ஷிணாம் ।

ஸக்தயஸ்ச க்ரீயாஸ்சைவ யாஸ்தா உச்சாவசா ந்ருணாம் ॥

விஸ்ருங்குலேஷ்டத்யாம் சாபி மாமுத்யாராம் விதுர் புத்ரஃ ।

ஸப்தாக்ஷரோ ஹயயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வமிஷ்டம் ப்ரயச்சுதி ॥

[மஹர்ஷிகளின் பேரறிவுகள் என்னிடமிருந்தே உண்டாயின. உயர்ந்தவையும் தாழ்ந்தவையுமான மனிதசக்திகளும், செயல்களும் என்னிடமிருந்தே ஏற்பட்டவை. தடையற்ற இஷ்டங்களைக் கொடுக்கையாலும் என்னை ஞானிகள் 'உதாரா' என்று அறிகின்றனர். ஏழு அக்ஷரங்கொண்ட "ஓம் உதாராயை நம:" என்னும் இம்மந்த்ரம் எல்லா இஷ்டங்களையும் அளிக்கிறது.] என்று லக்ஷ்மீ தந்தரத்திலேயும் பிராட்டியாலே உத்கோஷிக்கப்பட்டது.

(தாம்) "தது-விஸ்தாரே" என்று தாதுவாகையாலே, பஞ்சகாலப்ராய்ணரிகளான பாக்வதர்கள் தினந்தோறும் பொழுதை ஐந்து பிரிவாகப் பிரித்துக்கொண்டு செய்யும் 'பஞ்சக்ருதயங்கள்' எனப்படும் அபிசமனம், உபாதானம் இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோக்யம் என்னும் ஐந்து காரியங்களை விஸ்தரிக்கச் செய்பவள் என்று பொருளாகிறது. பகவதாராதமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் முதலான வற்றை விஸ்தரிக்கச்செய்பவள் என்றும் கொள்ளலாம். "சிந்த்னையைத் தவநெறியைத் திருமூலை" [பெரியதிரு 5-6-7] என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும். (தாம்) "தாய்ரு-ஸந்தாந பாலநயோ:" என்றும் தாதுவாகையாலே ஜகதாக்காரமாகப்பரிணமிப்பவள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்பிராட்டி மூலப்ரக்ருதிக்கு அபிமானினியாக இருப்பவளே என்பது 'மூலப்ரக்ருதிஸாதீ' [56] என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்திலும் மற்றும் பல்விடங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளதாய்க் கால் 'ப்ரக்ருதிகாரியமான் ஜகதாக்கப் பரிணமிப்பவள் இவளே என்னத் தட்டில்லை. இவ்வந்தத்தையே

"திருவாழ் மார்வன்றன்னைத் திசைமண் நிர் எரி முதலா"

உருவாய் நின்றவனை ஒலிசேரும் மாருதத்தை

[பெரியதிரு 7-6-7]

"கருமாமுகிலுருவா கனலுருவா புனலுருவா"

பெருமால்வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா

திருமாமகள் மருவும்....அருமாகடலமுதே" [பெரியதிரு 7-9-9]

‘வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்

தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே” [முதல் திருவ-92]

என்று ஆம்வார்களும் அறிவித்தனர். இவ்விரு பொருள்களும் இம்மந்திரப்பெருமையும்,

“தநோமி பஞ்சக்ருத்யானி தாயே ச ஜகதூதாமநா।

தாம் மாம் தாமிதி தத்வஜ்ஞா: ப்ராஹுர் வேதூரந்தபாரகூ:॥

பஞ்சாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் தநோதி ஸுப, விஸ்த்ருதி॥”

[ஐந்துவகைச் செயல்களை விஸ்தரிப்பிக்கிறேன். ஜகத்பமாக்கப் பரிணமிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை, மற்றமுடிவின் முடிவு கண்ட ஞானிகள் “தா” என்று உரைக்கின்றனர். ‘ஓம் தாய் நம:’ என்னும் ஐந்து அக்ஷரங்கொண்ட இம்மந்திரம் நன்மையை விஸ்தரிப்பிக்கும்.] என்று தந்திரத்திலே பேசப்பட்டது. ‘தாம்’ என்னும் பதத்தை ஓர் திருநாமமாகப் பிராட்டி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்க, இதைத் தச்சபத்தின் இரண்டாவது வேற்றுமையாகவே கொண்டு ‘அப்படிப்பட்டவளை’ என்று வியாக்கியானமிட்டார் கோமடரங்கநாதர்.

(பத்மநேமீம்) ஸூர்யனைக் கண்டு மலரும் தாமரைபோலே, பிராட்டியின் ஸந்திதியாலே ஸ்ருஷ்டி முதலான மலர்ச்சியைப் பெறும் பத்மங்களான ப்ரக்ருதி புருஷர்களைத் தன் ஓளியாலே மலர்ச்சிபெறச்செய்ய்பவள் என்னை. “பத்மாந் ப்ரக்ருதிபுருஷந் நயதி பத்மநேமீ:” [ப்ரக்ருதி, புருஷங்களாகிய பத்மங்களை மலர்ச்சியுடையச் செய்பவள்]. என்று வ்யுத்பத்தி.

“யஸ்யா: கடாக்ஷம்ருது வீக்ஷணதீக்ஷணேந

ஸத்யஸ் ஸமுல்லஸித பல்லவ முல்லலாஸ।

விஸ்வம் விபர்யயஸமுத்த, விபர்யயம் ப்ராக்

தாம் தே, வதே, வமஹிஷீம் ஸ்ரியமாப்ஸ்யரம்:॥

[ஸ்ரீஸ்தவ-10]
[எப்பிராட்டியுடைய க்ஷடக்கண் மென்னைக்கினாலே, ப்ராயுகாலத்தில் அதில்லாமவிருக்கையால், இல்லாததுபோலேயிருந்த உடனே தளிர்விடுவதுபோலே, மலர்ச்சிபெற்றதோ, தேவதேவனுடைய மஹிஷியான அப்பிராட்டியை ஆசிரிக்கிறோம்.] என்று கூரத்தாழ்வானும் “இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தாரன்றோ. (பத்மநேமீம்)

“பத்யமாநம் மினோதீதி காலம் பத்யம் ப்ரசக்ஷதே”

[தான் சென்றுகொண்டே பிறவற்றை அளக்கிறதாகையாலே காலத்தைப் பத்மமென்கிறார்கள்.] என்று முன்பே லக்ஷ்மிதந்திரத்தில் காட்டப்பட்ட வ்யுத்தத்தியாலே பத்மஸப்தம் காலத்தைச் சொல்லும். சக்கரத்தின் (நடுவிலிருக்கும்) நாபிக்கு வெளியிலிருக்கும் நேமி போலே காலத்திற்கு வெளிப்பட்டவள் என்றும் பத்மநேமி ஸப்தத்துக்குப் பொருள்கொள்ளலாம். “காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:” [வி-பு] [அப்பரம்பதத்தில் அவன் காலத்தை நியமிக்கிறான்; அங்கு காலம் ஸாம்ராஜ்யம் செலுத்துவ திஸ்ஸை] என்றுப்போலே காலத்துக்குக் கட்டுப்படாதவள் என்றபடி. இவ்விரண்டுபொருள்களும், மந்திரப்பெருமையும்

“ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ நயாமி ஸ்வேந தேஜஸா |

காலாச்சாபி பூஹிர்யூதா பத்யமநேமீ(மி)ம் ததோ விது: ||

ஸப்தாசக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வஸம்பத் ஸம்ருத்தி: ||”

[ப்ரக்ருதிபுருஷர்களை என் ஒளியாலே மலர்ச்செய்கிறேன். காலத்தைக்காட்டிலும் வெளிப்பட்டுள்ளேன். அதனாலே பத்மநேமி யென்று அறிகிறார்கள். “ஓம் பத்யமநேமய நம:” ஏழு எழுத்துக் கொண்ட இந்த மந்திரம் எல்லாச் செல்வச்சிறப்பையும் தரும்.] என்று லக்ஷ்மிதந்திரத்திலேயும் உத்தோஷிக்கப்பட்டது.

(ஸ்ரீராமஹம் ப்ரபத்யே) உபாயமாக அடைகிறேன். “உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்த: ஸ்ரணமித்யயம் | வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை: பவாசக: ||” [உபாயம், விடு, ரக்ஷுகள் என்னும் மூன்று பொருள்களிலே ‘ஸ்ரணம்’ என்னும் இச்சொல் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இப்போது அது உபாயம் என்னும் பொருளையே சொல்லுகிறது.] என்று அஹிர்புத்த்யஸம்ஹிதையில் ஸ்ரணா ஸப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ப்ரபத்யே) “பத்யலுக்யதேன” என்று தாதுவாகையாலே ‘அடைகிறேன்’ என்று பொருளாகிறது: “க்யுத்யார்த்தா புத்யுத்யார்த்தா:” என்னும் நியாயத்தாலே, மநஸ்ஸிலே உபாயமாக உறுதிக்கொள்கிறேன் என்றதாகிறது. எதற்காகவென்னில்: (அலக்ஷ்மிர்மே நஸ்யதாம்) பகவானுடைய தீக்ரஹமாகிற என்னுடைய மூதேவி அழியட்டும். (த்வாம் வருணே) அதற்காகப் புருஷகாரபுதையான உன்னை வரிக்கிறேன். (அலக்ஷ்மிர்மே நஸ்யதாம்) “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்” [தை-ப்ரா 3.7] [ப்ரஹ்ம வித்யையே நல்லோர்களுக்குச் செல்வமாகிறது.] என்று சொல்லப்

பட்ட ப்ரஹ்மவித்யாதாரித்ரியமானது அழியட்டும் என்றுமாம். (அலக்ஷ்மீர் மே நஸ்யதாம்) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: " [ஸேஷத்வச் செல்வம் நிரம்பியவன் லக்ஷ்மணன்] என்று சொல்லப் பட்ட அநந்யார்ஹஸேஷத்வச் செல்வமும், "ஸது நாக்ஷர: ஸ்ரீமாந்" [அநந்யோபாயத்வச்செல்வம் நிரம்பிய கஜேந்திரன்] என்று சொல்லப்பட்ட அநந்யஸரணத்வச் செல்வமும், "அந்தரிக்ஷகூத: ஸ்ரீமாந் " [(பெண்டு பிள்ளைகளாகிற போகங்களை விட்டு) அநந்ய பேராகூத்வச் செல்வத்தையுடையவனும் ஆகாயத்திற் கிளம்பிய விபீஷணன்.] என்று சொல்லப்பட்ட அநந்யபேராகூத்வச்செல்வமும் இன்மையாகிற ஏழ்மை ஒழியட்டும் என்றுமாம். ஆக இப்பொருள் களால், பகவானுடைய கோபத்தைப் போக்கடிக்கவும், அவன் விஷயமான அறிவைப்பெறவும், அவனே ஸேஷியும், உபாயமும், உபேயமும் என்னும் நினைவை அடையவும் நான் ஸ்ரீதேவ்யாகிய உம்மை உபாயமாக வரிக்கிறேன் என்றதாயிற்று. இவையன்றோ புருஷகாரபூதையான இப்பிராட்டியின் செயல்கள்.

இம்மந்திரத்தல் படிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு திருநாமமும் புருஷ காரத்வத்தைப் பூண்கட்டித் தருவதாகும். (சந்த்ராம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) "அபித: பாவகோபமம் " [ரா-அ 99-26] [நாற்புறத் திலும் நெருங்கமுடியாத நெருப்புப்போலேயிருப்பவனை] எனப்பட்ட அவனைப்போலன்றியே, யாவரும் சென்று அடிவணங்கலாம்படி தண்மையிக்கவளான உன்னை அடைகிறேன். (ப்ரபுராஸாம்-ஜ்வ லந்தீம்-ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) பஞ்சாக்நிவித்யையிற்சொன்ன ரீதி யிலே என்னைப் பிறப்பிகடும் தாயாயிருக்கும் உன்னை சரணமடை கிறேன். (யஸஸாம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) அவனுடைய ரூபத்தையும், குணங்களையும் லக்ஷுக்ரிக்கும் படியான ரூபத்தையும், கருணை, பொறுமை, மென்மை வண்மை முதலான குணங்களையுமுடையவன் என்னும் மிக்க பெரும்புகழை உடையவளான உன்னை சரணமடை கிறேன். (ஸ்ரியம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) புருஷகாரத்வத்தைப் பூண்கட்டித்தரும் தனிப்பெயரையுடைய உன்னைசரணமடைகிறேன். (லோகே தேவஜுஷ்டாம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) அவனோடு அகல கில்லேன் இறையும் என்னும் நித்யயோகத்தையுடைய உன்னை சரணமடைகிறேன். என் இந்திரியங்களையும் நியமிக்கவல்ல உன்னை சரணமடைகிறேன். (உதாராம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) அவனிலும் வண்மைமிக்கவளான உன்னை சரணமடைகிறேன். (பத்மநேமிம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி என்னைக் கடா ஶித்து நிற்கும் உன்னை சரணமடைகிறேன். இப்படிப் புருஷகார

பூதையாமிருக்கும் பெரியபிராட்டியார் ஸகலசேதனர்க்கும் சரணமடையத்தகுத்தவளாயிருக்கிறாள் என்னும் இவ்வருமறைப்பொருளை,

“சார்வு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான். தண்டுழாய்த்
தார்வாழ் வரைமார்பன் தான்முயங்கும்-காரார்ந்த
வானமருமின்னிமைக்கும் வண்தாமரை நெடுங்கண்
தேனமரும் பூமேல் திரு” [மூன்-திருவு 100] என்றும்,

“அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை
மார்பார்
புகலொன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக் கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே”
[திருவாய் 6-10-10] என்றும்

“திருமால் நமக்கோரரணே” [பெரியதிரு 11-4-2] என்றும்.

“வரனே மாதவனே மதுகுதா
மற்றோர் நல்துணை நின்னலாலிலேன்காண்”
[பெரியதிரு 7-7-4]

என்றும் ஆழ்வார்களும், “தூஸ இதி ப்ரபந்த இதி ச” [சீது-2]
என்று ஆளவந்தாரும், “புகுவந்நாராயண” [பிரணாகுதிசூத்யம்-1]
என்று தொடங்கி எம்பெருமானும் நிலைநாட்டினார்கள்.

“ஸர்வகாமப்ரதூரம் ரம்யாம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரினீம் |
க்ஷிப்ரப்ரஸாதிநீம் தேவீம் ஸரண்யாநுசிந்தியத் ||
அநேகைவ ப்ரபுந்நஸ்ய ஸ்ரீயம் தேவீம், ஸநாதநீம் |
பாபாநுஷங்குஸ் ஸகலஸ் தத்க்ஷணதேவ நஸ்யதி ||”

[எல்லாக் காமங்களையும் அளிப்பவளும், அழகியவளும், ஸம்ஸாரக்
கடலைக் கடக்கச்செய்பவளும், விரைவில் அருள்புரியுமவளும், சரண
மடையத்தக்கவளுமான பிராட்டியைச் சிந்திக்கக்கடவன். இம்மந்
திரத்தாலே பழையவான பெரிய பிராட்டியைச் சரணமடைந்த
வனுக்கு, பாபஸம்பந்தம் அக்கணத்திலேயே நசிக்கிறது,] என்று
ஸ்வாயம்புவத்திலும், மூன்பே எடுக்கப்பட்ட டிற்றும் பற்பல லக்ஷியி
தந்த்ராத்ரி பாஞ்சராத்வாக்யங்களிலும் இவ்வர்த்தம் உத்கோஷிக்
கப்பட்டது.

आदित्यवर्णे 'तपसोऽधिजातो

वनस्पतिस्तत्र वृक्षोऽथ विल्वः ।

तस्य फलानि तपसा नुदन्तु

मोयान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः ॥ ६ ॥

6. ஆதித்யவர்ணே தபஸோ஽திஜாதோ

வநஸ்பதிஸ் தவ வ்ருக்ஷோ஽தா பி₃ல்வ: |

தஸ்ய ப₂லாநி தபஸா நுத்யந்து

மாயாந்தராயாஸ்ச பூஹ்யா அலக்ஷ்மீ: ||

பதவுரை:-ஆதித்யவுர்ணே!-ஸூர்யஸிடமிருக்கும் வேத
மயமான ஸப்தமாயிருப்பவளே! தவ-உன் னுடைய. தபஸ:-
ஸங்கல்பத்திலிருந்து. அதிஜாத:- ஸர்வமங்களங்களின்
பொருட்டுப் பிறந்த, வஸ்பதி:-சிறந்தமரமான. (ப:) பிஸ்வ: வ்ருக்ஷ:-யாதொரு பிஸ்வமரமுண்டோ, தஸ்ய பூலாநி-
அதனுடைய பழங்கள். தபஸா-ஹோமம் முதலான (என்
னுடைய) தவத்தினால், மாயா-(என் னுடைய) அஜ்ஞானத்
தையும், அந்தராயா: ச-விரோதிகளையும், பூஹ்யா அலக்ஷ்மீ:
ச-(ஸ்ரீஸம்பந்தத்துக்குப்) புறம்பான தாரித்ரியங்களையும்,
நுதந்தி-அழிக்கட்டும்.

முன் மந்திரத்திலே அலகூர்நாசத்திற்குப் பிராட்டியின் சரணம் பற்றினான். இம்மந்திரத்தில், "அப்பிராட்டியும் பேண்ணுமோ? அவளுடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற விவரப்பற்றமே அமையாதோ ஸ்கல விரோதி நிவர்த்தனத்திற்கு?" என்கிறான்.

(ஆதித்யவர்ணே) "வர்ண-ப்ரேரூஷா", என்றும், "வர்ண வர்ண க்ரியாயாம்" என்றும் தாதுவாகையாலே, 'ஆதித்யனைத் தூண்டுபவன்' என்றும், 'ஆதித்யனை நிறம்பெறச்செய்பவன்' என்றும் பொருளாகிறது. ஆதித்யமண்டலத்தில் நாராயணனோடு எழுந்தருளியிருக்கிறானாகையாலே, குரியனையும் நிறம்பெறச் செய்கிறான் என்றே இப்பிராட்டி.

.. "ஆதித்யம் வர்ணயாம்யேகா தேஜஸா யஸஸா ஸ்ரியா"

[நான் ஒருத்தியே ஸூர்யனா என்தேஜஸ்ஸாலும், கீர்த்தியாலும், அழகாலும் திறம்பெறச்செய்கிறேன்] என்று தந்திரத்திலும் இவ்வர்த்தம் ஆதரிக்கப்பட்டது. (ஆதித்யவர்ணே) சூரியனைப்போன்ற வர்ணத்தையுடையவனோ என்றுமாம். "ஆதித்யவர்ணம்" என்று புருஷஸூக்தத்தில் புகழப்படும் அவனுக்கு ஒத்தவனாயிருக்கை. உண்மையில் கருமுகில்போல் திருநிறத்தான அப்பெருமான் ஆதித்யவர்ணானவதும் இவளுடைய ஸந்திதியாலேயன்றோ. (ஆதித்யவர்ணே) ஆதித்யனாகவுமிருப்பவன்; வர்ணமாகவுமிருப்பவன்; ஆதித்யவர்க்குரியாகவுமிருப்பவன். ஆதித்யமண்டலத்திலிருப்பதாக வேதங்களில் உத்கோஷிக்கப்படும் ருக்மஜுஸ்ஸாம வேதங்களாகிற அக்ஷரராசியாயிருந்துகொண்டு, முக்காலத்திலுமுள்ள பொருள்களை (சூரியனைப்போலே) பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, அனைவர்க்கும் (அவனைப்போலே) கண்ணாயிருந்துகொண்டு வேத சப்த ஸ்வரூபினியாயிருப்பவனாகையாலே, வர்ணஸப்தத்தாலும், ஆதித்யஸப்தத்தாலும், 'ஆதித்யவர்ண' என்னும் ஸப்தத்தாலும் சொல்லத்தக்கவனாயிருப்பவன் என்கை.

"ஆதித்யஸ்து ச வர்ணாத்மா பூத்வா திவ்யா த்ரயீமயீ |
ப்ரகாஸயந்தீ ஸர்வார்த்தநாந் அதீதாநாக்யதாநபி ||
பித்ருதேவமநுஷ்யாணம் சக்ஷுரஸ்மி ஸநாதநம் ||"

[ஆதித்யனிடமிருக்கும் ருக்மஜுஸ்ஸாம வேதங்களின் வர்ணங்களாயிருந்துகொண்டு, முக்காலத்திலுமுள்ள பொருள்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, பித்ருதேவ மநுஷ்யர்களுக்குப் பழைமையான கண்ணாயிருக்கிறேன்.] என்று பிராட்டியாலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது. (ஆதித்யவர்ணே) ஆதிபூதவர்ணே! ஆதிவர்ணமான ஒங்காரத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவன் என்றுமாம்.

"ஒங்காரஸ்சாத்யஸ்ப்யஸ்ச த்வாவேதௌ ப்ரஹ்மண: புரா |
கண்டும் பித்வா ப்ரநிர்யாதௌ தஸ்மாந்மாங்குளிகாவுபெள ||"

[ஒங்காரமும், அத்யஸ்தமும் ஆதிகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவின் கழுத்திலிருந்து வெளிப்பட்டன. ஆகையால் இவையிரண்டும் மங்களகரமானவை.] என்று சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்பட்ட தாகையாலே ஒங்காரம் ஆதிவர்ணமாகிறது. "ஒங்காரோ புகுவாந் விஷ்ணு:" [தேஜோபிந்தாபதிஷத்] என்றும், "தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ:" [பாதஞ்ஜல ஸூத்ரம்] [அப்பரம் புருஷனைச் சொல்லுவது

ப்ரணவம் என்றும், “தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய ய: பரஸ் ஸ மஹேஸ்வர:” [தை-நா-10] [தன் காரணமான அகாரத்திலடங்கிய ஓங்காரத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவன் ஸர்வேஸ்வரன்.] என்றும், “ஓமித்யேகாஷ்டரம் ப்ராஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்” [கீதை] [‘ஓம்’ என்னும் ஒற்றையெழுத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அதற்குப் பொருளான என்னை நினைத்துக்கொண்டு எவனெருவன் இறந்து போகிறானோ...] என்றும் அவ்வோங்காரத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவன் பரமபுருஷன். கட்டஸப்தம் கட்டத்வவிசிஷ்டமான கட்டத்திற்கு வாசகமாவது போலே, ஓங்காரமும் ஸ்வரூப நிருபகபூதையான இப்பிராட்டியோடு கூடிய அவனுக்கு வாசகமாகிறதாகையாலே இப்பிராட்டியும் ஓங்கார வாச்யை என்னக்குறையில்லை. “ஆதெள த்ய:-ஸித்தி:—ஆதித்தய:”

“ஆதித்யுதஸ்ச வர்ணே மே தார: ப்ரத்யுமவாசக: |
தத்ர ஸாந்தோதித்தாநந்த்யா ந(ந)த்யாமயாத்மாநமாத்மாநா ||
தைலத்யாராவத்ய்ச்ச்நா தீர்க்ககூண்டாநிநாதிநீ |
ப்ரணவஸ்ய ஸிக்யா ஸிக்ஷமா ஸா மே ஸப்த்யுமயீ தநு: ||
தத்ர ப்ராஹ்மணி நிஷ்ஹேதோ மாம் த்யூராக்யதி, க்யமிஷ்யதி |
ஆதித்தயவர்ணஜாதம யே ஸப்த்யுமய்யா உபஸ்திதம் ||
ஸாந்தாபஸ்யாதிருபேண வைக்யீ வர்ணவாதிநீ |
துஹாநா ஸகலாநர்த்த்யாந் தேநு: காமதுக்யாஸ்மி ஸா ||
ஏதாநாதித்தய வர்ணேதி மய்யர்த்த்யாந் ருஷ்யோ விது: |
நவாஷ்டரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகாமப்ரபூரக: ||”

[ஆதிவர்ணமான ப்ரணவம் எனக்கு முதற்பெயராகும். அந்த ப்ரணவத்திலே சாந்தோதித்ததையில் ஆநந்தத்தையுடைய நான் என்னைக்கொண்டே என்னைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். என்னை யொழுக்கைப்போலே இடைவிடாததாய். மணிஷ்யப்போலே தீர்க்கமாக சப்திப்பதாய், ப்ரணவத்தின் உச்சியாயிருப்பதான சதுர்தயர்த்தமாத்திரை எனக்கு சப்தமயமான சரீரமாகும். வேதஸாரமான அதில் ஈடுபட்டவன் என்னை விரைவில் அடைவான். ஆதித்தயனிடமுள்ள (அல்லது ஆதிவர்ணமான ஓங்காரத்திலிருந்துண்டான) வேதாஷ்டரங்ள் சப்தஸ்வரூபினியான என்னிடம் ஸாந்தா பஸ்யா முதலான உருவுடன் வர்ணத்தைச் சொல்லும் ரீதியாக என்னை அடைந்துள்ளன. சப்தஸ்வரூபினியான நான் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கும்காமதேனுவைப்போலே எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுக்கிறேன். ரிஷி:ள் ஆதித்யவர்ணையான என்னிடம் இப்பொருள்களை

அறிஞர்கள். ஒன்பது எழுத்துக்கொண்ட " ஓம் ஆதித்யவர்ணயை நம: " என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாக்காமங்களையும் பூர்த்தி செய்விக்கும்.] என்று இப்பொருளும் மந்திரப்பெருமையும் தந்திரத்திலே உத்கோஷிக்கப்பட்டது.

(தபஸோதிஜாத:) உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே பிறந்தது. 'தபஆஸோசதே' என்று தாதுவாகையாலும், "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" [ஈவே] [எந்தப் பரமபுருஷனுடைய தவம் ஸங்கல்பாத்மக ஜ்ஞாநரூபமாயிருக்கிறதோ] என்று ப்ரமாணமுள்ளதாகையாலும், "ஸ தபோதப்யத" [நாராயணோபனிஷத்] [அந்த நாராயணன் ஸங்கல்பரூபமான தவத்தைச் செய்தான்] என்றவிடத்திற்போலே இங்கும் தபஈப்தம் ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகிறது. (அதிஜாத:) ஸர்மங்களங்களையும் அதிகரித்து — (முன்னிட்டு) — பிறந்தது. (வநஸ்பதி:) வநத்திற்குத் தலைமை வகிக்கும் வில்வமரம். (தவ வ்ருக்ஷோத பில்வ:) உன்னுடைய வ்ருக்ஷமாயிருக்கும் வில்வமரம். அதஈப்தம் கீழே காட்டிய ப்ரமாணத்தின்படியே மங்களவாசகம். வில்வமரம் பரமமங்களமானது என்று உணர்த்துகிறபடி. (தவ வ்ருக்ஷோத பில்வ:) ஆதித்யவர்ணையான உன்னுடைய விளையாட்டின் பொருட்டு உள்நாதனாலே ஆதித்யனோடு கூடவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டமாம். "பைல்வோ யூபோ புவத்யஸௌ வா ஆதித்யோ யதோஜாயத ததோ பில்வ உததிஷ்டத்" [தை-ஸம் 2-1-81] [பில்வமரத்தினாலான யூபமிருக்கவேண்டும்; இந்த ஆதித்யன் எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து உண்டானானோ, அந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்தே பில்வமரம் உண்டாயிற்று.] என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (தஸ்ய பூலாநி-தபஸர் நுதந்நு) அகனுடைய பழங்களாக்கொண்டு நான் செய்யும் ஹோமம், அதைக் காண்பது, தொடுவது, சொல்லுவது. நினைப்பது முதலான தவங்களாலே, அப்பழங்கள் என் பாவத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.

.. ஸ்ரீகாமோ ஜுஹ்யாத்யக்ஞௌ..

பத்ரமர்பியல்வைஸ் ததூ பூலை:"

[சேவ்வத்தைவிரும்புவன் தாமரைகளாலும், வில்வப்பழங்களாலும் அக்தியில் ஹோமம் செய்யக்கடவன்.] என்று போதாயனராலும் சொல்லப்பட்டதன்றே. எதைப் போக்கடிப்பது என்னில்: (மாயா) அஜ்ஞானத்தை. "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" என்று மாயாஸப்தம் ஞானத்தைச் சொல்லுமாகையால் தவறான ஞானமான அஜ்ஞானத்

தையும் சொல்லும். (அந்தராயா: பூரஹ்யா:) லக்ஷ்மீஸம்பந்தத் துக்குப் புறம்பான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம், ஈர்மம் முதலான விரோதி களையும் (அலக்ஷ்மி:) ஜ்யேஷ்டை (சேட்டை) எனப்படும் மூதேவியையும்.

“அலக்ஷ்மீஸ்ச மயா ப்ரோக்தா பத்நீ யா த்யுஸ்ஸஹஸ்ய ச |
நாராயணபத்யம் த்யாத்வா நஸ்யத்வேவ ந ஸம்ஸய: ||”

[துஸ்ஸஹ பத்னியான மூதேவியாகிற அலக்ஷ்மி, நாராயணனின் திருவடிகளை தியானிப்பதால் அழிகிறாள் என்பதில் ஐயமில்லை.] என்று விங்கபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ.

उपैतु मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह।

प्रादुर्भूतोऽसि राष्टेऽसिन् कीर्तिमृद्धिर्ददातु मे ॥ ७ ॥

7. உபைது மாம் தேவஸக: கீர்த்திஸ்ச மணிநா ஸஹ |

ப்ராதுர்பூதோஸமி ராஷ்ட்ரேஸ்மிந் கீர்த்திம்ருத்தி,ர்

தத்யாது மே ||

பதவுரை:- கீர்த்தி:-லக்ஷ்மீதேவியும். தேவஸக:-(அக்னி) தேவனுக்கு நண்பனான வாயுவும். மணிநா ஸஹ—ஆதார வஹ்நியோடு கூட. மாம்—என்னை. உபைது—அடையட்டும்; அஸ்மிந் ராஷ்ட்ரே—கர்மபூமியான இந்த தேசத்தில். ப்ராதுர்பூத: அஸ்மி—நான் தோன்றியிருக்கிறேன்: ருத்தி:- (ஸ்வ ரூபரூபகுண விபூதி) ஸம்ருத்தி. பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவி. கீர்த்திம்—புகழை. மே—எனக்கு. தத்யாது—தொடுக்கட்டும்.

இம்மந்திரத்தில் பக்தியோகத்தானே லக்ஷ்மீதேவியை தியானிக்கிறாள்.

(உபைது மாம் தேவஸக: கீர்த்திஸ்ச மணிநா ஸஹ) தேஹத் தினுள் மூலாதார வஹ்நி என்னும் அக்நியொன்று இருப்பதாக வும், அதனுள் யோகபத்மங்கள் எனப்படும் பன்னிரண்டு தாமரை கள் உள்ளதாகவும், அக்நியை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாம விருப்பவனும் அக்நியைப் போஷிப்பவனுமான வாயுதேவனுலே கிஞ்சித்தகரிக்கப்பெற்று, தாமரையாளான பிராட்டி, அந்த யோக பத்மங்களிலே ஒவ்வொன்றிலும் தங்கித்தங்கி இளைப்பாறிப் பணி

ரண்டாவது பத்மமாகிற இருதயகமலத்தை அடைந்து நிலை நிற்பதாகவும், அங்கே யோகிகள் பிராட்டியை தியானித்துப் பேரின்பமடைவதாகவும் யோகசாஸ்திர ஸித்தாந்தமாகும். அந்த ரீதி இங்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது. (உபைது மாம் தேவஸக்ய:) அக்னிதேவனுக்கு நண்பனுள வாயு என்னை அடையட்டும். பிராட்டிக்குக் கிஞ்சித்காரம் செய்யப்பெற்ற பாக்யமுடையவனன்று இவன். அதனாலே இவனையும் அடைய விரும்புகிறான். (மணிநா ஸஹ தேவஸ:) மூலாதாரவஹ்நியோடு கூட, அவ்வக்னிக்கு நண்பனுள வாயு. 'மணி' யென்னும் சொல்லு அக்னியைச் சொல்லும்; இங்கு யோகப்ரகரணமாகையாலே மூலாதாரவஹ்நியைச் சொல்லுகிறது. (கீர்த்தி:) லக்ஷ்மீதேய்யம் என்னை அடையட்டும். சகாரம் இவனுடைய ப்ராதாந்யத்தைக் காட்டுகிறது. இவனுக்குக் கிங்காரர்களாயிருப்பதாலேயே வாயுவும், அக்னியும் ப்ராப்யராகிறார்கள் என்று பாவம். (கீர்த்தி:) புஃழே வடிவெடுத்தவளாயிருப்பவளாகையாலே 'கீர்த்தி' என்றே சொல்லப்படுமவள். 'யஸஸா' என்றவிடத்தில் காட்டப்பட்ட ப்ரமாணங்களை அனுஸந்திப்பது. (கீர்த்தி:) "க்ரு விஷ்ணுபே" என்று தாதுவாகையாலே, (கிரணங்களை) எறிபவள் '(வாயுவினால் பத்மங்களில்) ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்யப்படுபவள்' என்னும் இரண்டு பொருள். னாம் கீர்த்தி என்னும் திருநாமத்துக்கு உண்டு. யோகபத்மங்களிலே, மந்தமாருதம் விசப் பெரியபிராட்டியார் ஸஞ்சரிக்கும்போது, "ஆத்மகாந்த்யா கிர்வமாப்யாயயந்த்யா" [ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம்] [தன் ஒளியாலே எல்லாவற்றையும் நிறைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிராட்டி] என்றுப் போலே யோகிகளின் தேஹம் முழுவதிலும் தன் ஒளியை நிறைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறாளுகையாலே கீர்த்தியெனப்படுகிறாள் என்று முதற்பொருள்; வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவளான இப்பிராட்டி ஒரு தாமரையிலிருந்து மற்றொரு தாமரைக்கு எழுந்தருளுவதைப் பார்த்தால், காற்றினால் எறியப்படும் பூப்போலே, இந்த மந்தமாருதத்தினாலேதான் இப்பூமகள் பூவினிருந்து பூவாக ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்யப்படுகிறாளோ என்னும்படியுள்ளதாகையாலும் கீர்த்தி எனப்படுகிறாள் என்று இரண்டாவது பொருள். இவ்விரண்டு பொருள்களும் மந்திரப்பெருமையும்.

“கிரந்தீ கிரணாந் லோகே கிரதீ சோத்தரோத்தரம் ।
வாயுநா தேவமித்ரேண மணிநாதாரவஹ்நிநா ॥

ஸுநைர் விஸ்ரம்ய விஸ்ரம்ய பத்ரேஷு ஜலஜந்மநாம் |
 த்ருவாத்ருவாநாம் ததஸ்சோர்த்ருவம் ப்ருவாமித்ருவாத்ருவாந்நிதம் ||
 கீர்த்தயந்தி தத: கீர்த்திம் முநயோ மாம் மரீஷிண: |
 பஞ்சாஷ்ரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ யோக்யவைமல்யத்யாயக: ||

[தேஹம் முழுவதும் கிரணங்களைப் பரப்புமவளாய், அக்நி தேவனின் நண்பனுள வாயுவாலும், மணியெனப்படும் மூலாதார வஹ்நியாலும் மேன்மேலுள்ள பன்னிரண்டு தாமரை இதழிலும் மெள்ளமெள்ள ஸஞ்சரிப்பவளாய் அப்படி ஸஞ்சரித்து எல்லா வற்றுக்கும் மேலேயிருக்கும் பனிரண்டாவது தாமரையை அடை கிறேன் நான். மேலான மனத்தையுடையவர்களான முனிவர்கள் இக்காரணத்தாலேயே என்னை 'கீர்த்தி' என்று உரைக்கிறார்கள். ஐந்து எழுத்துக்கொண்ட "ஓம் கீர்த்தய நம: " என்னும் இம்மந் திரம் யோகதசையிலே மலங்கள் நீங்கச்செய்யும்] என்று லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலே பிராட்டியாலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டன.

(ப்ராதுர்பூ தோஸ்யி ராஷ்ட்ரேஸ்யிந்) பக்த்யோகம் முதலான வற்றை அநுஷ்டிக்கத்தக்க கர்மபூமியிலே நான் பிறந்திருக்கிறேன். "தேயுஸோயம் ஸர்வகாமதுக்" [இந்த தேசம் எல்லா இஷ்டங்களையும் தரும்] என்கிறபடியான பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்ற தேசத்திலே பிறந்திருக்கிறேன். (கீர்த்திம் ருத்தித்ருத்ருத்யாது மே) ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளால் ஸம்ருத்திபெற்றிருக்கையாலே "ருத்தி" எனப் படும் பிராட்டி எனக்கு பகவத் பக்தியால் வரும் பெரும்புகழைத் தருவாளாக. (ருத்தி:) "புகழ்வந்நாராயணபிமதா நுரூபஸ்வரூபரூப குணவிபுவைஸ்வரீயாந்ருவதி,காதிஸ்யாஸங்க்யேய கல்யாண குணகுணம்" [பகவானுள நாராயணனுக்குப் பிரியமானவையும், தகுந்தவையுமான ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன, ரூபகுணமென்ன, விபவமென்ன, ஐஸ்வர்யம், சீலம் முதலான எல்லையற்ற மேன் மையையுடையவளாய், எண்ணிக்கையற்றவளான கல்யாணகுணக் கூட்டங்களென்ன ஆகிய இவற்றை உடையவளான பிராட்டியை] என்று கத்யாரம்பத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வ ரூபரூபகுணவிபூதி ஸம்ருத்தியை உடையவள் என்கை. "யதா ஸர்வக்யுதோ விஷ்ணுஸ் ததைவ்யேயம் த்ருவிஜோத்தம" [வி-பு 1-8-17] [ப்ராஹ்மணோத்தமரே! எப்படி பகவான் ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கிறானோ, அப்படி இப்பிராட்டியும் ஸர்வவ்யாபினியாயிருக்கிறாள்.] என்றும், "தவையதத்ரு விஷ்ணுநா சாம்பு ஜகத்ருவ்யாப்தம் சராசரம்" [வி-பு 1-9-126] [தாயே! உம்மாலும், விஷ்ணுவாலும் ஸ்தாவர

ஜங்கமங்களடங்கிய இவ்வுலகம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது] என்றும், "யுக்தா ராமஸ்ய பவதி" [ரா-யு 116-47] [பிராட்டியே! நீர் ராம பிரானுக்குத் தகுந்தவர்] என்றும், "ஸத்யா தவைவோசிதயா" [ஸ்தோ-ர-58] [எல்லா நிலைகளிலும் உனக்கே தகுந்தவளான பிராட்டியோடு] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவளுடைய ஸ்வ ரூபம் அவனுடையதோடு ஒக்கச்சொல்லலாம்படி ஸம்ருத்தமாயிருக்கும். "அஸிதேஷுண" [ரா-ஸு 16-5] [கறுத்த கண்ணழகில் அவளையும் விஞ்சித்திற்கும் பிராட்டி] என்றும், "மெல்வியஸ்தோஸ்தோயந்தாய்" [திருநெடு-13] என்றும், "வண்டார் பூமா மலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டானே" [பெரியதிரு 8-10-1] என்றும், "ந ஜீவேயம் ஷுணமபி விநா தாமஸிதேஷுணம்" [ரா-ஸு 66-10] [கறுத்த கண்களையுடைய பிராட்டியைப் பிரிந்து கணநேரமும் வாழ மாட்டேன்] என்றும் இவளுடைய ரூபம் அவனிலும் விஞ்சிய அழகையுடையதாகவும், அவனுக்கும் தாரகபோஷகமான உண்ணும் சோறுபருகுநீராகவுமிருக்கையாலே ஸு ஸம்ருத்தமாயிருக்கும். குணங்கள் அவனுடைய குணங்களை லக்ஷணிக்கும்படியிருக்கையாலே அதிஸம்ருத்தமாயிருக்கும். விபவங்கள். "ஸர்வாந் போக்யாந் பரித்யஜ்ய" [ரா-ஸு 16-19] [(அவர் விபூதியிலும் விஞ்சியிருக்கும்) ஸீலோபகரணபோகோகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு] என்றும், "முற்றிலும் பைங்கினியும் பந்துமுசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென்புவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை" [பெரியதிரு 3-7-8] என்றும், "பூவை பைங்கினிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள்" [திருவாய் 6-7-5] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவள் விபூதியிலும் விஞ்சியதாய், "டேஷித்வே பரம: புமாந்" [ஸ்ரீகுண-22] [உன் எஜமானனுக்குப் பதவியிலே நியமிக்கப்பெற்று, பரமபுருஷனும் உன் விபூதியாகிருள்.] என்கிறபடியே அவளையும் உட்கொண்டதாயிருக்கையாலே மிகவும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கும். "அர்த்த்யார்மி இதி ருத்தி:" [(விஷ்ணுவை) உகப்பிக்கிறேனுகையால் ருத்தி எனப்படுகிறேன்] என்றும் ருத்தியுட்பத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். இக்காரணங்களாலே 'ருத்தி' எனப்படுகிற ப்ரீராட்டி. யோகிகளின் உடலினுள் இருக்கும் பனிரண்டு யோகபத்மங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் போது ஒவ்வொரு பத்மத்திலும் முந்தின பத்மத்திலிருந்ததைக் காட்டிலும் ருபகுணங்களாலே ஓளிவிஞ்சி நிற்பவளாகையாலே 'ருத்தி' எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். 'கீர்த்திருத்திம்' என்றும், "கீர்திவ்ருத்திம்" என்றும், முதலர்த்தத்தில் "மநுநா ஸஹ" என்றும் 'தேவி ஸஹ' என்றும் பலவிதமாகப் பாடம்

காண்கிறது. அப்பாடங்கள் லக்ஷ்மீ தந்திரத்திலே பிராட்டியருளிச் செய்த பொருளுக்கு விருத்தமாகையால் அநாதரிக்கத்தக்கவை. நிற்க. 'ருத்தி' என்னும் திருநாமத்துக்குள்ள இப்பொருள்களும்,

“ருத்த்யாஸ்மயஹம் குணேர் விஷ்ணோர்த்தயாமி ச யோகியு: |
பத்ரேஷு யோக்யபத்மாநாமாதாராந்தரசாரிணாம் ||

உத்தரோத்தரம் ருத்த்யந்தி பஜந்தி விஸ்த்ருதிம் பராம் |

ருத்தியம் ருத்த்யாம் தத: ப்ராஹுர் யோக்யுநோ யோக்யதீபிநீம் ||

[ஆத்மகுணங்களாலும், தேஹகுணங்களாலும் நான் விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் ஸம்ருத்தி பெற்றிருக்கிறேன்: அவரை உகப்பிக்கிறேன். யோகிகளினுடைய மூலாதாரத்தினுள் இருக்கும் யோகபத்மங்களின் இதழ்களில் மேல்மேலே செல்லும்போது மேலான விரிவை அடைந்து ஸம்ருத்தி பெற்றவளாய் ஒளிவிஞ்சி நிற்கிறேன். இப்படி ஸம்ருத்தி பெற்றிருக்கையாலே, யோகத்தை ஒளிபெறச்செய்யும் என்னை ருத்தியு என்று அழைக்கின்றனர். என்று தந்திரத்திலே உத்தரோத்தரம் (கீர்த்தி: உபைது-கீர்த்திம் ததாது) 'கீர்த்தி' என்னும் பெயர்பெற்றவளாகையாலும், கீர்த்தியே வடிவெடுத்த வளாகையாலும் இவளே கீர்த்தியைத் தரவல்லவள் என்று பாவம். இம்மந்திரத்துக்குத் தனித்துப் பலன் படிக்கவில்லையாகையால், மத்ய மணிந்யாயத்தாலே “பஞ்சாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ யோக்யவைமல்யத்யாயக:” [ஐந்து எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் ருத்தியை நம:” என்ற இம்மந்திரம் யோகதசையில் மலங்கள் தீங்கச்செய்யும்] என்று சென்ற மந்திரத்திற்குப் படித்த பலனே இதற்கும் பலனாக அடுக்கும்.

क्षुत्पिपासां मलं ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम् ।

अभूतिमसमृद्धिं च सर्वान् निणुद मे गृहात् ॥ ८ ॥

8.க்ஷுத்திபாஸாம் மலாம் ஜ்யேஷ்டாமலக்ஷ்மீம்

நாஸ்யாயம்ஹம் |

அபூதிமஸம்ருத்தியம் ச ஸர்வாந் நிர்ணுத, மே க்ருஹாத் ||

பதவுரை:-க்ஷுத்-பசியையும், பிபாஸாம்-தாஹத்தையும், மலாம்-தோஷங்களுக்குக்காரணமானவளும், ஜ்யேஷ்டாம்- (பூதேவிக்கு) முத்தவளுமான, அலக்ஷ்மீம்-மூதேவியையும்,

அஹம்—நான், நாஸ்யாமி—அழிக்கிறேன். (தேஹஸக்ஷமீதேவ்!) அபூ, திம்—ஏழ்மையும், அஸம்ருத், திம்—ஆத்மகுணமின் மையும் சூக்ய, ஸர்வாந்—எல்லாவற்றையும், மே—என் னுடைய, க்ருஹாத்—வீட்டிலிருந்து, நிர்ணுத்ய—அழிப்பாயாக.

'எனக்குக் கீர்த்தியை ஸ்ரீதேவியானவள் தருவாளாக' என்று சென்ற மந்திரத்தில் இஷ்டப்ராப்தியைப் பிரார்த்தித்தான். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் அவளே செய்வாளாக என்று பிரார்த்திக்கிறான் இம்மந்திரத்தில்.

(க்ஷுத்)பசியை. இவ்வுலகத்தில் இவனைத் துன்புறுத்துமவை உளுள் பசியன்றோ தலையானது. 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போம்' என்றன்றோ சொல்லப்படுகிறது. க்ஷுத் க்ஷுலுவை மநுஷ்யஸ்ய ப்ராந்ருவ்ய: "[தத-ஸம் 6-1-21] [பசியென்பது மனிதனுக்கு விரோதியாகும்] என்று வேதமும் விளம்பிற்றன்றோ. ஆகையாலே அழிக்க வேண்டியவைகளில் முதலாவதாகப் பசியை எடுத்துப்பேசுகிறான். (பிபாஸாம்) தாஹத்தை. இது மற்றுமுள்ள இந்திரியங்களின் ஆசைகள் முழுவதற்கும் உபலக்ஷணம். (க்ஷுத் பிபாஸாம் நாஸ்யாமி) "விஜிக்ஷ்ஸ: அபிபாஸ: [சாந் 8-7-1] [பசியற்றவன்; தாகமற்றவன்] எனலும் நிலையை அடையவிரும்புகிறேன். இவ்விரண்டையும் எடுத்தது "அபஹத பாப்மா விஜரோ ஹ்ம்ருத்யுர் விஸோக: [சாந் 8-7-1] என்று இதற்கு முன் சொல்லப்பட்ட பாபம். கிழத்தனம், மரணம், துன்பம் என்பவற்றுக்கும், "தோற்றம் வான் பிணி மூப்பு" [திருவாய் 8-3-2] என்றும் "பிணி மூப்புத்துன்பம்" [திருமாலே-5] என்றும் சொல்லப்பட்டவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். இவற்றுக்குக் காரணமான ஸுதேவியையும் அழியச்செய்கிறேன் என்கிறான் அடுத்தபடியாக:- (மலாம்) தோஷமே வடிவெடுத்தவனை. (ஜ்யேஷ்டாம்) ஸுதேவியை. திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது தோன்றிய பல வஸ்துக்களில் இவளும் ஒருத்தியென்று புராண வத்துக்கள் பகர்வர். (மலாம் ஜ்யேஷ்டாம்) குணமெல்லாம் வடிவெடுத்தவளான ஸ்ரீதேவிக்கு முன் தோஷமெல்லாம் வடிவெடுத்த இவள் பிறத்தாளாகையாலே, 'ஜ்யேஷ்டை' என்றும் 'மூதேவி' [மூத்ததேவி] என்றும் சொல்லப்படுகிறாள் என்பர். "செருட வாஃனனும் நிந்ரக்சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே" [திருமாலே-10] என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளிஞானரு. (ஜ்யேஷ்டாமலக்ஷ்யம் நாஸ்யாம்யஹம்)

“அலக்ஷ்மீஸ்ச மயா ப்ரோக்தா பத்நீ யா துஸ்ஸஹஸ்ய ச ||
நாராயணபதும் த்யாத்வா நஸ்யத்யேவ ந ஸம்ஸய: ”

[துஸ்ஸஹனின் பத்தினியாக என்னால் சொல்லப்பட்ட அலக்ஷ்மி யானவள் நாராயணனின் திருவடியை நினைத்தால் நசிப்பாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.] என்று விங்க புராணத்திற் சொன்னபடியே லக்ஷ்மீதேவிக்கு எதிர்த்தட்டாமிருக்கும் அலக்ஷ்மியை ஸ்ரீமந்நாராயணனின் அருளென்னும் தண்டால் அடித்து அழிக்கப்போகிறேன் என்று கருத்து.

“அஹம் நாஸயாமி” [நான் அழிக்கப்போகிறேன்] என்றாயே; உன் முயற்சியால் நீ செய்யப்போகும் காரியமோ இது? ” என்று கேட்க, “பிராட்டியே! இவையெல்லாவற்றையும் நீயே அழித்தருள வேண்டும்; எலியெலும்புன என்னாவதொன்று உண்டோ? ” என்று பிராட்டியைப் பிரார்த்திக்கிறான் பின்னடிகளாலே. (அபூதிம்) தேஹஸம்பந்தியான மாடு, மனை, மக்கள், சுற்றம், வீடு, தோட்டம் பொருள் முதலான செல்வங்களில்லாமையாகிற தாரித்ரியத்தையும், (அஸம்ருத்திம் ச) முன் சொன்னவற்றைப் போலே நிலையற்றவையாயிராமல், நிலையான செல்வமான சமம் தமம் முதலான ஆத்ம குணச் செல்வமில்லாமையையும். உண்மையில் ஆத்மகுணங்களோ இச்சேதனனுக்கு நிலைநின்ற செல்வமாகையாலே ‘ஸம்ருத்தி’ என்னப்படுகின்றன. (ஸர்வாந்) இவைகளையும், கீழே சொல்லப்பட்ட பசி தாகம் முதலான எல்லாவற்றையும். “ஸர்வாந் நாசயாமி” என்று கீழோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்வாருமுண்டு. (நிர்ணுத்ய மே க்ருஹாத்) இவையெல்லாவற்றையும் என் விட்டை விட்டே நீ ஒழிக்கவேண்டும். (கூடூத்பிபாஸாம் நாசயாமி)தாமிருக்கும்போது பசி தாஹங்கள் வருத்துமோ? (மலாம் நாசயாமி) மங்களஸ்வரூபினியிருக்கும்போது மலஸ்வரூபினி நிற்கமுடியுமோ? (ஜ்யேஷ்டாம் நாஸயாமி) ஸ்ரீதேவியிருக்கும்போது மூதேவி மூச்சு விடமுடியுமோ? (அலக்ஷ்மீம் நாசயாமி) லக்ஷ்மி எழுந்தருளியிருக்கும்படித் தில் அலக்ஷ்மி அழியாதிருக்கமுடியுமோ? (அபூதிமஸம்ருத்திம் நிர்ணுத்ய) ‘ருத்தி’ என்று சொல்லப்படும் செல்வியிருக்குமிடத்தில் ஏழ்மை வசிக்கமுடியுமோ?

ஆக, இந்த மந்திரத்தாலும், முன் மந்திரத்தாலும், இஷ்டப்ராப்தியையும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் பிரார்த்தித்தானாயிற்று.

गन्धद्वारां दुराधर्पां नित्यपुष्टां करीषिणीम् ।

ईश्वरीं सर्वभूतानां त्वामिहोपहृये श्रियम् ॥ ९ ॥

9. கந்த,த்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் ।
ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூ,தாநாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம் ॥

பதவுரை:—கந்த,த்வாராம்—கந்தங்களுக்குக் காரணமா யிருப்பவளும். துராதர்ஷாம்—(எவராலும்) ஐயிக்கமுடியாத வளும். நித்யபுஷ்டாம்—எப்போதும் குணபூர்த்தியை உடைய வளும். கரீஷிணீம்—யானைகளுக்கு ஈஸ்வரியாய் அவற்றின் மேல் ஏறிச்செல்லுவவளும். ஸர்வபூ,தாநாம் ஈஸ்வரீம்—எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் ஈசுவரியும். ஸ்ரியம் த்வாம்—ஸ்ரீதேவியுமான உம்மை, இஹ-இங்கு. உபஹ்வயே—அழைக்கிறேன்.

“ ஸர்வாந் நிர்ணுத்ய மே க்ருஹாத் ” என்று பிரார்த்தித்துப் பிராட்டியின் அருளாலே எல்லா அமங்களங்களையும் தன் வீட்டிலிருந்து போக்கடித்துக்கொண்டதனால், ஸர்வமங்களாகாரையான பிராட்டியின் வாஸத்துக்கு யோக்யமாயிருக்கும் தன் வீட்டில் நித்ய வாஸம் செய்யும்படி ஸர்வேசுவரியான பிராட்டியை அழைக்கிறான் இம்மந்திரத்தில்.

(கந்த,த்வாராம்)த்வாரம்-காரணம். ‘ கந்தம் ’ என்னும் பதம் ஸப்தம், ஸபர்சம், ரூபம், ரஸம் என்னும் நான்கு குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகி, பூதிலாய ஐந்து குணங்களையும், அவற்றுக்கு இருப்பிடமான பூமி முதலான ஐம்பெரும் பூதங்களையும் குறிக்கிறது. ‘ கந்த,த்வாரா ’ என்னும் திருநாமம் இவ்வைந்து பூதங்களையும், அவற்றின் குணங்களையும் தன்னை அறியும் விஷயத்தில் காரணமாகக் கொண்டவள் என்று பொருள்படுகிறது. “ நிற்கின்ற தெல்லாம் தெடுமால் ” [நான்-திருவ-54] என்கிறபடியே, எப்போருளைக் காண்பதும், அவளையறிவதற்கே காரணமாகிறதாகையாலும். அவளையறிவது, கந்த,தர்ப்புசுவத்யாயத்தாலே அவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபகபூதையான பிராட்டியை அறிவதற்குக்காரணமாகையாலும் பிராட்டி ‘ கந்த,த்வாரா ’ [கந்தாதிகளை (தன்னை அறியும் விஷயத்தில்) காரணமாகக் கொண்டவள்] என்னும் பெயரைப் பெறுகிறாள். (கந்த,த்வாராம்)புண்யகந்தங்களுக்கெல்லாம் காரணபூதை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ ஸர்வகந்த: ” [எல்லா

நறுமணங் ளையுமுடையவன்] என்று ஓதப்படும் வஸ்துவைப் பற்றி நிற்பவளாயினாலும், தாமரைப்பூவில் மணத்தை உபாதானமாகக் கொண்டு உருவானவன் இப்பூமகள் என்னும்படியிருக்கையாலும் நற்கந்தங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தானமாயிருப்பவன் என்கை. இவ்விரண்டு பொருள்களும்,

“கூந்த்யாத்ய: ப்ருதிவ்யாத்யா த்வாராணி மம வேத்யநே |
ஸர்வேஷாம் புண்யகூந்த்யாநாம் த்வாரபூதாஸ்மி ஸாஸ்வதீ ||
கூந்த்யத்வாரேதி மாம் ப்ராஹுர் விப்ரா வேத்யாந்தபாரக்யா: ||”

[கந்தம் முதலானவையும், பூமிமுதலானவையும் என்னை அறியக் காரணமாயுள்ளன. நற்கந்தங்களுக்கெல்லாம் நித்யமான காரணமாயிருக்கிறேன் நான். (இக்காரணங்களால்) வேதாந்தத்தைக் கரைகண்ட அந்தணர் ‘கந்தத்வாரா’ என்று என்னைக் கூறுகின்றனர்.] என்று தந்திரத்திலும் கோஷிக்கப்பட்டது. (துராதர்ஷாம்) அஸுரராகுஸர்களாலே அவமதிக்கமுடியாதவன்.

“கத்யம் த்வம் தஸ்ய வைதேஹீம் ரக்ஷிதாம் ஸ்வேந தேஜஸா |
இச்சுஸி ப்ரஸப்யம் ஹர்த்தும் ப்ரப்யாமிவ விவஸ்வத: ||
ந ஸா தர்ஷயிதும் ஸக்யா மைதியேயோஜஸ்விந: ப்ரியா |
தீப்தஸ்யேவ ஹுதாஸஸ்ய ஸிக்யா ஸீதா ஸுமத்யமா ||”

[ரா-ஆ-37.]

[தன் தேஜஸ்ஸாலே ரக்ஷிக்கப்படும் ராமபத்தியான வைதேஹியை, குரியனிடமிருந்து ஒளியைத் திருடிவர நினைப்பதுபோலே, எப்படி திருட விரும்புகிறாய்? பலசாலியான ராமனின் மனைவியாய், அழகிய இடையை உடையவளாய், மிதலா ராஜபுத்திரியான சீதை, கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப்போலே தீண்ட முடியாதவன்.] என்று என்ரு மாரீசனும், (துராதர்ஷாம்) ஒருவராலும் இல்லை செய்ய முடியாத ஜ்ஞாநக்ரியாதிகளை உடையவளை என்றுமாம். உலகில் காணப்படும் ஜ்ஞானக்ரியைகளெல்லாம்,

“தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பக்யவாந் ஹரி: |
ஸ்தரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர் மைத்ரேய நாநயோர் வித்யதே பரம் ||
[வி-பு 1-8-55]

[மைத்ரேயரே! தேவர், திர்யக் (ஊர்வன), மனுஷ்யர்கள், ஆகிய ஜீவராசிகளுள் ஆனாயிருப்பது பகவான் ஹரியின் அம்சம் பெற்றது.

பெண்ணாயிருப்பது லக்ஷ்மியின் அம்சம் பெற்றது. இவ்விருவரைக் காட்டிலும் மேலானதில்லை.] என்றும்,

யோ யோ ஐக்யதி பும்பூவ: ஸ விஷ்ணுரிதி நிர்ஸய: |

யோ யஸ்து நாரீபூவ: ஸ்யாத் தத்ர லக்ஷ்மீர் வ்யவஸ்திதா ||

ப்ரக்ருதே: புருஷாச்சாந்யஸ் த்ருதியோ நைவ வித்யதே |

அத்ய கிம் பூஹுநோக்தேந நரநாரீமயோ ஹரி: ||

[ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை]

[உலகில் ஆண்மை காணப்படுமிடமெல்லாம் ஹரியிருக்கிறான் என்பது நிர்ஸயம், பெண்மையுள்ளிடமெல்லாம் பிராட்டியிருக்கிறான். ப்ரக்ருதக்கு அபிமானினியாகிற பிராட்டியையும், புருஷாபிமானியான பகவானையும் தவிரமூன்றுவதொன்றுமில்லை. பல சொல்லியென்? ஸ்தீபுருஷர்கள் எல்லாமாயிருப்பவன் ஸ்ரீமந்த்நாராயணனே] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீமந்த்நாராயணனுடைய ஜ்ஞாதக்ரியைகளின் அம்சங்களேயாகையால், பிராட்டியின் ஜ்ஞாதக்ரியைகளை இல்லை செய்பவன், இல்லையென்று அறிவதும், இல்லை செய்வதாகிற செயலைச்செய்வதும், த்வ்ய தம்பதிகளுடைய ஜ்ஞாதக்ரியைகளை ஸாதிப்பதாகவே முடியும். ஆகையால் இல்லைசெய்ய முடியாத அறிவையும் செயலையும் உடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விரு பொருள்களும் இம்மந்திரப்பெருமையும்

.. துராதர்ஷாஸ்மி ஸர்வேஷாம் கைத்யத்யநவரக்ஷஸாம் |

ஸூத்த்யா ஸம்வித்க்ரியா சாஹம் நாரஹா கைரபி பூதி, தும் ||

ஸர்வேஷாமாத்மபூதாயா மம ஸம்வித்க்ரியாத்மந: |

ஜ்ஞாத்ருத்வமபி கர்த்ருத்வம் யோ நாமாபரிநீஷதி ||

ஜ்ஞாதா கர்த்தா நிஷேத்யஸ்ய ஸ நிர்வக்ஷ்யதி தத் கத்யம் |

ஸக்தோ தர்ஷயிதும் கஸ்சிந் நைவ ஸம்வித்யூதிம் மம ||

துராதர்ஷேதி மாம் ப்ராஹு: ஸாங்க்யஜ்ஞாநவிசக்ஷண: |

அஷ்டாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் தமோக்யதி விநாஸந: ||"

[அஸுரராக்ஷஸர்களாலே அவமதிக்கப்படமாட்டாதவன்; பரிசுத்தமான ஜ்ஞாதக்ரியாருபினியான நான் ஒருவராலும் இல்லை செய்ய முடியாதவன். ஜ்ஞாதக்ரியாருபினியாய் ஸர்வாத்மபூதையாயிருக்கும் என்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் - (அறிவுடையளாயிருக்கும் தன்மையையும்) - கர்த்ருத்வத்தையும் - (செயலுடையவளாயிருக்கும் தன்மையையும்) - எவனெருவன் இல்லை செய்கிறானோ அவன் (இல்லை

யென்கிற அறிவை உடையனாகிருனாகையாலும், இல்லைசெய்வதாகிற செயலைச் செய்கிருனாகையாலும், என்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்துத்வங்களை ஸ்தாபித்தவனுவானேயொழிய) எப்படி அவற்றை இல்லை செய்தவனாவான்? என் ஜ்ஞாத்ருக்ரியைகளை இல்லை செய்ய எவனாலும் முடியாது. ஆகையால் என்னை தத்வஜ்ஞானமுள்ளவர்கள் 'துராதூர்ஷா' என்கின்றனர். "ஓம் துராதூர்ஷாயை நம:" என்னும் எட்டு எழுத்துக்கொண்ட இம்மந்திரம் அஜ்ஞாத்ருக்ரியை நீக்கும்.] என்று தந்த்ரத்திலேயும் கோஷிக்கப்பட்டது.

இப்படி அஸுரராகுஸர்களாலே அணுகப்படமாட்டாமலிருப்ப தற்குக் காரணமென்னென்னில்: (நித்யபுஷ்டாம்) "நித்யாய பரமாத்மநே விஷ்ணவே" [வி-பு 1-2-1] என்கிறபடியே நித்யனென்னும் பெயரையுடைய விஷ்ணுவினாலே போஷிக்கப்படுமவளாகையாலே அப்படியிருக்கிறாள் என்கிறது இத்திருநாமம்.

"ந ஸா தூர்ஷயிதும் ஸக்யா மைதித்யோஜஸ்விந: ப்ரியா"
[ரா-ஆ 37-20]

[மஹாபலசாலியான ராமனின் மனைவி அவமதிக்கப்பட முடியாத வள்] என்றும்,

"ந த்வம் ஸமர்த்தஸ் தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாஸ்ரயாம் வநே"
[ரா-ஆ 37-18]

[ராமனுடைய வில்லை அண்டியிருக்கும் அவளை அபஹரிக்க உன்னால் முடியாது] என்றும், "பூஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஸ்ரிதா-நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்" [ரா-அ 60-20] [ராமனுடைய தோளைப்பற்றி திற்கையாலே காட்டுமிருகங்களைக்கண்டு சீதை பயப்படவில்லை] என்றும்ன்றே சொல்லப்பட்டது. (நித்யபுஷ்டாம்) எப்போதும் நற்குணங்கள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவள் என்றுமாம். (நித்யபுஷ்டாம்) உணவருந்துவது முதலான விஷயானுபவ மில்லாமலே புஷ்டி பெற்றிருக்கும் (ஞானமயமான) திருமேனியை உடையவளை என்றுமாம். "உபவாஸக்ருஸாம்" [ரா-ஸு 15-19] [உபவாஸத்தால் மெலிந்திருக்கும் பிராட்டியை] என்ற விடத்திற் சொல்லப்பட்ட உபவாஸமும் பகவதநுபவமாகிற உணவின்மையைச் சொன்னதுபோலும்! இம்மூன்று பொருள்களும் மந்திரப்பெருமையும்,

"நித்யேந விஷ்ணுநா புஷ்டா நித்யம் புஷ்டா ச ஸத்யகுணை: |
விஷயைர் மே விநா புஷ்டா நித்யம் ஸம்வித்பரா தநு: ||

ஸைவ புஷ்ணாதி விஷயாந் அஜட்யாபிர் ஐட்யாத்மந: |

நித்யபுஷ்டாம் து மாம் ப்ராஹுஸ் ஸித்த்யாஸ் ஸம்வித்;

விசக்ஷண: ||

அஷ்டாக்ஷரீரா ஹ்யயம் மந்த்ரோ நித்யம் புஷ்ணாதி ஸமவித்யம்”

[நித்யண ஸ்ஷணுயிணஸே புஷ்டிபெற்றிருப்பவன் ; நற்குணங்களாலே எப்போதும் புஷ்டிபெற்றிருப்பவன்; ஞானத்தைப் ப்ரதானமாகக்கொண்ட என் சரீரம் விஷயானுபவமில்லாமலே புஷ்டிபெற்றிருக்கிறது. (உண்மையில்) ஐடமாய் - (தானாகப் பிரகாசி யாததாய்) - உள்ள விஷயங்களை ஐடமற்றவையான - (தானாகப் பிரகாசிக்கும்) - தன் ஸௌந்தர்யாத்ருணங்களாலே அத்திருமேனியே போஷிக்கிறது. ஸித்திபெற்ற ஞானிகள் என்னை (இக்காரணங்களாலே) 'நித்யபுஷ்டா' என்று அழைக்கின்றனர். “ஓம் நித்யபுஷ்டாயை நம:” எனவும் எட்டெழுத்துக் கொண்ட இம்மந்திரம் ஞானத்தைப் போஷிக்கும்] என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் உத்தோஷிக்கப்பட்டது.

(கரிஷிணிம்) 'கரி' என்னும் பதமும், 'இஷு இச்சூயாம்' என்னும் தாதுவும் 'இண்-க்யுதௌ' என்னும் தாதுவும் சேர்ந்து உண்டான பதம். க்ருத்யாதுவிருந்துண்டான 'கரி' சப்தம், கர்த்தாக்களைக் காட்டுகிறது. அதாவது:- மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முக்கரணங்களிலும் சுத்தியை உடையவர்களாய், வர்ணஸ்ரம் தர்மானுஷ்டானம் முதலிய ப்ரவ்ருத்திக்ரியைகளையும், பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதிஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியெனப்படும் நிவ்ருத்திக்ரியையாகிற ப்ரபத்தியையும், பகவத்கைங்கர்யமாகிற ப்ரவ்ருத்தியும், ப்ரபத்தியாகிற நிவ்ருத்தியும் கூடித் தரும் உபயக்ரியைகளையும் செய்பவர்கள் 'கரிண:' எனப்படுகிறார்கள். விருப்பத்தைக் காட்டும் 'இஷு-இச்சூயாம்' என்னும் தாது, மேற்கூறிய கர்த்தாக்களை எப்போதும் மிக விரும்பியிருக்கிற இப்பிராட்டி என்று பொருள்படும். கதியைச் சொல்லும் 'இண்-க்யுதௌ' என்னும் தாது, அவர்களைத் தன் திருவுள்ளத்தாலே எப்போதும் அடைந்திருப்பார் பிராட்டி என்று பொருள்படுகிறது. ஆக, மூவகை கிரியைகளையும் செய்பவர்களை எப்போதும் அடைந்திருப்பவன் என்று 'கரிஷிணி' என்னும் இத்திருநாமத்திற்குப் பொருளாகிறது. (கரிஷிணிம்) அன்றிக்கே, 'கரித்' என்னும் சப்தமும் 'ஈ-ஐஸ்வர்யே' என்னும் தாதுவும், 'இண்-க்யுதௌ' என்னும் தாதுவும் சேர்ந்து இத்திருநாமம் ஏற்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். 'கரித்' சப்தம் யானைகளைக் குறிக்கிறது.

‘ஈஸ்-ஐஸ்வரியே’ என்னும் தாது அந்த யானைகளுக்கு ஈச்வரியா யிருக்கிறாள் பிராட்டி என்று காட்டுகிறது. ‘இண்குதள்’ என்னும் தாது அவைகளின் மேல் ஏறிச்செல்கிறாள் பிராட்டி என்று காட்டு கிறது. ஆக, யானைகளுக்கு ஈச்வரியாய், அவற்றின் மேல் ஏறிச் செல்லுமவள் ‘கரிஷிணி’ என்கை.

“ஆக்ஞேயாதித்யாஸ்தாஸ்தே குல்குலுஸ்ச குரண்டுக: |

த்யுமக: ஸலிலஸ்சேதி க்யாதா: புஷ்ணந்து மே ஸ்ரியம் ||”

[ஓவ்வொரு திசையிலுமுள்ள தாமரையிதழ்களிலுமுள்ள குல்குலு, குரண்டுகள், தமகள், சலிலன் என்று பிரசித்திபெற்ற யானைகள் என் செல்வத்தைப் பெருக்கட்டும்] என்றும் மங்களா ஸம்ஹிதையிலும்,

“ஐராவதாதிபி: ஸம்யக் ஸமானஐராவ்ருதாம் ஸூபுராம்”

[ஐராவதம் முதலான யானைகளின் கூட்டங்களாலே சூழப்பட்டவரும் மங்களகரமானவளுமான பிராட்டியை] என்று காச்யபீயத்திலும் இப்பிராட்டி யானைக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவியாயிருப்பவள் என்னு மர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டதன்றோ.

(கரிஷிணி): அன்றிக்கே ‘கரி’ சப்தம் ‘ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களைச் செய்பவள் பிராட்டி’ என்றும், ‘இஷ்ட-கதௌ’ ‘இண் கதுதௌ’ என்னும் தாதுக்கள் ‘இவள் எல்லாவற்றையும் அடைந் திருப்பவள்’ என்றும் ‘எல்லாம் இவளை அடைந்திருக்கின்றன’ என்றும் பொருள் தருகின்றன. ஸ்ருஷ்டியைச் செய்விப்பவளாகை யாலே செய்பவளாகவே சொல்லப்படுகிறாள் என்று கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றையும் தான் அடைந்தும், எல்லாவற்றாலும் அடையப்பட்டுமிருக்கையாலே ‘வாஸுதேவன்’ என்றும், ‘நாராயணன்’ என்றும் சொல்லப்படும் அவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபகபூதை யாய் அவனுள்ள விடமெல்லாம் இவளும் வியாபித்திருக்கையாலே இவளும் எல்லாப்பொருளையும் அடைந்தும், எல்லாப்பொருளாலும் அடையப் பெற்றுமிருக்கிறாள் என்னக்குறையில்லை. ஆக, ஸ்ருஷ்டி முதலானவைகளைச் செய்விப்பவளாய், எல்லாப்பொருளையும், அடைந்தும் அடையப்பட்டுமிருக்கையாலே அவைகளைத் தன்னுட் கொண்டிருப்பவள் ‘கரிஷிணி’ என்றதாகிறது.

“கரிணோ நாம கர்த்தாரஸ் த்ரிஸூத்தூஸ் த்ரிக்ரியாபரா: |

தாநிச்சாமி ஸதூ த்ரஷ்டும் மநஸா யாமி தாந் ஸதூ ||

ஹிமஸைலேத்த்ரஸங்காஸா க்ஷேந்த்ராம வாஹநா: |
 தைரீஸ்வரா ஸத்ரா யாமி கர்த்ரீ சாந்தர்வதீ ஸத்ரா ||
 கரீஷிணீதி மாம் தேந தத்த்வஜ்ஞாஸ் ஸம்ப்ரசக்ஷதே |
 ஸப்தாக்ஷரோ ஹயயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகாமஸம்ருத்தி, த: ||”

[மூக்ஷரணங்களிலும் சுத்தமானவராய், ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி என்னும் மூவகைச் செயல்களையும் செய்பவர்கள் 'கரிந்' சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களை எப்போதும் காணவிரும்புகிறேன்; என் மனத்தாலே அவர்களை எப்போதும் அடைக்கிறேன்; இமயமலை போன்றவையான யானைகள் எனக்கு வாஹனமாயுள்ளன; அவைகளுக்கு ஈச்வரியாய், அவைகளின் மேல் எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறேன்; ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களைச் செய்பவளாயும், எல்லாப்பொருள்களையும் உட்கொண்ட வளாகவும் எப்போதுமிருக்கிறேன் நான். ஆகையால் என்னைக் "கரிஷிணி" என்று தத்வ ஞானிகள் உரைக்கின்றனர். "ஓம் கரிஷிண்யை நம:" என்னும் ஏழு எழுத்துக்கொண்ட இம்மந்திரம் எல்லா விருப்பங்களின் பெருக்கையும் தரும்.] என்று இம்மூன்று பொருள்களும், மந்திரப்பெருமையும் பிராட்டியாலும் பேசப்பட்டது.

'கரிஷிணி' என்று யானைகளுக்குத் தலைவியாயிருப்பவள் என்னுமர்த்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. "யானைகளுக்கு மட்டுமன்று; சித்சிதீஸ்வர தத்வத்யங்களுக்கும் தலைவியாயிருப்பவள் இவளே" என்று கோஷிக்கிறது அடுத்த திருநாமம்: (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதநாமம்) சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் என்று மூவகைப்பட்டிருக்கும் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஈச்வரியாயிருப்பவளை. "ஸர்வபூதநாமம் ஈஸ்வரீ" [எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈச்வரி] என்கிற விடத்தல் ஸர்வரூபத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலும், இவ ஞாடைய தனித்திருநாமமான ஸ்ரீரூபத்துக்கு, "ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" [(அனைவராலும்) ஆர்வரிக்கப்படுகிறானாகையாலே 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிறாள்] என்னும் கர்மணியவ்யுத்பத்தியிலே 'இன்னரால் ஆச்ரமிக்கப்படுகிறாள்' என்னும் கர்த்ருஸங்கோசம் இல்லாமையாலும் தத்வத்யங்களுக்கும் ஈச்வரியென்றே பொருள் கொள்ளக்கடவது.

“ஸ்ரீவாஸுதேவமஹிஷீ பும்ப்ரத்யானேஸ்வரேஸ்வரீ”

[ஸ்ரீவாஸுதேவனின் மஹிஷி; சித் அசித் ஈச்வரன் ஆகிய அனைவர்க்கும் ஈச்வரியாயிருப்பவள்] என்றன்றோ லக்ஷ்மிஸஹஸ்ரநாமத்தின் தொடக்கத்திலேயே படிக்கப்பட்டது. "ஆத்மேஸ்வரம்"

[தை-நா 11] [தனக்குத்தானே ஈச்வரனாயிருப்பவன்] என்றும், “நாதனை ஞாலம் விழுங்கும் அநாதனை” [திருவிரு-69] என்றும், “ஈஸ்தே தேவ ஏக:” [ச்வே 1-10] [ப்ரக்ருதி புருஷர்களை ஒரே தேவன் நியமிக்கிறான்] என்றும், “ஏக: ஸாஸ்தா” [பார-ஆம் 26-1] [ஈச்வரன் ஒருவனே] என்றும் சொல்லப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு இப்பிராட்டியும் ஈச்வரியென்றால் இது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: “நின் அன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரான் ஏக” [பெரியாழ்-திரு 3-10-7] என்றும்,

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் திஸ்தாதா துஸேஷஜகதாம் ஸர்க்கேபாஸர்க்கு
ஸ்வர்க்கும் துர்க்குதிமாபவர்க்கிகுபதும் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி: |
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக்யம் ததிங்கிதபராதி, நோ விதத்தேடகிலம்
கீரீடேயம் க்யு நான்யதாஸ்ய ரஸதா ஸ்யாதைகரஸ்யாத்
தயா ||

[ஸ்ரீஸ்தவம்-1]

[எல்லாவுலையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்கநரகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதையும் செய்யும்போது பகவான் எவனுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆதனுடைய இங்கிதத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்கிறானோ, அந்தப்பிராட்டி (நமக்கு) மங்களத்தை அளிக்கட்டும்; பகவான் அவனுடன் ஒரே அபிப்ராயத்தை உடையவனாயிருக்கிற படியால், அவனுடைய இங்கிதபராதீனமாகக் காரியங்களைச் செய்யாவிடில் அக்காரியங்கள் ரஸத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்றும், “யத்ப்ருபுங்க்யா: ப்ரமாணம்” [ஸ்ரீகுண-4] [எவனுடைய புருவ நெறிப்புகள் ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் காரணமோ] என்றும், “யத்ப்ருவிப்ரமபேத:” [ர-ஸ்த 1-7] [எவனுடைய புருவ நெறிப்புகளின் பேதத்தாலே உலகம் ஏற்றத்தாழ்வுள்ளதாகிறதோ] என்றும், “ஜகந்நாதோபி நாராயணோ தந்யம் மந்யத ஈக்ஷணத் தவ யதஸ் ஸ்வாத்மாநமாத்மேஸ்வர:” [ஸ்ரீஸ்தவம்-6] [தனக்குத்தானே ஈச்வரனும், உலகிற்குப் பதியுமான நாராயணனும் உன் கடாஷுத்தாலே தன்னை பாக்கயாவியாகக் கருதுகின்றான்.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவன் பரமப்ரணயியாகையாலே இவனுடைய புருவநெறிப்புக்கும் பரதந்திரனானோடு இருப்பது இப்படிப் பேரமபரதந்திரனாயிருக்கையாலே அவனுக்கும் ஈச்வரியென்னக்குறையில்லை.

இப்படி இவள் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஈச்வரியாகில் இவளன்றோ பரப்ரஹ்மபூதையாகவேண்டும்? எனில்: ஆகமாட்டாள்; “ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி” [ஸ்ரீகுண 51] [ஸ்ரீதேவியானந்தி இயற்கையாக விஷ்ணுவுக்கு உடைமைப் பொருளாயிருப்பவள்] என்கிறபடியே இவள் இயற்கையிலேயே அவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாலே அவளே இவளுக்கு இயற்கையில் ஈச்வரன். அவள் பரமப்ரணய்யுமாகையாலே பக்தபரதந்தரனாவது போலே ப்ரேமம் காரணமாக இவளுக்கு அடிமைப்பட்டுமிருக்கிறாள். இவள் அவனுக்கு ஈச்வரியாகவுமாகிறாள். இத்தால் இவர்களுக்குள்ள இயற்கையான டேஷுடேஷிபூவம் குலையாது. அவள் இவளுக்கு ஈச்வரனாவது ஸ்வாபாவிகமானது; இவள் அவனுக்கு ஈச்வரியாவது ப்ரேமோபாதிக்கமானது. ஆகையாலே இவளுக்குப் பரப்ரஹ்மத்வமாகிற தோஷமில்லை.

இவ்விடத்தில், கோமடரங்கநாத பாஷ்யத்தில் ஒன்பதாவது மந்திரத்தின் கீழ் ப்ரக்ஷிபாதிக்களிடமிருந்த ஈவடியொன்றில் 17-பக்கங்கள் கொண்ட ப்ரக்ஷிப்தபங்க்த்திகளடங்கியதொரு விசாரம் காணப்படுகிறது. ராஜகீய புஸ்தகாலயங்களிலுள்ள கோமடரங்கநாதபாஷ்யகோடங்களில் இவ்விசாரம் அடியோடு இல்லாததால் இது பிற்பட்டவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டது என்பது வெளிப்படை. இப்பங்க்த்திகள் ப்ரக்ஷிப்தங்கள் என்று திருப்பிப்பதற்கு மற்றொரு முக்கியமான சான்றும் உளது. இந்த கோமடரங்கநாத பாஷ்யத்தில், லக்ஷ்மி தந்திரத்தில் பிராட்டி தானே நிர்வஹித்திருக்கும் நாமதிர்வசனங்கள் ஒன்றாவது காட்டப்படவில்லை. பற்பலவிடங்களில் பிராட்டி நிர்வஹித்திருப்பதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டே பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கீழேயும் பலவிடங்களில் காட்டியிருக்கிறேன். மேலேயும் காட்டப்போகிறேன். இவைகளிலிருந்து இந்த பாஷ்யத்தை எழுதியவர் லக்ஷ்மிதந்திரத்தை ஸேவித்தவரே அன்று என்று தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம். அப்படியிருக்க, முற்கூறிய ப்ரக்ஷிப்தபங்க்த்திகளில், லக்ஷ்மிதந்திரத்தில் பல அத்தியாயங்களிலிருந்து பல ப்ரமாணவசனங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவொன்றே இப்பங்க்த்திகள் ப்ரக்ஷிப்தமானவையென்பதைக் காட்டித்தரும். மேலும், இப்பங்க்த்திகளில் ஸ்ரீதேவியோடொன்றிட்ட பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் பிராட்டி விஷயமாகக் கொண்டிருந்த கொள்கைகளெல்லாம் கண்டிக்கப்படுகின்றன. ஆர்வர்களாலும் ஆசாரியர்களாலும் ஒரு மிடருக

ஒப்புக்கொள்ளப்படும் பிராட்டியின் ஸ்வாபாவிகஸேஷத்வம் இதில் மறுக்கப்படுகிறது. வேதாந்த தேசிகன் சது:ச்லோகீ இரண்டாவது ச்லோக பாஷ்யத்திலே

“கிஞ்ச யத்யா முக்தஸ்ய புக்யவதா பரமஸாம்யே ஸ்ருதிஸம்ருத் யாத்யி ஸித்தே, டபி * ஜக்யத்வ்யாபாரவர்ஜமிதி லக்ஷணபூதத ராகாரைர் வைஷம்யம் ஸ்த்யாப்யதே, தத்யா இஹாபி புவதி”

[முக்தாத்மாவுக்குப் பரமபுருஷனோடு மேலான ஒற்றுமை “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” முதலான ஸ்ருதியிலும், “மம ஸாத்யம்யமாக்யதா:” [கீதை 14-2] முதலான ஸம்ருதிகளிலும் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் “ஜக்யத்வ்யாபாரவர்ஜம்” [ப்ர-ஸூ] என்று பரப்ரஹ்மலக்ஷணபூதமான ஜகத்காரணத்வம் முதலான ஆகாரங்களால் வேறுபாடு நிலைநிறுத்தப்படுவதுபோலவே இங்கும் ஆகவேண்டும்.] என்று மிகத்தெளிவாக பரப்ரஹ்மலக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வம் முதலானவை பிராட்டிக்குக் கிடையாது என்று அருளிச்செய்திருக்க, இந்தப் பங்கத்தினிலே பிராட்டியும் பகவானைப்போலவே ஜகத்காரணபூதயாவும், பரப்ரஹ்மபூதயாகவுமிருப்பவளே என்று வாதாடப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி விருத்தமாக இந்தப் ப்ரக்ஷிப்தபங்கத்தினில் மற்றும் பல உண்டு என்பது ப்ராமாணிகர்களால் மறுக்கவொண்ணாதது. ஆக இக்காரணங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்போது இப்பங்கத்திகள் பக்ஷபாதியொருவரால் ப்ரக்ஷிப்தங்களேயென்பதை அனைவரும் இசைந்தே தீரவேண்டும்.

இக்காரணங்களினாலும், நாம் முன்னமே காட்டியிருக்கும் பல காரணங்களாலும் இந்த கோமடரங்கநாதபாஷ்யம் நஞ்சிய ராலேயோ, அல்லது நாராயண முனியாலேயோ இயற்றப்பட்டதன்று என்பதும் மிகத்தெளிவாக விளங்கும். லக்ஷ்மீதந்த்ரநிர்வசனங்களைப் படித்துமறியாத இந்த பாஷ்யகர்த்தர ஸ்வாசார்யராயிருக்கத் தகுதியேயில்லை. நிற்க; இந்தப் ப்ரக்ஷிப்தபங்கத்தினில் பிராட்டியும் பரப்ரஹ்மபூதையே என்பதற்குச் சில யுக்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றை எடுத்து அவற்றுக்கு பதில் உரைப்போம் இனி.

“ஸர்வபூதேஸ்வரி” என்றில்லாமல், “ஸர்வபூதாநாம் ஈஸ்வரி” என்றிருக்கையாலே பிராட்டி பகவானுடைய பத்நீத்வாகாரத்தாலல்லாமல் இயற்கையாகவே ஸர்வபூதேஸ்வரியாயிருக்கிறாள்

என்று ஸித்திக்கிறது என்பது ஒரு வாதம். இந்த வாதத்திற்கு பதினாறுக்கும் சிரமத்தை நமக்கு வைக்காமல், ஸ்ரீதேசிகளே கீதா பாஷ்ய தாத்பர்யசந்த்ரிகையின் ஆரம்பத்தில்

“அநவதி,காதிடயத்வவசநாத் ஈஸ்வரவ்யதிரிக்தாரோஷகோசரஸ்யாபி தததுஸ்வரஸ்ய ஈஸ்வராபிமதத்வாந் ந த்யுவராஜ்யாதித்யோஷ: | ‘அஸ்யேநாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ’ (யஜு 4-4-12-57) இதி விஷ்ணுபத்நீத்வவேஷண ஹி ஸர்வஸ்ய ஜகத: இயமீஷ்டே | ‘ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூ,தாநாம்’ இத்யத்ரது யத்யபி ஸர்வபூ,தாநாமிதி ப்ரதிஸம் பந்தி, நிர்த்யோநாத் ஸ்தீர்ப்ரத்யயாநுஸாரேண ஈஸ்வரபத்நீதி விவக்ஷா ந ஈக்யா, ததாபி வாக்க்யாந்ர பூலாதார்த்தஸ்ய ததூத்வவரித்தி:” [இவளுடைய ஐச்வர்யம் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையது என்கையால் ஈச்வரனைத் தவிர மற்றுள்ளார் அனைவரையும் விஷயீகரிக்கும் இவளுடைய ஈச்வரத்வம் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளமுகந்த தானகயால் ஈச்வரர் இருவர் என்னும் தோஷமில்லை. ‘விஷ்ணு பத்தினியாய், உலகிற்கு ஈச்வரியாயிருக்கும் பிராட்டி’ என்று வேதம் உரைத்தபடியே விஷ்ணு பத்தினியாயிருந்துகொண்டன்றோ இவள் எல்லா உலகையும் நியமிக்கிறாள். ‘எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈச்வரியை’ என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் சொல்லியவிடத்தில், ஈச்வரத்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக ஸர்வபூதங்களையும் எடுக்கையால் ஸ்தீர்ப்ரத்யயத்தை அனுஸரித்து ஈச்வரனின் பத்தினி என்று பொருள்சொல்ல முடியாத போதிலும், “விஷ்ணு பத்னீ” என்று முன் எடுத்த வாக்யத்தின் பலத்தால் அர்த்தம் அப்படியே ஆகவேண்டும்] என்று தெளிவாக பதினாறுததிருக்கிறார்.

பின்வருமாறு மற்றொரு பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது:— “ஈஸ்வர: ஸர்வபூ,தாநாம்” [தை.உ 2-46] என்று பகவான் சொல்லப் படுவது போலவே, “ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூ,தாநாம்” என்று பிராட்டியும் வேதத்தில் ஓதப்படுகிறாள். ஆகையால் இருவரும் துல்யரான ஈச்வரர்களே. பிராட்டி பகவானுக்கு சேஷபூதையாயிருப்பது அவளுடைய இச்சையாலேயேயொழிய இயற்கையாகவன்று; ஆகையால் பகவானுடைய ஈச்வரத்வம் போன்றதே பிராட்டியினுடைய ஈச்வரத்வமும். ஆகையால் பகவானும் பிராட்டியுமாகிற இருவரும் சேர்ந்தே பரப்ரஹ்மமாகிறார்கள். “உபயாதிஷ்டூநம் ச ஏகம் ரோஷித்வம்” [ஸ்ரீநாராயணர்கள் இருவரும் சேர்ந்து ஒரு சேஷித்வத்திற்கு ஆசிரயமாயிருக்கிறார்கள்] என்று ஷடர்த்த வக்ஷேபத்தில் எம்பெருமானுடைய சிஷ்யர் சோமாசியாண்டான்

சொன்ன ரீதியிலே உபயநிஷ்டமான ஈஸ்வரத்வம் ஒன்றையாகையால் ஈஸ்வரத்வித்வமாகிற தோஷமில்லை. இதையே வேதாந்த தேசிகரும் ஸ்ரீஸ்துதியில் "த்வாமேவாஹு: " என்று தொடங்கும் சுலோகத்திலே "யுவாம் தைவதம் தம்பதி ந: " [நீங்களிருவரும் சேர்ந்து எங்களுக்குப் பரதெய்வமாகிறீர்கள்] என்று அருளிச் செய்தார். ஆகையால் ஸ்ரீநாராயணரிருவரும் பரப்ரஹ்மபூதர்களே என்று உரைக்கின்றனர் இப்பூர்வபகடிகள்.

இப்பகடும் ஆசாரியர்கள் எவராலும் ஆதரிக்கப்படாததும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்திஹாஸபுராணவாக்யங்களுக்கும், ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திஃகளுக்கும் அத்யந்த விருத்தமானதுமாகையாலே நல்லோர்களால் அநாதரிக்கத்தக்கது. "ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்" என்று பகவாஜைச் சொல்லியிருப்பது போலே, "ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று பிராட்டியையும் சொல்லியிருக்கையால் இருவரும் துல்யரான ஈஸ்வரர்களே என்னும் வார்த்தை வேதாந்த ஜ்ஞானமுடையார் கோஷ்டியிலே விலை செல்லாது. "ந தத் ஸமஸ்சாப்யதிகுஃச த்ருச்யதே " [ச்வே-6] [அப்பரமபுருஷனை ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை] என்று பரமபுருஷனைச் சொல்லியிருப்பதுபோலே "ந கிரிந்த்ர த்வதுத் தரோ ந ஜ்யாயோ அஸ்தி வ்ருத்ரஹந்" [ருக்-அஷ-3] [விருத்திராசுரனைக்கொன்ற இந்திரனே! உன்னிலும் உயர்ந்தோனுமில்லை; பெரியோனுமில்லை] என்று இந்திரனையும் சொல்லியிருக்கையாலே இருவரும் துல்யர்களே என்னும் வார்த்தைக்கும் இதற்கும் வாசியில்லை. அங்கு இந்திரன் பரம்பொருளல்லன் என்பது மற்றும் பல வாக்யங்களிலிருந்து ஸித்திக்கிற தாகையால் இருவரையும் துல்யராகக் கொள்ளமுடியாது எனில்: இங்கும், "ஸ்ரீருபபூர்ஹணம் தஸ்மிந் ப்ரஹ்ம ஆஸ்தே" [கௌஷீதகீ 1-50, 51]: [பெரியபிராட்டியார் காலுக்கு அணையாயிருக்கிறார்; அப்படுக்கையில் பரப்ரஹ்மம் எழுந்தருளியிருக்கிறது.] என்றும் "அஸ்யேஸாநா ஜக்தோ விஷ்ணுபத்நீ" [விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயிருப்பதால் உலகிற்கெல்லாம் ஈஸ்வரியாயிருப்பவன்] என்றும், "ஹரீஸ்ச தேவக்ஷுஃஸ்ச பத்ந்யௌ" [ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் உனக்கு பத்னிகள்] என்றும் வேதங்கள் ஒதுகையாலும்,

"சந்தணிமென்முலை மலராள் தரணி மங்கை
தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானை" [பெரிய திரு 2-10-2]

"செங்கமலத் திருமகளும் புவியும் செம்பொன்
திருவடியினிணை வருட முனிவரேத்த" [பெரிய திரு 7-8-1]

“வடிவீனையில்லா மலர்மகள் மற்றை

நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை”

[திருவாய் 9-2-10]

“நின் ஈரடி ஒன்றிய மனத்தால் ஒருமதிமுகத்து

மங்கையர் இருவரும் மலரன அங்கையில்

முப்பொழுதும் வருட அறிதுயிலமர்ந்தனை”

[திருவெழு]

“அல்லிமாமலர் மங்கைநாதன்” [பெருமாள்திரு 2-10] “பூமகள்

நாயகன்” [பெரியதிரு 5-5-2] “மலர்மங்கை நாயகனை” [பெரிய

திரு 7-6-9] “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா” [பெரியதிரு 7-7-1]

“மலர் மங்கை நாதர்” [பெரியதிரு 11-4-6] என்று ஆழ்வார்களும்

பெரியபிராட்டியார் இயற்கையாகவே எம்பெருமானுக்கு ஸேஷ

பூதை என்றும் அவன் அவளுக்கு ஸ்வாமி என்றும் உத்கோஷிக்கை

யாலும் பிராட்டிதானே “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” [ரா.ஸு

59-50] [என்னை ரக்ஷிப்பது அவருக்கே தகுந்தது] என்று தன்

சேஷத்வத்தை வெளியிட்டிருக்கையாலும், “மச்சேஷபூதா” என்று

பகவானும் பிராட்டி தனக்கு அடிமைப்பட்டவளே என்பதை

பகவச்சாஸ்திரத்தில் அறிவித்திருப்பதாலும், “ஸ்வத: ஸ்ரீஸ்த்வம்

விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி” [ஸ்ரீகுண-5] [ஸ்ரீதேவ்யே! நீ இயற்கையிலேயே

பகவானுக்கு உடைமைப்பொருளாயிருக்கிறாய்] என்று ஸர்வஜ்ஞ

ஸார்வபௌமரான பட்டர் ஸத்தேஹத்திற்குச் சிறிதுமிடமில்லாமல்

பிராட்டியின் சேஷத்வம் ஸ்வாபாவிசமானதென்று கோஷித்திருப்ப

தாலும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும், “ஈஸ்வரவ்யதிரித்த அஸேஷகோ

சரஸ்யாபி ததேத்யஸ்யஸ்ய ஈஸ்வராபிமதத்வாந் ந த்வைராஜ்யாதி;

தோஷ: | அஸ்யேஸாநா ஐக்யதோ விஷ்ணுபத்நீதி விஸ்ணுபத்நீத்வ

வேஷேண ஹி ஸவர்வஸ்ய ஐக்யத: இயமீஷ்டே ||” [ஈஸ்வரனைத்

தவிர்த்து மற்றெல்லாரையும் விஷயமாகக்கொண்ட இவளுடைய

ஈஸ்வரத்வம் ஸர்வேச்வரன் உகந்ததாகையால் இரண்டு ஈஸ்வரர்கள்

முதலான தோஷமில்லை, ‘விஷ்ணுபத்தினியாகையால் உலகிற்கு

ஈச்வரியாகிறார்’ என்று விஷ்ணுபத்தினியாயிருக்கையாலேயன்றோ

இவள் எல்லா உலகையும் நியமிக்கிறாள்.] என்று தாத்பர்ய

சந்திநிகையிலே இவளுடைய ஈஸ்வரத்வம் அவனுடைய இச்சாயத்த

மேன்றும், அதனுலேயே ஈஸ்வரர் இருவரில்லையென்றும், விஷ்ணு

பத்தினியாயிருக்கையாலேயே இவள் ஈச்வரியாகிறாள் என்றும் கை

யிலங்கு நேஸ்வரிகையாகக் காட்டித்தந்திருக்கையாலும், “ஈஸ்தே

தேவ ஏக:” [ஸ்வே 1-10] [ஒருதேவனே ப்ரக்ருதபுருஷர்களை

நியமிக்கிறார்] ‘ஏகோ ஹ வை நாராடண ஆஸீத்’ [மஹேயபுரிஷத்

1-1] [நாராயணன் ஒருவனே ஆதிகாரணனாயிருந்தான்] “ந தத்ஸம்ஸ்ச அப்யதி, கம்ஸ்ச த்ருஸ்யதே” [ச்வே] [அவனை ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லை] “ந தஸ்யேநே கம்ஸந” [தை-நா] [அவனை நியமிப்பார் ஒருவருமில்லை] “தம்ஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்” [ச்வே] [ஈசுவரர்கள் அனைவர்க்கும் மேலான ஈசுவரனாயிருக்கும் அவனை] “பதிம் விஸ்வஸ்ய ஆத்மேஸ்வரம்” [தை-நா-11] [உலகிற்கெல்லாம் பதியாகவும் தனக்குத் தானே ஈசுவரனாயுமிருப்பவன்] “ஏகஸ் ஸ்வதந்த்ரோ ஜக்யதோ ப்யூவ” [உலகிற்கு ஒரே ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியாக நாராயணன் விளங்கினான்] “ஏக: ஸாஸ்தா ந த்யுவிதீ யோஸ்தி ஸாஸ்தா” [பார-ஆச்வ 27-1] [நாராயணன் ஒருவனே ஈசுவரன்; ஈசுவரர் வேறில்லை.] “ந த்வத்ஸமோஸ்தி அப்யதி, க: குதோந்ய:” [கீதை] [உள்ளே ஒத்தார் இல்லை; மிக்கார் ஒருவர் உளரோ?] “நாஸ்தி நாராயண ஸமோ ந பூதோ ந ப்யுஷ்யதி” [நாராயணனை ஒத்தவன் முக்காலத்திலுமில்லை] என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ஒருமிடறாக ஸர்வேசுவரன் ஒருவனே என்று உத்தேஷிக்கையாலும், பிராட்டியானவள் பிராணிப்போலே திரிதஸ்ய ப்ருஹத்வப்யுரும்ஹணத்வமாகிற ஸர்வஸ்வர்யத்தை உடைய வளல்லன் என்று அறிவாளிகளுக்கு எளிதில் விளங்கும். “யுவாம் தைவதம் தம்பதி ந:” [நீங்கள் இருவரும் எங்களுக்கு தெய்வம்] என்ற தேசிகவாக்யம், பிராட்டிக்கு ஸேஷித்வமும் இல்லை, பகவதிச் சூயத்தமான ஏகோந ஈசுவரத்வமுமில்லை என்பாரைக் குறித்து அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையால் அத்தோடும் விரோதமில்லை. பிராட்டிக்கு பகவதிச் சூயத்தமானதும் தத்பத்நீத்வப்ரயுக்தமானதுமான ஈசுவரத்வமுண்டு என்பதில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எவர்க்கும் விவாதமில்லையே. தாத்பர்யசந்திரிகையில் அக்கருத்தைக் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கும்போது ஸ்ரீஸ்துதி ச்லோகத்துக்கு வேறு எப்படிப் பொருள்கொள்வது? “உப்யாதிஷ்ட்யாநம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம்” என்றாப்போலே இருவரிடமுமுள்ள ஈசுவரத்வம் ஒன்றேயாகையால் ஈசுவரத்வித்வமில்லை என்பதும் அபஹாஸ்யமானது. ஒரே ஸேஷித்வம் இருவரை ஆச்ரயமாகக்கொண்டது என்பதில் ஒரு தோஷமுமில்லை. சேஷித்வமாவது:—கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாகை. பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் பிராட்டிக்கு முகோல்லாஸகரமாகையாலும், பிராட்டிக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் பகவானுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்குமாகையாலும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வமான ஸேஷித்வம் ஒன்றாய் இருவரிடமும் உள்ளது என்னலாம். ஒரே ஈசுவரத்வம் இருவரிடமும் உள்ளது என்று சொல்லுவதற்கு உபபத்தி ஒன்று

மில்லை. பாதகம் மிகவும் உள்ளது. அப்படிச் சொல்லப்புகில் ஒரே ஈச்வரத்வம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதிகளிடத்திலேயிருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்லும் பக்ஷங்கள் ப்ராமாணிகமாகி, "ஆத்மைக்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமதி,கூதா துல்பதைக்யம் த்ரயாணம் அந்யத்ஸர்வ்யம்" [ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்றென்கை; தேவதைகள் ஒன்றென்கை; மும்மூர்த்திகள் ஸமரென்றும் ஒன்றென்றும் சொல்லுகை; மூவறியும் வேறுபட்டவன் ஈச்வரன் என்கை] என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே தேசிகாஸ் கழியுண்ட பக்ஷங்ைையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும். தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் தேசிகனும் பிராட்டியின் ஈச்வரத்வம் பகவதபிமதமாகையால் ஈச்வரத்வத்வமில்லையென்று பரிஹரித்தாரேயொழிய, இருவரிடமுள்ள ஈச்வரத்வம் ஒன்றென்று சொல்லிப் பரிஹரிக்கவில்லை. ஆகையால் "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதநாமம்" என்னும் இத்திருநாமத்தாலே பிராட்டிக்குப் ப்ரஹ்மத்வமாகிற தோஷம் வராது என்று நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

"ஸர்வபூதநாமீர்வரீ" என்று படிக்கப்படும் பிராட்டியை ஈச்வரகோடியில் சேர்க்கலாமெயொழிய ஜீவகோடியில் சேர்க்கலாமோ என்னும் வாதமொன்றும் எழுவதுண்டு. உபயவிபூதிஸேஷித்வம், விபூதித்வம் முதலான பெருமைகள் இப்பிராட்டிக்கு இருப்பதால் இப்பிராட்டி ஈச்வரகோடியைச் சேர்ந்தவளே என்று சில ஆசார்யர்கள் கருதினார்கள். பத்தீத்வப்ரயுக்தமான ஈச்வரத்வமுண்டானாலும், டேஷத்வமே இவளுக்கு இயற்கையான ஆகாரமாகையாலும் "டேஷத்வே ஸதி சேதநத்வம்" முதலான ஜீவலக்ஷணங்கள் இவளுக்கும் பொருந்து மாகையாலும், "தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" என்னும் இவளுக்கு ஜீவத்வமே பெருமைதருவதாகையாலும் இவளை ஜீவகோடியிலேயே சேர்க்கவேண்டும் என்று சில ஆசார்யர்கள் கருதினார்கள். இருவகையான ஆசார்யர்களும் இவளுக்குள்ள ஏகோந ஈச்வரத்வத்தையும் -[பகவான் ஒருவனைத் தவிர மற்றுள்ளார்க்கு ஈச்வரியாயிருக்கையையும்]- புகுவச்சேஷத்வத்தையும் இல்லையெய்யவில்லை. இவள் ப்ரஹ்மபூதையென்று கருதவுமில்லை. ஆசார்யர்களுக்குப்பிறகு தோன்றிய சிலரே பிராட்டி ப்ரஹ்மபூதையென்றும், இவளுக்கு ஸ்வாபுரவிசுமான சேஷத்வமில்லையென்றும் மனம்போனவாறு எழுதிவைத்து, கோமடரங்கநாத பாஷ்யத்தில் அவைகளைச்சேர்த்து, அதை நஞ்சியர் தலையிலே சுமத்தினார்கள். நாம் கீரே காட்டிய நிருபணங்களைக் கண்டவர்கள் இதைக்கண்டு மயங்கார்கள் என்பது திண்ணம்.

மந்திரம்-9 கந்தத்வாராம்

)

" ஈஸ்வரீ " என்னும் திருநாமத்தின் பொருள்களைச் போம் இனி: (ஈஸ்வரீம்) ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஸ்வாமியின்பவள். அவள் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவள் இவளும் ஸ்வாமியாயிருப்பவள் என்கை. " திருமாநீகி உனக்குப் பழவடியேன் " [திருப்பல்-11] " உலகாண்ட ஓ [பெரியாற்-திரு 4-9-1] என்றன்றோ பெரியாழ்வார் அருளிச் (ஈஸ்வரீம்) ஈசனோடு கூடியிருந்து வரங்களை யளிப்பவள், மாம். அவள் பூலப்ரதமும்போது தன் பாரதத்திரிய துக்குச் சேரப் புருஷகார க்ருத்யம் செய்யும் ஸஹதர்வ என்கை. (ஈஸ்வரீம்) 'ஈச்-ஐச்வரீயே' என்று தாதுவாகைய. என்னும் எழுத்து ஈஸ்வரியாயிருப்பவளென்கிறது. 'வஸ' என்று தாதுவாகையாலே 'வ' காரம் அனைவருக்கும் வாஸமிருக்கிறாள் என்கிறது. (ஈஸ்வரீம்) 'ஈச்-ஐச்வரீயே' என்ற வாக்கையாலே 'எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிப்பவள்' " "வ்ருது வர்த்ததே" என்று தாதுவாகையாலே 'என் பலவள்' என்றும், " ரிங்-ஷயே " என்று சமீபம் பல 'பாபங்களை அழிப்பவள்' என்றும் பொருள்பு

"பூதநாமீஸ்வரா சாஸ்மி ப்ரியேணேஸேந் சிந்தை ஸ்.. 1.5.1 வரதூர பூவநேஸாநா வஸிதா ச ஸதூாகிழை: ||
வ்ருத்திதூ வர்த்தமாநா ச க்ஷபணீ ச ஸதூஹ்மஸாம் |
ஈஸ்வரீத்யேவ மே நாம தேந வேதேந ரூபிதம் ||
ஷடூக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வைஸ்வரீய ஸம்ருத்திதூ: ||
[1. பூதங்களுக்கு ஈஸ்வரியாயிருக்கிறேன்; 2. ஈசனோடு கூட எப்போதும் வரங்களைத் தருகிறேன்; 3. உலகிற்கு ஈசனையாகவும், எல்லோராலும் வணிக்கப்படுபவளாகவுமிருக்கிறேன்; 4. ஐச்வரிய விருத்தியைத் தருகிறேன்; எப்போதுமிருக்கிறேன்; பாபங்களை அழிக்கின்றேன். இக்காரணங்களால் 'ஈஸ்வரீ' என்னும் நாமம் வேதத்தாலே எனக்கு இடப்பட்டது. "ஓம் ஈஸ்வரீயே நம:" என்னும் ஆறு எழுத்துக்கொண்ட இம்மந்திரம் எல்லாச் செல்வங்களின் ஸம்ருத்தியையும் அளிக்கும்.] என்று இந்நான்கு பொருள்களும் மந்திரப்பெருமையும் பிராட்டியாலேயே பேசப்பட்டது.

(ஸ்ரியம்) ஸ்ரீதேவியை. இத்திருநாமத்தின் பொருள்கள் முன்னமே விளக்கப்பட்டன. (தாம்) மேற்சொன்ன பெருமைகளை ஸ்ரீ-18

உடையவாக ஸுப்ரஸித்தையான உன்னை. (இஹ) "அபூதிம ஸம்ருத்தி ச ஸர்வாந் நிர்ணுதே மே க்ருஹாத்" [எல்லாவிதமான ஏழ்மைமையும் என் விட்டிலிருந்து விரட்டுவாயாக] என்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட உன் அருளாலே பரிசுத்திபெற்று நீ வசிக்கத்தகுந்த தாயிருக்கு இந்த என் குடிசையில். (உபஹ்வயே) நித்யவாஸம் செய்யவேறுமென்று அழைக்கிறேன்.

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि ।

शून्यां रूपमन्नस्य मयि श्रीः श्रयतां यशः ॥ १० ॥

10. மனஸ: காமமாகூதிம் வாசஸ் ஸத்யமஸீமஹி ।

பரூநாம் ரூபமந்நஸ்ய மயி ஸ்ரீ: ஸ்ரயதாம் யஸ: ॥

பதார்த்தம்:— மனஸ: காமம்—மனஸ்ஸிற்கு விரும்பத்தக்க வன —ப்பட:— ஆகூதிம்—வார்த்தைகளுக்குக் கருத்தாயிருப்ப வன —ஸர்வபூதமும்—சித்சித்துக்கள் அனைத்துமாயிருப்பவன கோடியில் சேர்ந்த, அஸீமஹி—அடையக்கடவோம். பகு என்னும் வாதமோ, ஸுடைய ஐஞானஸ்வரூபமாயிருப்பவனும், விப.த்வம் முதலான ஸுடைய ஐஞானஸ்வரூபமாயிருப்பவனும், அந்நஸ்ய யஸ:—போக்யங்களின் புகழாயிருப்பவனான, ஸ்ரீ:—ஸ்ரீதேவி. மயி—என்னிடத்தில். ஸ்ரயதாம்—ஆசிரயிக்கட்டும்.

ஸ்ரீதேவியானவள் என் விட்டிலே நித்யவாஸம் செய்யவேண்டுமென்றான் சென்ற மந்திரத்தில். என்னிடத்திலே நித்யவாஸம் செய்யட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறான் இம்மந்திரத்தில்.

(மனஸ: காமம்) அவரவருடைய நெஞ்சால் விரும்பப்படும் அந்தந்தப் பலங்களாயிருப்பவள். இவ்வுலகிலுள்ள இன்பங்களை யும், சுவர்க்கம் முதலான அவ்வுலகிலுள்ள இன்பங்களையும், எல்லா வற்றுக்கும் மேலான பேரினபத்தையும் அவ்வயவைகளை விரும்புவார்க்கு அளிப்பவள் என்பது. "ஹர்மீச தே லக்ஷ்மீர்ச பத்ந்யௌ இஷ்டம் மரிஷாண" [பு-ஸூ] என்று இவளுடைய சேர்த்தியிலன்றோ எல்லா இஷ்டங்களையும் பெறுவது. தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக் கணியவள் என்றுமாம்.

“ஸ்ரேயோ ந ஹ்ரவிந்த, லோசநம: காந்தாப்ரஸாதா, த்ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத், வஸு ந்ருணம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித்”

[தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக்கு இனியவளான தேவியின் அருளில்லாமல் ஐச்வரியகைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகளில் இன்பம் ஜீவர்களுக்குக் கிடையாது] என்று இவ்விருபொருள்களையும் சது:ச்லோகியிலே ஆளவத்தார் அருளினாரன்றோ. (மநஸ: காமம்) பகவானின் திருவுள்ளத்தால் விரும்பப்படுபவள்.

“அஸ்யா தேவ்யா மநஸ் தஸ்ய தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்”
[ரா-ஸு]

[இந்த பிராட்டியின் மனம் அவரிடமும், அவருடைய மனம் இவரிடமும் நிலைநிற்கிறது] என்றாரன்றோ திருவடியும். (மநஸ: காமம்) மநஸ்ஸாலே விரும்பத்தக்க பொருள்களில் மிகச்சிறந்தவளாயிருப்பவள் என்றுமாம். இப்பொருட்பெருமையனைத்தையும் நினைத்தன்றோ “காமது:க்” “காமயோநி:” “காமவத்ஸா” “காமவர்ஷிணி” “காமவிஜ்ரும்பிணி” “காமஸூ:” “காமருபிணி” “காமிநீ” “காமேஸ்வரீ” “காமயா” என்று லக்ஷ்மிஸஹஸ்ரநாமமும் பல திருநாமங்களைப் பொழிந்தது.

“சித்தம் நன்கொருங்கித் திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை
பெறுவர்” [பெரியாழ்-திரு 4-5-10]

“சிந்தனையைத் திருமாலை” [பெரியதிரு 5-6-7]

“சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே” [பெரியதிரு 4-9-2]
என்றன்றோ ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தது, பிராட்டியும்

“பெளமானந்தரிஷுதி, வ்யாக்யா யே சாப்யப்ராக்ருதா: பரே।
ஸத்யாநந்த்யமயாஸ் த்வேதே ஸர்வே’காமா மயி ஸ்ரிதா: ||
மநோரத்யாநாம் ஸர்வேஷாம் பராஹம் விப்ரமஸ்துலீ।
விஷ்ணுஸ்ச மநஸ: காமஸ் ஸாஹம் ஸர்வாதிஸாயிநீ ||
மநஸ: காம இத்யேவ தேந மாம் துஷ்டுவுஸ் ஸுரா:।
நவாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகாமஸம்ருத், தி, து: ||”

[சேனர்க்கு எப்போதும் இன்பமளிக்குமி “இவ்வுலக இன்பம், அந்தரிஷுலோகத்தின் இன்பம், சுவர்க்க இன்பம், ப்ரமபதத்தில் அப்ராக்ருதமான மோக்ஷவிற்பம் ஆகிய எல்லாக் காமங்களும் என்னிடத்தில் இருக்கின்றன. எல்லா மநோரதங்களும் நான் மேலான வனையாடுமிடமாயிருக்கிறேன். மிகச்சிறந்தவளான நான் பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்தாலும் விரும்பப்படுகிறேன். ஆகையால் என்னை தேவர்கள் ‘மனத்தின் விருப்பமாயிருப்பவள்’ என்று

துதித்தனர். ஒன்பது எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் மநஸ: காமாய நம:” என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாக் காமங்களின் பெருமையையும் தரும்] என்று இப்பொருள்களையும் மந்திரப்பெருமையையும் அருளிச் செய்தாள்.

(வாச: ஆகூதம்) லௌகிகமாகவும், வைதிகமாகவுமுள்ள வாக்குக்களுக்கும் புறச்சமயிகளின் வாக்குக்களுக்கும் கருத்தாயிருப்பவளை. ஸர்வசப்தவாச்யை என்றபடி. அவள் ஸர்வஸப்தவாச்யையிருக்கும்போது அவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபகபூதையாயிருக்கும் இவளும் ஸர்வசப்த வாச்யையேயன்றோ. லௌகிக வைதிகஸப்தங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; புறச்சமயிகள் தங்கள் தங்கள் தெங்வங்களைக் குறித்துச் சொல்லும் ‘தேவன்’ ‘ருத்ரன்’ ‘சிவன்’ முதலான பதங்களும் இவளோடு கூடிய இவளையன்றோ குறிக்கும். “எம் பெருமானைச் சொன்ன விடத்திலே பிராட்டியையும் சொல்லிற்றும்” என்றன்றோ எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது. இதனாலேயேயன்றோ.

“நும்மின் கவிகொண்டு நும்நும் இட்டாடெய்வமேத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே”

[திருவாய் 3-9-6]

“நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டனும் நான்முகனும் முறையால்
சீரேறு வாசகம் செய்யநின்ற திருமால்” [பெரியாழ்திரு 4-1-5]

• செய்யவளுறை தருதிருமார்பன்

பன்னுநானமறைப்பல் பொருளாகிய பரன்” [பெரியதிரு3-1-2]

• பந்தார்மெல்விரல் நல்வளைத்தோளி

பாவையுமகள் தன்னொடுமுடனே

வந்தாய் எனமனத்தே மன்னிநின்றாய்

மால்வண்ணா மழைபோலொளிவண்ணா

சந்தோகா பௌழியா தைத்திரியா

சாமவேதியன்ன நெடுமாலே” [பெரியதிரு 7-7-2]

என்று ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தது. “ஓண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” [முதல்திருவ-67] என்று ஞானத்துக்கு விஷயம் ஸ்ரீமந்நாராயணனும்போது ஞானத்துக்கு உருக்கொடுக்கும் வாக்குக்கு விஷயம் அவனே என்னுமிடத்தைச் சொல்லவேணுமோ? “ஆகூதி:” என்னும் திருநாமம் ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமத்திலுமேடுக்கப்பட்டது.

“லௌகிக்யோப்யத₂ வைதி₃க்யஸ் தத₃ா ப₃ாஹ்யாக₃மோத்₃ ,
ப₄வா: |

நிர்கே₄ஷா கே₄ஷவத்யஸ்ச யா வாச: பரிகீர்த்திதா: ||

மாமபி₄ப்ரேத்ய ஸர்வாஸாம் தாஸாமுச்சாரணக்ரியா |

மாமபி₄ப்ரயதே ஸர்வோ ஐநஸ் ஸர்வாத்மநா ஸ்தி₂தாம் ||

தேந தேந ப்ரகாரேண வாசாமுச்சாரணக்ரமே |

ஆகூ₄திர் வசஸாம் தேந வேத₃ஜ் தருரஸ்மி ப₄ாவிதா ||

அஷ்டா₄க்ஷரோ ஹ்₃பயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வஸு₃ப₃த₃ார்த்த₃ஸித்₃

தி₄த₃: || ”

[லௌகிகமாயும், வைதிகமாயும், புறச்சமய நூல் அளிலுள்ளவையாயு முள்ள முழக்கமற்றவையும் முழங்குகின்றவையுமான வார்த்தைகள் அனைத்தும் உச்சரிக்கப்படுவது என்னைக் குறித்தேயாரும். அந்தந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போது எல்லா ஜனங்களும் எல்லாப் பொருளாயிருக்கும் என்னையே குறிக்கின்றனர். அதனாலே மறையுணர்ந்த மெய்ஞானிகளால் ‘வாக்குடனுக்குக் கருத்து’ என்று தியானிக்கப்படுகிறேன். எட்டு எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் வாச: ஆகூ₄த்யை நம:” என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாச் சொற்பொருள் களையும் அடைவிக்கும்] என்று பிராட்டியும் இப்பொருளையும் மந்திரப்பெருமையையும் தந்திரத்திலே பேசினாள்.

இப்படி இவள் எல்லா சப்தங்களுக்கும் அர்த்தமாயிருப்பதும் இவள் எல்லாமாயிருப்பதாலேயே என்கிறது அடுத்த திருநாமம்: (ஸத்யம்) ‘ஸத்’தாகவும், ‘த்யத்’தாகவுமிருப்பவள். அதாவது:— எப்போதும் ‘இருக்கிறது’ என்றே சொல்லப்படுவதாய், விநாச மற்றதான ஜீவாத்மாவாகவும், எப்போதும் அழிவதாகையால் ‘இல்லை’ என்றே வ்யவஹரிக்கப்படும் அசேதனமாகவும் இருப்பவள் என்கை. “ஏகதத்வமிவோதி₃தென” [ஓரே தத்வம்போலே சொல்லப் படுபவர்கள் பகவானும் பிராட்டியும்] என்று சொல்லுகிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாத்மபூவத்தை, அந்தரங்கையாய், அவன் பெருமைக்கும் அடியாயிருப்பவளான இவள்மேலே ஏறிடுகிறபடி. “அஹம் ஸர்வம்” [வி-பு] [நாளே எல்லாம்] என்று ப்ரஹ்மாதனும் “அஹமேக: ப்ரத₃மமாஸம் வர்த்தாமி ச ப₄விஷ்யாமி ச” [அதர்வ சிரஸ்] [நான் ஒருவனே முதலில் இருந்தேன்; இருக்கிறேன்; இருப்பேன்] என்று சிவனும், “அஹம் மநுரப₄வம் ஸுர்யஸ்ச” [ப்ருஹ 3-4-10] [நாளே மனுவானேன்; சூர்யனுமானேன்] என்று

வாமதேவ ரிஷியும், "கடல் ஞாலமாவேனும் யானேயென்னும்" [திருவாய் 5-6-1] என்று நம்மாழ்வாரும் சொல்லும்போது, இறையமுகலகில்லாத நித்யானபாயினியாய், அவனுடைய பெருமைக்கும் அடியானவளாய், அவனுக்கும் ஸ்வரூபநிருபகபூதையாயிருக்கும் இவளே எல்லாம் என்னக்குறையில்லையன்றோ. "ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்ரஹ்ம" [தைத்-ஆ-1] என்றும் "ஸச்ச த்யச்சாபுவத்" [தை-ஆ 6-5] [சேதனசேதநங்களாகிறுள் அவன்] என்றும் அவனன்றோ ஒதப்படுகிறான். இப்படி ஸர்வாத்மபூதராக இருவரைக் கொண்டால் ஈசுவரத்துவித்வம் முதலான பல தோஷங்களும் வருமன்றோ. ஆகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளக்கூடவது. பகவான் ஸர்வாத்மகனுபோது பிராட்டியும் விசேஷணதயா புராணிக்கிறான்-(விளங்குகிறான்)-என்னுமர்த்தத்தை.

"வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே" [முதல்திருவ-92]

"திருவாழ்மார்வன்றனைத் திசைமண்ணீர் எரிமுதலா
உருவாய் நின்றவனை ஒலிசேரும் மாருதத்தை
அருவாய் நின்றவனை" [பெரியதிரு 7-6-7]

என்று ஆழ்வார்களும் காட்டித்தந்தனரன்றோ. இவ்வரும்பொருளையும், இம்மந்திரப்பெருமையையும்,

"ஸச்ச த்யச்ச ஜகத் த்யவேதா யத் ப்ரமானேந த்யுஸ்யதே |
தத் ஸர்வமஹமஸ்மீதி ஸத்யம் மாம் ருஷயோ஽ப்யுருவந் ||
ஷடக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வஸத்யபுலப்ரத்யு: ||"

[எப்போதும் அழியாததாகையாலே 'ஸத்' எனப்படும் ஜீவதத்துவமும் எப்போதும் அவஸ்த்துத்யாகும் செய்கையாலே 'த்யத்' எனப்படும் அசித்தத்துவமும் ஆக இரண்டுவிதமாயிருக்கிறது உலகம். நான் இது எல்லாமும் ஆகிறேனுகையால் என்னை ருஷிகள் 'ஸத்யம்' என்று அழைத்தனர். ஆறு எழுத்துக்கொண்ட "ஓம் ஸத்யாய நம:" என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாவிதமான ஸத்யபலன் செய்யும் அளிக்கும்] என்று பிராட்டியும் பேசியருளினாள்: (அஸிமஹி) கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பெருமையை உடைய பிராட்டியை அடையக் கூடவோம்.

(பகுதாம் சூபம்) 'பய்யந்தீதி பாவ:" [காண்கிறார்களாகையாலே 'பகக்கள்' எனப்படுகின்றனர் சேதனர்கள்] என்னும் வ்யுத்பத்தி

யாலே அறிவை ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட மூவகைப்பட்ட சேதனரும் பசுக்களாகின்றனர். அவர்களின் ஸ்வரூபமான அறிவாயிருப்பவள் பிராட்டி என்று பொருள்படுகிறது இத்திருநாமம்.

“ பர்யந்தி பஸவோ ஜீவா: வித்யாபி,ஸ் திஸ்ருபி,ஸ்தி,தா: |
தேஷாம் ரூபம் து யச்சக்ர சைதந்யம் ஹேயவர்ஜிதம் ||
தத்ருபமஹமேவாஸ்மி சித்யக்,நாநந்த,ருபிணீ |
மச்சக்ர்திலேஸாஸ் தே ஸர்வே ஜீவா: சிச்சக்ர்திஸம்ஜ்ஞிதா: ||
பகுநாம் ரூபம்தியேவம் ஸாங்க்யா மாம் ஸம்பர்சக்ஷதே |
நவாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸம்யக் ஜ்ஞாநப்யஸ்ப்ரத்ய: ||

[நித்யர், முக்தர், பத்தர் என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட ஜீவர்களும் காண்டையே ஸ்வரூபமாக உடையவர்களாகையாலே பசுக்கள் எனப்படுகின்றனர். தோஷமற்ற அவர்களுடைய ஸ்வரூபமான யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவாகவே ஆகிறேன் ஜ்ஞாந நந்தமயியான நான். ‘சித் சக்தி’ [அறிவுசக்தி] என்னும் பெயரையுடைய அந்த எல்லாச்சேதனரும் என் சக்தியின் ஒரு துளியாயிருப்பவர்கள். ஆகையால் ஞானிகள் என்னை ‘பசுக்களின் (ஸ்வ) ரூபம்’ என்கின்றனர். ஒன்பது எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் பகுநாம் ரூபாய நம:” என்னும் இம்மந்திரம் அழகிய ஞானமாகிற பலத்தை அளிக்கும்] என்று இப்பொருளும், மந்திரப்பெருமையும் தந்திரத்திலே கூறப்பட்டன.

(அந்நஸ்ய யஸ:) “ அத்யத இதி அந்நம் ” [அநுபவிக்கப் படுவது அந்நமாகிறது] என்னும் வ்யுத்பத்தியின்படி அநுபவிக்கப்படும் போக்யப்பொருள்களெல்லாம் அந்நமாகிறது. அது இரு வகைப்படும்:- ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களுக்கு வசப்பட்ட பத்த ஜீவர்கள் அநுபவிக்குமதான ப்ராக்ருதமான போக்யங்கள் ஒருவகை. இம்முக்குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நித்யமுக்தர்களுக்குப் பரமபதத்திலே போக்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞாந பூல ஐச்வர்ய விர்யசக்தி தேஜஸ் என்னும் ஷாட்குண்ய மயமான பகவத்ஸ்வரூபம் மற்றொரு வகை. இவைகளுடைய இனிமையாகிற புகழாயிருப்பவள் பிராட்டி என்று இத்திருநாமத்துக்குப்பொருள். அதாவது:-இவைகளின் இனிமைக்குக் காரணமாயிருப்பவள் என்கை. “வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த் தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே” [முதல் திருவ-92] என்று பெளதிகமான இனிமைக்கும், “கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ”

[திருவாய் 10-10-6] என்று பகவத் விஷயத்தின் இனிமைக்கும் காரணமாயிருப்பவன் இப்பிராட்டியே என்று ஆழ்வார்களும் அறிவித்தனரன்றோ.

“த்ரைகுணமயம் ஷட் குணர்த்தம் சத்வவித்யாந்நம் பரிகீர்த்திதம் |
த்ரைகுணமயநுபத்த்யாநாம் இதரேஷாமதேதரத் ||
தத்வவித்யஸ்யாபி சாந்நஸ்ய த்யயஸோருபமுத்தமம் |
தத்யஹம் ஸர்வபூதாத்மா தத்வஜ்ஞை: பரிகீர்த்திதா ||
ப்ராக்குதாப்ராக்நதா பேராக்யா மச்சுக்திப்ரவிஜ்ஞும்பிதா: |
அந்நஸ்ய யஸ இத்யேவ மாம் விதுஸ் தத்வசிந்தகா: ||
நவாக்ஷரோ ஹயயம் மந்த்ரோ பேராக்யஸர்வஸ்வத்யாயக: ||”

['மூக்குணமயம்' என்றும், 'ஷட் குணமயம்' என்னும் போக்யப் பொருள்கள் இருவிதம். பத்தர்சுளுக்கு 'மூக்குணமயம்' போக்யமாகிறது. தித்யமூக்தர்க்கு 'ஷட் குணமயம்' போக்யமாகிறது. இருவகை போக்யங்களுக்குமுள்ள இனிமையாகிற சிறந்த புகழ், ஸர்வபூதங்களாயுமிருக்கும் நானே என்று ஞானிகளால் சொல்லப் படுகிறேன். ப்ராக்குதமானவையும், அப்ராக்குதமானவையுமான போக்யங்கள் என் சக்தியிலிருந்து தோன்றுமவை. ஆகையால் ஞானிகள் என்னை 'அந்நத்தித்யாபுத்ய' என்று அறிகிறார்கள். ஒன்பது எழுத்துக்கொண்ட "ஓம் அந்நஸ்ய யஸே நம:" என்னும் இம் மந்திரம் போக்யமேதனையும் கொடுக்கும்] என்று இப்பொருளும் மந்திரப்பெருமையும் தந்திரத்தினையும் கோஷிக்கப்பட்டது.

(புதுநாம் ரூபம்-அந்நஸ்ய யஸ:) "புதுநாம் ரூபம்" என்று போக்த்ருஸ்வரூபமாயிருப்பவன் பிராட்டி என்று திருபிக்கப்பட்டது. போக்த்ருகத்திப்ரபைகளாக 'ஜ்வலந்தி' என்னும் திருநாமத்தின் விவரணத்தில் திருபிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கம், பர்ஜந்யன், பூமி, புருஷன், ஸ்த்ரீ என்னும் பஞ்சாக்திகளும், லௌகிகாக்தியும், ஆக ஆறு அக்ஷிகளும் "புதுநாம் ரூபம்" என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்டு அவைகளாகவுமிருக்கிறான் பிராட்டி என்றும் 'புதுநாம் ரூபம்' என்னும் திருநாமத்துக்கு ஒரு பொருள். அதேபோல் போக்யரகத்திப்ரபைகளாக "ப்ரபாஸா" என்னும் திருநாமத்தின் விவரணத்தில் திருபிக்கப்பட்ட ச்ரத்தா, ஸோமன், ஜலம், அந்நம், விரியம், ஹவிஸ் என்னும் ஆறும் "அந்நஸ்ய யஸ:" என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்டு, அவைகளாகவுமிருக்கிறான் பிராட்டி என்றும் 'அந்நஸ்ய யஸ:' என்னும் திருநாமத்துக்கு ஒரு பொருள்.

“ஆக்ஷுநேயீ யா ஹி மச்சுக்தி: ஸா ஹி ஜாதா தத்நா தத்நா”

[அக்ஷிகளிலுள்ள என்னுடைய போக்த்ருசக்தி அங்கங்கு (போக்தாக்ஷிடம்) விளங்கிநின்றது.] என்றும்,

“ஸோமஸக்திர் மதீயா யா ஸா ஹி ஜாதா தத்நா தத்நா”

[ஸோமன் முதலான ஹவிஸ்ஸுகளிடமுள்ள என்னுடைய போக்யஸக்தி அங்கங்கு (போக்யங்களிடம்) விளங்கிநிற்கிறது.] என்றும் இவ்விரு திருநாமங்களுக்குமுள்ள இவ்விரு பொருள்களும் லக்ஷ்மி தந்த்ரத்திலும் காட்டப்பட்டன.

(ஸ்ரீ: மயி ஸ்ரயதாம்) ஸ்ரீதேவியானவள் என்னையடையட்டும். என்னை ஆச்ரயித்து நிற்பதன்மூலம், ‘ஸ்ரீ’ யானவள் தன் பெயரை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளட்டும். “ஸ்ரீ” ஸப்தத்துக்கு “அடியார்களுக்குப் பரதந்திரையாய் அவர்களை ஆச்ரயித்துநிற்பவள்” என்று அபூர்வமானதொரு வ்யுத்பத்தியைக் காட்டுகிறபடி. “நண்ணித் தொழுவார் சிந்தை பிரியாத நாராயண” [பெரியாழ்-திரு 2-3-2] என்றவிடத்திலே பெரியாழ்வாரும் நாராயணசப்தத்துக்கு இப்படிப் பொருள் கொண்டாரன்றோ.

நிற்க; இம்மந்திரத்தில் “மநஸ: காமம்”. என்றும், “வாச: ஆகூத்ம்” என்றும், “ஸத்யம்” என்றும், “பருநாம் ரூபம்” என்றும், “அந்நஸ்ய யஸ:” என்றும் ஐந்து திருநாமங்கள் தனக்கு இடப்பட்டதாகப் பிராட்டியே லக்ஷ்மிதந்த்ரத்தில் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாள். அப்படியிருக்கும்போது, கோமடரங்க நாதபாஷ்யத்தில் பின்வருமாறு உரையிடப்பட்டிருக்கிறது:—“மநஸ: காமம்-மனத்தால் விரும்பப்படும் பொருள்கள், ஆகூத்ம்-அபிப்ராயத்திலிருக்கும் பொருள்கள், வாச:-வாக்கினால் பிரார்த்திக்கப் படுமவை ஆகிய எல்லா விருப்பங்களையும், பருநாம் ரூபம்-ஜீவதநஸமிருத்தியையும். அந்நஸ்ய ரூபம்-அந்நஸம்ருத்திக்குக் காரணமான அனைத்தையும், ஸத்யம்-மாருததான லக்ஷ்மியின் அருளையும், அஸீமஹி-அடையக்கடவோம். ஸ்ரீ:—ஸ்ரீதேவி, மயி—என்னிடத்தில் (மேலே கூறிய ஸம்ருத்தியையும்) யஸ: ச-கீர்த்தியையும், ஸ்ரயதாம்-அடைவிக்கட்டும்” என்று.—நிஷ்பக்ஷபாதிகளான மஹான்கள், பிராட்டி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் பொருளுக்கும் இந்த பாஷ்யத்திலுள்ள பொருளுக்கும் ஏதாவது ஸம்பந்தமிருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். பிராட்டி அருளிச்செய்த பொருள்கள் அர்த் ஸ்ரீ—19

தாந்தரமாகக்கூடக் காட்டப்படவில்லை என்பதை நோக்கவேண்டும். தடுத்திலையெயிலிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தார்களானால் இந்த பாஷ்யம் ஸகலசாஸ்த்ர பாரங்கதர்களான பூர்வாசார்யர்கள் எவராலும் இயற்றப்பட்டதன்று என்றும் ஒரே முடிவுக்கே வரமுடியும். அந்தபாஷ்யத்தை அச்சிட்டவர்கள் உண்மையை இதைக்கண்ட பின்பாவது ஒப்புக்கொண்டார்களானால் அவர்களுடைய ப்ராமானிகத்வத்தை உலாமெல்லாம் கொண்டாடும். கோமடரங்கநாத பாஷ்யத்திற்கும் பிராட்டி திருவுள்ளம்பற்றிய பொருள்களுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளைப் பலவிடங்களிலும் நாம் காட்டியிருப்பது இவ்வுண்மையை உலகுக்கு உணர்த்துவதற்கே என்று உணர்க.

कदमेन प्रजाभूता मयि संभव कदम ।

श्रियं वासय मे कुले मातरं पद्ममालिनीम् ॥ ११ ॥

11. கர்த்துமேந ப்ரஜாபூதா மயி ஸம்புவ கர்த்தும ।

ஸ்ரியம் வாஸய மே குலே மாதரம் பத்மமாலினீம் ॥

பதவுரை:—கர்த்தும—கர்த்தமப்ரஜாபதியே! கர்த்துமேந—கர்த்தமரான, உம்மால். ப்ரஜாபூதா—பெண்ணாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாள் (ஸ்ரீதேவி); மாதரம்—எல்லாவுலகிற்கும் தாயும், பத்மமாலினீம்—தாமரை மாலைகளை உடையவளுமான, ஸ்ரியம்—ஸ்ரீதேவியை. மயி—என்னிடத்தில். ஸம்புவ—பிறக்கச் செய்; (உன் பெண்ணாகிய ஸ்ரீதேவியை) மே—என்னுடைய, குலே—குலத்தில். வாஸய—வசிக்கச்செய்.

ஸ்ரீதேவியானவள் என்னிடம் வசிக்கட்டும் என்று பிரார்த்தித்தாள் சென்ற மந்திரத்தில். பாற்கடலில் பிராட்டி பிறந்தபோது அவளைப்பெண்ணாக ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட கர்த்தம ப்ரஜாபதியைப் புருஷபாரமாகப்பற்றி, 'என்னளவோடல்லாமல் என் குலத்திலுள்ளார் அவைவரிடமும் பிராட்டி வசிக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறாள் இம்மந்திரத்தில்.

(கர்த்தமேந ப்ரஜாபூதா) கர்த்தமரின் பெண்ணாயிருப்பவள் ஸ்ரீதேவி.

“சுஹீரோதூர்ணவஸம்பூதாம் ஸ்ரியம் ஐக்ஞாஹ கர்த்தும: ।
ப்ரஜாதவேந ததூ லக்ஷ்மீம் ததூ ப்ரப்ருதி கர்த்துமீ”

[பாற்கடலில் பிறந்த பெரியபிராட்டியாரைக்கார்த்தம் ப்ரஜாபதியானவர் தன் பெண்ணாக ஏற்றுக்கொண்டார்; அதுமுதல் பிராட்டி 'கர்த்தம்' என்னும் பெயரைப்பெற்றாள்.] என்று கோமடரங்க நாத பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாண வசனத்தின்படி. பிராட்டியானவள் கர்த்தம் ப்ரஜாபதியின் ஸ்விக்குதபுத்ரியாகிருள் என்று அறியப்படுகிறது. (மயி ஸம்பட்வ கர்த்தம் மாதரம்) கர்த்தம் ப்ரஜாபதியே! அகிலஜகந்மாதாவான அவளை, அவளுடைய குழந்தையான என்னிடத்தில் பிறக்கச்செய். உனக்குப் பெண்ணு னாற்போலே எனக்கும் பெண்ணுக்கு என்கை. "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந்" [ஸர்வலோகபிதாவானவன் தன் பிள்ளையொருவனைப் பிதாவாகக்கொண்டு பிறக்கிருள்] என்றப்போலே. (ஸ்ரியம் வாஸய மே குலே) பெண்ணாகையாலே உமக்கு நியாய்யையான ஸ்ரீதேவியை என்னளவேடல்லாமல் என் குலத்திலுள்ளார் அனைவரிடமும் வசிக்கச்செய்விராக.

எப்பேர்ப்பட்டவளை? எனில்: (மாதரம்) * அகில ஜகந்மாதாவாயிருப்பவளை. சேதனர்க்குத்தாயைப்போலே ப்ரியத்தையும் ஹிதத்தையும் செய்பவளை. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத்ரு: " [எல்லாவுலகிற்கும் தாயும் தந்தையுமாயிருப்பவன் லக்ஷ்மீ நாராயணனே] என்று பாரதத்திலும், "மாதாவினேப் பிதுவைத் திருமாலை" [திருவிரு-95] என்று நம்மாழ்வாராலும் உத்தோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. இத்திருநாமத்தின அக்ஷரப் பொருள் உளையும் சிந்திப்போம். 'மா-மாநே' 'மாங்-மாநே' என்று தாதுக்களாகையாலே 'அளப்பவன்; அளக்கப்படுபவன்' என்று மகாரம் பொருள்படுகிறது. "பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும்" [திருவாய் 1-3-5] என்று சொல்லப்படும் ஆறுவகையான புறச்சமயங்களுடைய தாழ்வுகளை அளந்து வைத்திருப்பவன் என்கை. அவற்றால் அறியப்படமாட்டாதவன் என்றும் கருத்து.

"அறுவகைச்சமயமும் அறிவருநிலையினை

ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை" [திருவெழுக்கூற்றிருக்கை]

என்றார் திருமங்கை மன்னனும் எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்படுபவன் என்றும் மகாரம் பொருள் தருகிறது.

'ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நிற்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை

போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய்' [தருவாய் 3-1-6] என்றார் ஆழ்வாரும்.

எல்லாப்பொருள்களும் பிராட்டியினுள்ளே அளவுபடுகிறது என்றும் மகாரத்திற்குப் பொருளாகிறது. 'மந-ஜ்ஞாதே' என்று தாது வாகையாலே எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் ஏற்படும் அறிவாயு மிருப்பவள் பிராட்டி என்று மகாரார்த்தமாகிறது. "ஒண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" [முதல்திருவ-67] என்றார் பொய்கையாழ்வார். இப்பொருள்களனைத்தும்

‘மிமேஷ்டுத்வநோ வ்பக்ஸ்ரா மீயே மாநைஸ் ததூடக்யலை: |
மிதிஸ்ச ஸர்வமாநாநாம் மாதிரி சாந்தர் மமாகிலம் ||’

[அறுசமயங்களை முன்னின்று அளக்கிறேன்; எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் அளக்கப்படுகிறேன்; எல்லா ப்ரமாணங்களின் அறிவாயு மிருக்கிறேன்; எல்லாப் பொருள்களும் எனக்குள் அளவுபடுகிறது.] என்று பிராட்டியாலும் பேசப்பட்டது. “த்ரு-பலவந தரணயோ:” [மிதப்பது-தாண்டுவது என்னும் இரு பொருள்கொண்டது ‘த்ரு’ என்னும் தாது] என்று தாதுவாகையாலே ‘மாத்ரு’ ஸப்தத்தின் இரண்டாவது எழுத்து ‘எல்லா தோஷங்களையும் தாண்டி நிற்பவள்’ ‘ஸம்ஸாரஸாகரத்திலிருந்து சேதனரைக் தாண்டிவிப்பவள்’ ‘தன் திருவுள்ளமாகிற தெப்பத்தைக்கொண்டு ஸர்வபூதங்களிலும் மிதப்பவள்’ ‘மேகமாய் நுத்துகொண்டு உலகையெல்லாம் நிரிலே மிதக்கச் செய்பவள்’ என்னும் பல பொருள்களைத் தருகிறது. இப்பொருள்களும், ப்ரியஹிதங்களைச் சிந்தித்துச் செய்யும் தாயாயிருப்பவள் எனனும் மந்த்ருப்தார்த்தமும், மந்திரப்பெருமையும்,

‘தாரயாமி ஐக்யத் ஸர்வமபாரம் புவஸாக்யம் ||
உத்தீர்ண ஸர்வதோஷாப்யதே: ப்லவே பூதேஷு சேதஸா ||
ப்லாவயாமி ஐக்யத் விஸ்வம் பயஸா மேக்யதாம் க்யதா |
ப்ரியம் ஹிதம் ச ஸர்வேஷாம் சிந்தயந்தீ கரோமி ச ||
தேந மாம் ஸர்வபூதாநாம் மாதரம் யோகியநோ விது: |
பஞ்சாஷ்டரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வபேராக்யஸம்ருத்தித்யு: ||’

[எல்லா உலகினரையும் கரைகாணவொண்ணாத ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத் தாண்டிவிக்கிறேன். தோஷக்கடலைத் தாண்டியிருக்கிறேன்; திருவுள்ளத்தாலே பூதங்களில் மிதக்கிறேன்; மேகமாகி எல்லா

வுலகையும் நீராலே மிதக்கச்செய்கிறேன்; அலைவர்க்கும் பிரிய ஹிதங்களைச் சிந்திக்கிறேன், செய்கிறேன்; ஆகையால் என்னை எல்லா பூதங்களுக்கும் தாயென்று யோகிகள் அறிகின்றனர். ஐந்து எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் மாந்ரே நம:” என்னும் இம்மந்திரம் எல்லா போஷப்பெருக்கையும் அளிக்கும்.] என்று பிராட்டியாலும் லக்ஷ்மிதந்திரத்திலே உத்தோஷிக்கப்பட்டது.

(பத்மமாலிநீம்) தாமரைமாலையை உடையவனே. தாமரையை ஆஸநமாகக்கொண்டும், கையில் தாமரையை உடையவளாகவும், சிர:பத்மத்தின் கீழ் இருப்பவளாகவும், தாமரைமாலையை உடைய வளாகவுமிருக்கையாலன்றோ ‘தாமரையாள்’ என்றும், ‘மலர்மகள்’ என்றும், ‘கமலப்பாவை’ என்றும், ‘மலராள’ என்றும் கீர்த்திக் கப்படுகிறாள் இப்பிராட்டி. (பத்மமாலிநீம்) ஸுஷும்நாநாடியென்று தலையில் ப்ரஹ்மரந்திரத்திலிருந்து மூத்திரப்பையின் மேல் பாகம்வரையில் ஒரு நாடியொன்று ஒடுகிறது. மோக்ஷமடைபவர்கள் இந்த நாடியின் வழியாகவே ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தை பேதித்துக் கொண்டு பரமபதமடைகிறார்கள் என்று வேதாந்தங்களில் ஓதப்படுகிறது. இந்த நாடியில் ஆதாரபத்மங்கள் எனப்படும் முப்பத்திரண்டு பத்மங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த நாடியாகவே சொல்லப்படுமவளும் இந்த நாடியிலே ஸஞ்சரிக்குமவளுமான பிராட்டி இந்தப் பத்மங்களாகிற மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகக் காட்சியளிக்கிறாள். ஆகையாலே ‘பத்ம மாலிநீ’ எனப்படுகிறாள் என்றும் லக்ஷ்மிதந்த்ரத்திலே ஒரு பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

“ஸுஷும்நா நாம யா நாடி, நாடிச்சக்ரஸ்ய நாயிகா |
முத்தியாநம் மஹாயாநம் யோகியாநமிதி ஸ்ருதா ||
‘ஸக்திர் யா வைஷ்ணவீ ஸ ஷக்ஷமா மந்மயீ பரிகீர்த்திதா |
ஸங்கல்பவிஷயஸ் ஸர்வோ யாமாலம்ப்யாவதிஷ்ட்யதே ||
ஊர்த்வம் சாத, ஸ்ச யா பி, த்வா ப்ரதிஜீவம் வபுர்குதிம் |
வ்யாப்தா பரமமாகாஸம் ஸா ஸுஷும்நேதி கீயதே ||
முத்தயேடக்யிலஜீவாநாம் ஸம்ஸாராக்யிலகேத்யுநாம் |
ஸாஹம் ஸுஷும்நாருபேண வர்த்தே தே, ஹேஷு

தே, ஹிநாம் ||

ஆவஸ்திஸீர்ஷாத்யாமூர்த், நஸ் தஸ்யாம் ஸக்தௌ புரந்த்ர |
ஆத்யாராக்யாநி பத்மநி த்வாத்ரிம்ஸத் ஸம்ஸ்தி, தாநி வை ||
பத்மநாம் மாலயா வ்யாப்தா ததோ஽ஹம் பத்மமாலிநீ ||”

[நாமஸமுஹம் முடிவதற்கும் தலையாளதாயிருப்பதும் 'மோக்ஷவழி' என்றும் 'பெரியவழி' என்றும், 'யோகியளின்வழி' என்றும் சொல்லப்படுவதும், விஷ்ணுவினுடைய சக்தியாகவும், நானாகவும் கீர்த்திக்கப்படுவதும், ஸங்கல்பங்களுக்குப் பிறப்பிடமாயிருப்பதும், ஒவ்வொரு ஜீவனுடைய சரீரத்தின் மேல்பாகத்தையும் கீழ்பாகத்தையும் பிளந்துகொண்டு ப்ரஹ்மரந்தரத்தில் சென்று வியாபித்திருப்பதுமான நாடி 'ஸுஷும்நாநாடி' என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திலே எல்லாத்துன்பங்களையும் அனுபவிக்கும் ஜீவர்கள் அனைவரும் மோக்ஷமடைவதற்காக, ஜீவர்களுடைய தேஹத்திலே நானே ஸுஷும்நாநாடியுருவத்திலேயிருக்கிறேன். இந்திரனே! மூத்தரக்காயின் தலையிலிருந்து, தலையில் ப்ரஹ்மரந்தரம் வரையில் விஷ்ணுசக்தியாயிருக்கும் இந்த நாடியில் ஆதாரபத்மம் எனப்படும் முப்பத்திரண்டு தாமரைகள் அமைத்திருக்கின்றன. அந்தத் தாமரை மாலையாலே நான் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகிறேன். ஆகையால் 'பத்மமாலினி' ஆகிறேன்.] என்றும் லக்ஷ்மிதந்தர வசனங்கள் காண்க.

(பத்மமாலினி) "பத்மே ஸ்தித்தாம்" என்னும் திருநாமத்தின் விவரணத்தில் "பத்மமாநம் மிநோதிதி காலம் பத்மம் ப்ரசக்ஷதே" [நான் சென்றுகொண்டே பிறவற்றை அளக்கிறதாயாலே காலத்தைப்பத்மமென்கிறார்கள்] என்று பத்மமாகச் சொல்லப்பட்ட காலத்தையும், "பத்மவரணம்" என்னும் திருநாமத்தின் விவரணத்தில் ஸூர்யபாகக்ஷண்டு மலரும் தாமரைபோலே பிராட்டியைக்கண்டு மலருமவையாடச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதிபுருஷர்களையும் தாமரை மாலையாலே தரித்து நிற்பவளாகையாலே 'பத்மமாலினி' எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். இப்பொருளும் மந்திரப்பெருமையும்

‘ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ காலஞ்சாபி ஸநாதநம் |

தாரயாமி ஸ்வருபேண ததோஹம் பத்மமாலினி ||

அஷ்டாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வகர்மபூலப்ரதது: ||”

[ப்ரக்ருதியையும், புருஷனையும், பழையான காலத்தையும் நான் ஸ்வருபத்தாலேயே தரித்துநிற்கிறேன்: அதனாலேயே பத்மமாலினி யாகிறேன். எட்டு எழுத்துக்கொண்ட 'ஓம் பத்மமாலினிய நம: ' என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாக்கருமங்களின் பலத்தையும் வழங்கும்] என்று லக்ஷ்மிதந்திரத்திலேயும் சொல்லப்பட்டது.

இப்படிப்பட்ட ஸக்சுமீதேவியை என் குலத்திலே வஸிக்கச் செய்வாயாக என்று அந்வயம்.

आपः सृजन्तु सिग्धानि चिह्नीत वस मे गृहे।

नि च देवीं मातरं श्रियं वासय मे कुले॥१२॥

12. ஆப: ஸ்ருஜந்து ஸநிக்ஷதாநி சிக்லீத வஸ மே க்ஷ்ருஹே।
நி ச தேஷீம் மாதரம் ஸ்ரியம் வாஸய மே குலே॥

பதவுரை:—ஆப:—ஐலங்கள், ஸ்நிக்ஷதாநி—(பிராட்டிக்கு) இனியவைகளை, ஸ்ருஜந்து—ஸ்ருஷ்டிக்கட்டும்; சிக்லீத—பிராட்டியின் கோயில் காப்பானே!. மே—என்னுடைய. க்ஷ்ருஹே—வீட்டில், வஸ—வசிப்பாயாக; மாதரம்—தாயான, ஸ்ரியம்தேவீம்—ஸ்ரீதேவியை, மம குலே—என் குலத்தில். நிவாஸய ச-நித்யவாஸம் செய்விப்பாயாக.

கர்த்தமப்ரஜாபதியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி ஸ்ரீதேவியை என் குலத்தில் வஸிக்கச்செய்யவேண்டுமென்றான் முன் மந்திரத்தில். அவரைவிட அந்தரங்களும், பிராட்டியின் கோயில் காக்கும் முதனியான சிக்லீதரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி, 'என்வீட்டில் நீரும் வசிக்கவேண்டும். பிராட்டியையும் என் குலத்தில் நித்யவாஸம் செய்விக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறான் இம்மந்திரத்தில்.

(ஆப: ஸ்ருஜந்து ஸ்நிக்ஷதாநி) "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ:। தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்மருத:॥" [நரனுகிற பரமபுருஷனிடமிருந்து உண்டானதாகையாலே ஜலம் நாரமெனப்படுகிறது. அதை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனாகையாலே பரமபுருஷன் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.] என்று மநுஸ்மருதியில் சொன்னபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு இருப்பிடமாய்ருக்கும் ஜலம் பிராட்டிக்கு இனிய பொருள்களை என்னிடம் ஸ்ருஷ்டிக்கட்டும். "ஸ்நேஹிந்ய ஆப:" [ஸ்நேஹமென்னும் குணத்தையுடையது ஜலம்] என்று சொல்லப்படும் ஜலம் ஸ்நேஹவிஷயிபூதமான பொருள்களைப் படைக்கட்டும்.

(சிக்லீத) பகவானுடைய அந்த:புரத்துக்கு த்வாரபாலகரான சிக்லீதரே!

‘பத்யமோ க்யுதேயா நிதி: ஸங்க்யம் சதுர்தந்தீ க்யுஜஸ் ததூ |
கல்யாணஸர்ப்ப பஞ்சாஸ்யா: சிக்லீதோ க்யுருஹரக்ஷகா: ||’

[பத்மர், கதர், சங்கநிதி, நாலுதந்தமுடைய கஜம், கல்யாண ஸர்ப்பம், பஞ்சாதநர் (ஸிம்ஹம்), சிக்லீதர் ஆகியோர் (பிராட்டியின்) கோயில் காப்பவர்கள்] என்னும் புராணவசனத்தை கோமடரங்க நாதர் காட்டினார். (சிக்லீத வஸமே க்ருஹே) ஸூரியோதயத்துக்கு முன் அருணோதயமாவதுபோலே பிராட்டி என் கிருஹத்தில் வஸிப்பதற்கு முன் க்ருஹத்வாரரக்ஷகரான நீரும் பிராட்டியின் திருக் கோயிலான என்விட்டை ரக்ஷிப்பதற்காக எழுந்தருளவேண்டும்.

வேறு என் செய்யவேண்டும்? எனில்: (தேவிம்...நிவாஸய) பெரியபிராட்டியாரை என் குலத்திலே ஸாந்தித்யம் செய்விக்க வேண்டும். (தேவிம்) தேவனுடைய பத்தினியாயிருப்பவளை. இத் திருநாமத்தின் பொருள்கள் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

(மாதாம்) உலகிற்குத் தாயாயிருப்பவளை, (ஸ்ரியம்) ‘ஸ்ரீ:’ என் னும் தனிப்பெயரைப் பெற்றவளை. இவ்விரு திருநாமங்களின் பொருளும் நிர்வசனமும் முன்னமே காட்டப்பட்டது. (மே குலே) என்னளவோடல்லாமல் கீழ்மேல் ஏழ்படி காலுமுள்ள என் குலம் முழுவலுதீம். (நிவாஸய ச) நீர் வசிப்பதோடன்றியில் பெரிய பிராட்டியாரையும் வசிக்கச் செய்யவேண்டும். இத்தால் பிராட்டியின் பத்தபாரதந்திரியம் வெளிப்படுகிறது.

आर्द्रा पुष्करिणीं यष्टिं पिङ्गलां पद्ममालिनीम् |

चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जानवेदो ममाऽऽवह ॥ १३ ॥

13. ஆர்த்யூராம் புஷ்கரிணீம் யஷ்டிம் பிங்குளாம் பத்மமாலினீம் |
சந்த்யூராம் ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதேயா மமா:ஸவஹ ||

பதவுரை:—ஜாதவேத்ய:—பரமபுருஷனை! ஆர்த்யூராம்—சுர நெஞ்சினளும். புஷ்கரிணீம்—(அடியாரைப்) போஷிப்பவளும், யஷ்டிம்—(அனைவர்க்கும்) ஊன்றுகோலாயிருப்பவளும், பிங்கு ளாம்— மஞ்சள் நிறமானவளும். பத்மமாலினீம்— தாமரை மாலையை தரித்து நிற்பவளும். சந்த்யூராம்—ஆநந்த ஸ்வ ரூபினியும், ஹிரண்மயீம்—பொன் மயமானவளுமான. லக்ஷ்மீம்— பெரிய பிராட்டியாரை, மம—எனக்கு. ஆவஹ—அளிப்பீராக.

பிதாவான கர்த்தமரையும், தூஸபூதரான சிக்லீதரையும் பிரார்த்தித்தான் முன் மந்திரங்களில். எவர் இசைந்தாலும், உடைய வனான ஸர்வேச்வரன் இசைந்தாலொழியப் பிராட்டியின் கருணை கடாஷும் ஸித்திக்காதன்றோ. ஆகையாலே தொடக்கத்திற் போலே கடைசியிலும் மூன்று மந்திரங்களால் பிராட்டியைத் தன்னிடம் நியவாஸம் செய்விக்கவேண்டும் என்று பரமபுருஷனைப் பிரார்த்திக்கிறான்.

(ஆர்த்ராம்) ஈரநெஞ்சையுடையவளாயிருப்பவளை. இத்திரு நாமத்தின் அரும்பொருள்களும் பெருமையும் முன்பே விளக்கப் பட்டது.

(புஷ்கரிணிம்) பிறருக்கு ரூபத்தையும், கீர்த்தியையும், செல்வத்தையும் அளித்துப் போஷிப்பவள். ஸர்வேச்வரனுக்கும், “அதிவராம: ஸுஸுபே, ” [ரா-பா 77-30] [சீதாபிராட்டியாலே ராமபிரான் மிகவிளங்கினான்] “ திகழ்கின்ற திருமாவில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார் ” [திருவாய் 10-6-9] என்று அழகையும், “ மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் ” [நாச்-திரு 5-1] “ மருத்தார் தொல்புகழ் மாதவனை ” [பெரியதிரு 10-10-1] “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா நிகரில் புகழாய்” [திருவாய் 6-10-10] என்று புகழையும், “ஈரத்தையா தேய்வோ தேய்வதவம்நுதே” [பிராட்டியாலே பகவான் ஈச்வரனாகிறான்] என்று ஐச்வரியத்தையும் அளித்துப் போஷிப்பவள் இப்பிராட்டியே ஆம்போது, மற்றும்ள்ளாரைப் போஷிப்பவள் இவளே என்பதை விவரிக்கவும் வேண்டுமோ? (புஷ்கரிணிம்) புஷ்கரஸ்தம் தாமரையைச் சொல்லும். பத்மமாகச் சொல்லப்பட்ட காலத்தை நியமிப்பவளாகையாலே ‘புஷ்கரிணி’ எனப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (புஷ்கரிணிம்) தாமரைகளை உடையவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முதலிரண்டு பொருள்களும், இம் மந்திரப் பெருமையும்,

“போஷம் கரோமி ஸர்வேஷாம் ரூபேண யஸஸா ஸ்ரியா |

புஷ்கரஞ்ச ந்யாம்யேகா காலாக்யம் பத்மரூபகம் ||

தேந புஷ்கரிணீத்யேவ ருஷயோ மாம் ப்ரசக்ஷதே |

ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வபோஷபுலப்ரத: ||”

[அழகாலும், கீர்த்தியாலும், செல்வத்தாலும் அனைவரையும் போஷிக்கிறேன். பத்மமாகச் சொல்லப்படும் காலமாகிற தாமரையை நான் ஒருத்தியே நியமிக்கிறேன். ஆகையால் ‘புஷ்கரிணி’ என்று ஸ்—20

மறநர்ஷிகள் என்னைச்சொல்லுகின்றனர். ஏழு எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் புஷ்கரிண்யை நம:” என்னும் இம்மந்திரம் எல்லாப் புஷ்டிகளையும் பலனாக அளிக்கும்] என்று லக்ஷ்மிதந்திரத்திலே கோஷிக்கப்பட்டது.

எப்படிப் போஷிப்பவன்? எனில்: (யஷ்டிம்) “யா-ப்ராபணே” என்னும் தாதுவிவிருந்து தோன்றியதாகக் கொண்டால் எல்லாக் காமங்களையும் அடைவிப்பதன்மூலம் அகிவரையும் போஷிப்பவன் என்கை. இவன் ஸர்வகாமங்களையும் அடைவிக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தை

“மண்ணுலகமானேனே வானவர்க்கும் வானவனாய்
விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே-நண்ணித்
திருமாலேச் செங்கண் நெடியானை எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுதபின்” [இர-திருவ-90]
என்று பூதத்தார் பேசியருளினார்.

(யஷ்டிம்) “யா-ப்ராபணே” என்னும் தாதுவுக்கு கத்யர்த்தமும் உண்டாகையாலே “ஸர்வேச்வரகிள எப்போதும் அடைந்திருப்பவன்” என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (யஷ்டிம்) “இஷு-இச்சூயாம்” என்னும் தாதுவிவிருந்து தோன்றியதாகக் கொண்டு, “எல்லா தேவர்களுக்கும் இஷ்டையாயிருப்பவன்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“ததோடவலோகிதா தேவா ஹரிவக்ஷ:ஸ்த்யஸ்த்யா |
லக்ஷ்மியா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம நிர்வ்ருதிமாக்யதா: ||”
[ஷ-பு 1-9-106]

[மைத்ரேயரே! அதற்குப்பின் பரமபுருஷனின் திருமார்பில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாராலே கடாஷிதப்பட்ட தேவர்கள் மேலான இன்பத்தை அடைந்தனர்] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. (யஷ்டிம்) யஷ்டிரப்தம் ஊன்றுகோலைக் குறிக்குமாகையாலே ஊன்றுகோல்போலே எல்லோருக்கும் பற்றுக்கொம்பாயிருப்பவன் என்றுமாம். “ஆனிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னாலால் அறி கின்றிலேன் யான்” [திருவாய் 10-10-3] “கோல் தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்” [இர-திருவ 27] என்கிறபடியே அகிவர்க்கும் பற்றுக்கொம்பாயிருக்கும் அவனுக்கும்,

“மலரான் தனத்துள்ளான்” [மூன்-திருவ-3] “சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை கொங்கை தங்கலுற்றவன்” [திருச்சந்த-57] என்கிறபடியே பற்றுக்கொம்பாயிருப்பவளன்றோ இப்பிராட்டி.

“யாமாலம்ப்ய ஸுகேநேமாம் துஸ்தரம் த்ரிசுநோதுதிம் ।
நிஸ்தரந்த்ப்சிரேணை வ்யக்தத்யாநபராயணா: ||”

[தர்சநஸமானமான தியானத்தில் ஈடுபட்ட பெரியோர்கள் கடக்கவரிதான இம்முக்குணக்கடலை எவனைப் பற்றிநின்று மிகவிரைவில் அதிஸுலபமாகக் கடக்கிறார்களோ] என்று இப்பிராட்டியானவள் அகிலாத்மாக்களுக்கும் ஆலம்பனமாயிருக்கிறாள் என்னுமர்த்தம் ஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ.

(யஷ்டிம்) கோல்போலே மெல்லியவளாயிருப்பவள் என்றுமாம். “கொம்புபோல் சீதை” [திருவாய் 4-2-8] என்றார் நம்மாழ்வாரும். “தெய்வவண்டு துதைந்த எம்பெண்மை அம் பூ” [திருவாய் 9-9-4] என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுடைய போகத்தாலே துவண்டு மெலிந்திருக்கும் பூக்கொம்புபோன்ற திருமேனியை உடையவள் என்கை.

“மர்மஸ்ப்ருஸோ ரஸஸிரா வ்யதிவித்ய வ்ருத்தை:
காந்தோபபோக்யுலலிதைர் லுலிதாங்க்யுஷ்டி: ।
புஷ்பாவலீவ ரஸிகப்ரமரோபபுத்தா
த்வம் தேயி நித்யமபிநந்த்யயஸே முருந்தம் ||” [ஸ்ரீகுண-45]

[பிராட்டி! மர்மஸ்பர்சிகளான ரஸநாடிகளை அபிஷேகம் செய்து கொண்டு ஏற்படும், பரமபுருஷனுடைய ஸம்போக வினையாட்டுக்களாலே துவண்டு மெலிந்திருக்கும் கொம்புபோன்ற திருமேனியை உடையவராய், சுவையறியும் வண்டாலே அநுபவிக்கப்பட்ட பூக்கொம்புபோலே தேவரீர் முகுந்தனை என்றும் ஆநந்திப்பிக்கிறீர்.] என்று பட்டர் இப்பொருளை விவரித்தார். (யஷ்டிம்) யாகக்ரியை யாயிருப்பவள் என்றும், யாகத்தால் ஆராதிக்கத்தக்கவள் என்றும் கோமட ரங்கநாதர் பொருள்கொண்டார். முதல் மூன்று பொருள்களும் மந்திரப்பெருமையும்

“இஷ்டாஸ்யி ஸர்வதேயவாநாம் ஸங்க்யதா ஹரிணா ஸத்யா ।
த்யாதீ ச ஸர்வகாமாநாம் அகிலஸ்யாவலம்ப்யநம் ॥
மாமாலம்ப்யாவதிஷ்ட்யந்தே ப்ரத்யாநபுருஷாத்ய: ॥

யஷ்டிரித்யேவம் ருஷ்யோ மாம் ததஸ் ஸம்ப்ரசக்ஷதே |
ஷ்ட்யக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வயோக்யபூலப்ரத்யு: ||

[எல்லா தேவதைகளுக்கும் இனியவளாயிருக்கிறேன்; பகவானோடு எப்போதும் கூடியிருக்கிறேன்; எல்லாக் காமங்களையும் கொடுக்கிறேன்; எல்லோருக்கும் பற்றுக்கொம்பாயிருக்கிறேன். ப்ரக்ருதி, புருஷன் முதலான தத்வங்கள் என்னைப் பற்றி நிற்கின்றன. ஆகையால் என்னை 'யஷ்டி' என்று அழைக்கின்றனர் முனிவர்கள். ஆறு எழுத்துக்கொண்ட "ஓம் யஷ்டயே நம: " என்னும் இம்மந்திரம் கர்மஜ்ஞாநபத்திகளாகிற எல்லா யோகங்களின் (உபாயங்களின்) பூலத்தையும் அளிக்கும்] என்று லக்ஷ்மீதந்தரத்திலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டது.

(பிங்கலாம்) உருக்கின தங்கம்போன்று, மஞ்சள் நிறமான திருமேனியை உடையவனாக. (பிங்கலாம்) 'ஏகபிங்க்யு: ' என்னும் சப்தம் குபேரனைக் குறிப்பது. 'நாமைகதேஸ க்ரஹணே நாம க்ரஹணம்' எனலும் ந்யாயத்தாலே, பிங்கலப்தமும் குபேரனைக் குறிப்பதாகிறது. 'ஸா-த்யாதே' என்று தாதுவாகையாலே, பிங்கலுகிற குபேரனுக்குச் சேல்வத்தை அளித்தவன் என்னும் பொருளைத் தருகிறது 'பிங்கலா' என்னும் திருநாமம். ஐச்வர்யத்துக்கு அதிதேவதையன்றோ இப்பிராட்டி. "அர்த்தமேகபிங்க்யு: ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும் ஸம்ப்ராப்த: " [விஷ்ணுதர் 45-47] [குபேரன் பெரும்பொருளைப் பரமபுருஷனை ஆராதித்துப் பெற்றான்] என்றதும் பத்னியான இவளிடமிருந்து பெற்றதை பர்தாவான அவனிடத்திலே ஏற்றிச் சொன்னதாகக் கொள்ளவேண்டும். "மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்" [கீதை] என்று புறம்புள்ள தேவதைகள் கொடுத்தாலும் அந்தர்யாமியான இவன் கொடுத்ததேயாம்போது. அந்தரங்கையான இவன் கொடுப்பது இவன் கொடுப்பதே என்பதை உபபாதிக்கவேண்டுமோ? ஸ்ரீஸூத்வ தாத்வினிலும் மோக்ஷத்தைப் பரமபுருஷன்தானே கொடுக்கிறான் என்றும், ஐச்வர்யத்தைப் பிராட்டிமூலம் கொடுப்பிக்கிறான் என்றும் பிரித்துச்சொல்லப்பட்டதன்றோ. லோகத்திலும், தந்தை ஹித ப்ரதனுயிருப்பதையும், தாய் ப்ரியப்ரதையாயிருப்பதையும் காணுதின்றோம். ஹிதமான மோக்ஷத்தைப் பிதாவான அவன் கொடுப்பது, ப்ரியமான ஐச்வர்யத்தைத் தாயான இவன் கொடுப்பது என்னும் நியமத்தைத் த்வயதம்பதிகளும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும். "உதாம்ருதத்வஸ்யேநாந:" என்றும், "இஷ்டம் மரிஷாண" என்றும் புருஷஸூக்தத்தின் முதலிலும் முடிவிலும் மோக்ஷப்ரதன்

அவனே என்று உத்தோஷித்ததும். "யஸ்யாம் ஹிரண்யம் விந் தேயம் காமம்வம் புருஷாநஹம்" என்றும், "யஸ்யாம் ஹிரண்யம் ப்ரபூதம் காவோ தூஸ்யோஸ்வாந் விந் தேயம் புருஷாநஹம்" என்றும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்தின் முதலிலும் முடிவிலும் ஐஸ்வர்யப்ரபதை இவனே என்று உத்தோஷித்ததும் இக்கருத்தையே காட்டுகின்றன. முகுந்தன் [முத்திபூமியை அளிப்போன்] என்று பெயர்பெற்ற அந்த ஐநார்த்தனனே மோக்ஷமளிப்பவனென்றும், ஐஸ்வர்யபர்யாயமான 'ஸ்ரீ: 'லக்ஷ்மீ:' என்னும் திருநாமங்களைப் பெற்ற இவனே செல்வத்தையளிப்பவனென்றும் லோகத்திலும் பிரவித்தியுள்ள தன்றே. நிற்க: 'பிங்குலா' என்னும் திருநாமத்தின் இரண்டு பொருள்களும் மந்த்ரவைபவமும்,

..பிங்குளாஸ்மி ஸ்வயா பூஸா ப்ரதப்தகநகாப்யா |
பிங்குளாய சாப்யதாம் பூர்வம் யக்ஷேஸாய மஹாஸ்ரியம் ||
யக்ஷேஸோ மாம் புரா ஸக்ர பிங்குலேத்யேவமூசிவாந் |
ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ யோகதேஜஸ்ஸம்ருத்தி,த்ய: ||

[உருக்கின தங்கம்போன்றதான என் ஒளியாலே நான் பிங்களை யாகிறேன்; யக்ஷர் தலைவனான 'பிங்கன்' எனப்படும் குபேரனுக்கு நான் ஆதியில் பெருஞ்செல்வத்தை அளித்தேன். இந்திரனே! (இக்காரணத்தாலேயே) ஆதியில் என்னைக் குபேரன் 'பிங்கலா' என்று கூப்பிட்டான். ஏழு எழுத்துக்கொண்ட "ஓம் பிங்குலாயை நம: " என்னும் மந்திரம் யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய தேஜஸ்ஸம்ருத்தியைத் தரும்] என்று பிராட்டியாலேயே தந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டன.

(பத்மமாஸிநீம்) தாமரை மாலையை உடையவனே. "பூவார் திருமாமகள்" [பெரியதிரு 4-7-9] (சந்த்ராம்) 'சதி-ஆஹ்லாதநே' என்று தாதுவாகையாலே, ஆநந்தமயியாயிருப்பவனே என்கை. (ஹிரண்மயிம்) பொன்மயமாயிருப்பவனே. ஹிரண்மயனான உன்னுடைய பத்தினியை. (லக்ஷ்மீம்) திருவுக்கும் திருவாகிற உனக்கு "விஷ்ணு: ஸ்ரீ: [வி-பு] என்கிறபடியே செல்வமாயிருப்பவனே. இந்நான்கு திருநாமங்களின் பொருட்பெருமைகள் முன்னமே விரிவாகக் காட்டப்பட்டன. (ஜாதவேத:) வேதமுன் ஓதிய வேதியனே! (மம ஆவஹ) எனக்கு அளிப்பாயாக. அப்பிராட்டியின் கருணாகடாக்ஷம் என்மேல் ப்ரவஹிப்பதற்கு இசையாயாக என்று கருத்து.

आर्द्रा पुष्करिणीं तुषि सुवर्णां हेममालिनीम् ।

सूर्यां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो ममाऽऽवह ॥ १४ ॥

14. ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம் துஷ்டிம் ஸுவர்ணாம்

ஹேமமாலினீம் ।

ஸூர்யாம் ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ

மமாऽऽவஹ ॥

பதவுரை— ஜாதவேத:—எம்பிரானே. ஆர்த்ராம்—நனைந் திருப்பவளும், புஷ்கரிணீம்—தாமரையை உடையவளும். துஷ்டிம்—உகப்பிக்குமவளும். ஸுவர்ணாம்—அழகிய சப்தமான வேதமாயிருப்பவளும். ஹேமமாலினீம்—ஹேமநபர்வதத்தை மாலையாய் தரிப்பவளும். ஸூர்யாம்—ஸூர்ய சூரிணியாயிருப் பவளும். ஹிரண்மயீம்—தொன்மயமான திருமேனியை உடையவளுமான. லக்ஷ்மீம்—ஸ்ரீதேவியை. மம—எனக்கு. ஆவஹ—அளிப்பீராக.

அன்புப்பெருக்காலே மறுபடியும் பிராட்டியைப் பலபடியாக வர்ணத்துக்கொண்டு பரமபுருஷனிடம் பிரார்த்திக்கிறான் இம் மந்திரத்தில்.

(ஆர்த்ராம்) அமுதப்பெருக்காலே நனைந்ததிருமேனியை உடையவளை. (புஷ்கரிணீம்) தாமரையைக் கையிலும், காலின் கீழும், தலையின் மேலும், மாலையாகவும் கொண்டிருப்பதோடன்றியில், செங்கனிவாய், செங்கமலம், செந்தாமரையடிகளையும் உடையவளை. புண்டரீகாவயவனுள் அவனுடைய தாமரைபோன்ற அவயவங்களைத் தனக்காக உடையவளை என்றுமாம். இவ்விரு திருநாமங்களின் மற்ற பொருள்கள் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

(துஷ்டிம்) தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களாலே ஸர்வேச் வரனை ஸந்தோஷிக்கச் செய்பவளாகவும், அவனுடைய ஸ்வரூபாதி களாலே தான் ஸந்தோஷிப்பவளாகவும்குப்பவளை. “தர்ப் பயந்திம்” என்ற திருநாமத்தின் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களை அநுஸந்திப்பது.

“அஸ்யாதேவ்யா மநஸ்தஸ்யமிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் | தேநேயம் ஸ ச த்ரமாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ||”

[இந்த தேவியின் மனம் அவரிடமும். அவருடைய மனம் இவளிடமும் நிலைநிற்கிறது; அதனாலேயே இந்த தேவியும், தூர்மஸ்வரூபியான அவரும் சிறிது காலமாவது உயிர்தரித்திருக்கிறார்கள்] என்று திருவடி அருளிச்செய்தபடியே ஒருவருக்கொருவர் தூரகராயிருப்பவரன்றோ இவ்விருவரும்.

(துஷ்டிம்) தங்கள் தங்கள் வர்ணஸ்ரம தருமங்களால் சேதனராலே ஆராதிக்கப்பட்டு உகக்குமவளை என்றுமாம். “ தவநெறியைத் திருமாலை ” [பெரியதிரு 4-6-7] என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

“ வர்ணஸ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் |

விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: ||”

[வர்ணஸ்ரமாசாரமுடைய புருஷனாலே பரமபுருஷனான விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான். அவனை உகப்பிக்கும் வழி வேறில்லை.] என்று அவனுக்கு ஸமாராதனமானால், அவனைவிட்டுப் பிரியாத இவளுக்கும் ஸமாராதனமாகச் சொல்லவேணுமோ? இப்பொருள்களும் மந்திரத்தின் பெருமையும்

“தோஷயாமி குணேர் விஷ்ணும் துஷ்யாமி ச ஹரேர் குணை: |

மயி துஷ்டிஸ் ஸமஸ்தாநாம் ஈடிதாயாம் ஸ்வகர்மபி: ||

துஷ்டிர் நிருபிதா தேந ஸாஹம் யோக்யாப்யுதிபாரகைய: |

ஷட்யக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ மநஸ்ஸந்தோஷதூயக: ||”

[(என்) குணங்களாலே விஷ்ணுவை உகப்பிக்கிறேன். ஹரியின் குணங்களாலே உகக்கிறேன். தங்கள் கர்மங்களாலே ஆராதிக்கப்படும் என்னிடத்திலே உகப்பு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் யோகக் கடலைக் கரைகண்டவர்களாலே நான் ‘துஷ்டி’ என்று நிரூபிக்கப்படுகிறேன். ஆறு எழுத்துக்கொண்ட “ ஓம் துஷ்டயே நம: ” என்னும் இம்மந்திரம் மநஸ்ஸந்துஷ்டியைத்தரும்.] என்று லக்ஷ்மி தந்திரத்திலே விவரிக்கப்பட்டது. “ ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம் புஷ்டிம் ” என்று பாடம்கொண்டு கோமட ரங்கநாதர் பொருளுரைத்தார். சென்றமந்திரத்தில் “ ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம் புஷ்டிம் ” என்றும், இம்மந்திரத்தில் “ ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம் யஷ்டிம் ” என்றும், “ ஆர்த்ராம் ய:கரிணீம் ” என்றும் பலவிதமாகப் பாடங்கொள்கின்றனர். அப்பாடங்களெல்லாம் லக்ஷ்மிதந்திரத்தில் பிராட்டியாலே ஆதரிக்கப்பட்டவையன்றாகையால் அநாதரிக்கத்தக்கவை.

(ஸுவர்ணம்) “ஸுஷ்டு வர்ணயதீதி ஸுவர்ண” [(மற்றுள் ளாரை) நன்கு திறம்பெறச்செய்க்குளாகையாலே ஸுவர்ண யாகிருள்] என்று ஒருபொருள். “ஹிரண்யவர்ண” என்று தோடங்கிச் சொல்லப்படும் அழகிய சப்தங்களை (தனக்கு வாசகமாக) உடையவன் என்று மற்றொரு பொருள். அழகிய சப்தமான வேதமாகி அழகனை வர்ணிப்பவன் என்று மூன்றாவது பொருள். “அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணி” [பகவான் பொருளாகவும், பிராட்டி சொல் லாகவுமிருப்பவள்] என நூனரே பராசரபகவான்.

“ஸுவர்ணயாமி ஸம்ஸித்தாநபரம் பரமேவ வா |
அநித்யம்பரத்யமா வர்ணா: ஸோபநா மம வாசகா: ||
நித்யா ஸரஸ்வதீ பூத்வா ஸோபநம் வர்ணயாம்யஹம் |
ஸுவர்ணேதி ததோ விப்ரேஸ் தத்வஜ்ஞை: பரிகீர்த்திதா ||
ஸப்தாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரஸ் ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்தி: ||”
[யோகஸித்தியடைந்தவர்களையும், மற்றவரையும், பரமபுருஷனையும்
நன்கு திறம்பெறச்செய்க்கிறேன். அநாதிகளாய் அழகியனவான சப்
தங்கள் எனக்குத் திருநாமங்கள். நித்யத்வமான அழகையுடைய
வர்ணமாகிற வேதமாகி, அழகனை வர்ணிக்கிறேன் நான். ஆகையால்
தத்துவ ரூபிகளான அத்தனார்களால் ‘ஸுவர்ண’ என்று சொல்
லப்படுகிறேன். ஏழு எழுத்துக்கொண்ட “ஓம் ஸுவர்ணாயை நம:”
என்றும் இம்மந்திரம் எல்லாச் செல்வப்பெருக்கையும் தரும்.]
என்று இம்முன்று பொருள்களும் மந்திரப்பெருமையும் தந்திரத்
திலேயும் உத்தேஷிக்கப்பட்டது. “ஸுவர்ணமயியாயிருப்பவனை”
என்று பொருள்கொள்வாருமுண்டு.

(ஹேமமாஸிதம்) பொன்மாலையை தரித்தவனை. பூமியாயிருந்து
கொண்டு, பொன்மயமான ஹேமநம் என்னும் திவ்ய பர்வதத்தை
மாலையாக தரித்துநிற்பவனை என்றும் லக்ஷ்மித்திரத்திலே பொருள்
கொள்ளப்பட்டது. இப்பொருளும் மந்திரப்பெருமையும்

“ஹேமநம் பர்வதம் திவ்யம் சந்த்ராரக்கக்ரஹபூரிதம் |
தாரயாமி த்ரா பூத்வா வேதஸ: ஸ்திதி ஸித்த்யே ||
துஷ்டாவ மாம் புரா தேந விரிஞ்சோ ஹேமமாலிநம் |
அஷ்டாக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ மாநவாநாம் த்ருதிப்ரத: ||”
[சந்திரன், சூரியன், கிரஹங்கள் ஆகியவை நிறைந்த ஹேமநமென்
லும் திவ்ய பர்வதத்தை, பிராணை நிலைநிறுத்துவதற்காக, பூமியாகி

தரிக்கிறேன். ஆகையால் பிரமன் என்னை ஆதிகாலத்தில் 'ஹேம மாஸிநீ' என்று துதித்தான். எட்டெழுத்துக்கொண்ட "ஓம் ஹேம மாஸிந்யை நம:" என்னும் இம்மந்திரம் மனிதர்களுக்குத் தரிப்பை அளிக்கும்.) என்று லக்ஷ்மீதந்திரத்திலே காட்டப்பட்டது.

(ஸூர்யாம்) "ஷுசிங்-ப்ராணிப்ரஸவே" என்று தாதுவாகையாலே 'ஸூ' என்னும் எழுத்து ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவன் என்று பொருள் தருகிறது. ரேபும், அந்தப்பிராணிகளை (போக மோக்ஷங்ளை அளித்து) ரமிக்கச்செய்பவன் என்று பொருள் படுகிறது. 'ய' என்னுமெழுத்து அவற்றைக் காலத்தைக் கருவி யாகக் கொண்டு நியமிப்பவன் என்று பொருள் தருகிறது. இந்தக் காரியங்ளை எம்பெருமானைக்கொண்டு செய்விப்பவனாகையாலே செய்பவனாகச் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வது. (ஸூர்யாம்) தித்யஸூரிகளுக்குக் கைங்கர்யத்தை அளிப்பவனாகையாலே (யா-ப்ராபணே) ஹிதமாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

"தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்"
[திருவாய் 8-1-1]

என்றார் நம்மாழ்வாரும். (ஸூர்யாம்) ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஸூர்யரூபினியாய் எழுந்தருளியிருப்பவனை என்றுமாம்.

"செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தியீதென்னும்"
[திருவாய் 4-4-2]

என்றார் நம்மாழ்வாரும். இம்மூன்று பொருள்களும் மந்திரப் பெருமையும்,

"ஹிதாய ஸர்வஜீவானாம் ப்ரஸூயே தத்த்வபத்யதீம் |
ரமயாமி புநஸ்தத்ர புக்த்த்யா முக்த்யா யத்யார்ஹத: ||
நியச்ச்யாமி தத்யா காலேஸ் ஸஜீவாம் தத்த்வபத்யதீம் |
ஸூரிப்யஸ்ச ஹிதா நித்யம் ஸூர்யரூபார்க்கமண்ட்யுலே ||
ஸூர்யேதி ஸூரிபிபி: ப்ரோக்தா ததோஹம் தத்த்வசிந்தகை: |
ஷட்யக்ஷரோ ஹ்யயம் மந்த்ரோ பேட்யக்யமோக்ஷபுலப்ரத்ய: ||"

[1. எல்லா ஜீவர்களின் நன்மையின் பொருட்டும் இருபத்துநாலு தத்துவங்களையும் நான் உண்டாக்குகிறேன். அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளித்து ரமிப்பிக்கிறேன். காலத்தாலே ஜீவனோடு கூடிய தத்வஸமுஹத்தை நியமிக்கிறேன்.
ஸ்ரீ-21]

2. ஸூரிகளுக்கு எப்போதும் ஹிதையாயிருக்கிறேன். 5. ஸூர்ய மண்டலத்தில் ஸூர்யகுபிரியாயிருக்கிறேன். இக்காரணங்களாலே தத்வஞானிகளான பெரியோர்களாலே நான் 'ஸூர்யா' என்று சொல்லப்பட்டேன். ஆறு அக்ஷரங்கொண்ட "ஓம் ஸூர்யாயை நம: " என்னும் இம்மந்திரம் போகமோக்ஷபலன்களை அளிக்கும்.] என்று லக்ஷ்மி தந்திரத்திலே அகிலஜகந்மாதாவான பிராட்டியாலேயே உத்கோஷிக்கப்பட்டது. இத்திருநாமத்துடன் ஸ்ரீஸூக்தத்தில் • ஐம்பத்துமூன்று திருநாமங்கள் லக்ஷ்மீதேவிக்குச் சூட்டப்பட்டதாகிறது. இனி வரும் திருநாமங்கள் ஏற்கவே வந்தவையே. இவ்வைம்பத்துமூன்று திருநாமங்களின் பெருமைகள்,

“இதி நாம்நாம் த்ரிபஞ்சாஸத் ஸூக்தஸ்தூநாம் ப்ரகீர்த்திதா |
க்ருதார்த்தயந்தி மாம் ப்ராப்ய தீராந் ஸ்வை: ஸ்வைரபீப்
ஸிதை: ||

யத்யப்யேஷா மயா ப்ரோக்தா வ்யவஸ்தூ ப்யுலக்யோசரா |
ந தாவதேவ மாஹாத்மயமேஷாம் சிந்த்யம் விபஸ்சிதா ||
ஆமோக்ஷாந் நிர்விசாரேண ஸர்வா ஸர்வப்யுலப்ரதூா |
நாமாவளி யதோ ஹ்யஸ்யா: ஸ்ரீரஹம் தேவதா பரா ||”

[இப்படியாக இந்த ஸூக்தத்தில் கீர்த்திக்கப்பட்ட ஐம்பத்துமூன்று திருநாமங்களும் என்னை அடைந்த ஞானிகளைத் தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களைக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யராக்கும். ஒவ்வொரு திருநாமத்துக்கு ஒவ்வொரு பலனாக என்னுல் சொல்லப்பட்டபோதிலும், அறிவாளியாயிருப்பவன் இவைகளுக்கு இவ்வளவே பெருமை என்று நினைக்கக்கூடாது. நாமாவளி முழுவதும் மோக்ஷம்வரையில் ஒரு கவலையுமில்லாமல் எல்லாப்பலனையும் அளிக்கவல்லது. மேலான வளமான ஸ்ரீயாகிய நானன்றே இவற்றுக்கு தேவதை] என்று பிராட்டியாலேயே லக்ஷ்மீதந்திரத்தில் உத்கோஷிக்கப்பட்டது. (ஹிரண்மயம் லக்ஷ்மீம் ஜாதவேதோ மமாவஹ) பிரானே! பொன்மயமான லக்ஷ்மீதேவியை எனக்களிப்பீராக. 'ஹிரண்மயம்' 'லக்ஷ்மீம்' என்னும் திருநாமங்களின் பெருமைகள் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

• இவ்வைம்பத்து மூன்று திருநாமங்களையும் உள்ளடக்கிய ஐம்பத்து மூன்று மந்திரங்களும், இந்த வியாக்கியானத்தின் கடைசியில் “ஸ்ரீஸூக்தாந்தர்க்குத லக்ஷ்மீநாமாவளி: ” என்னும் தலைப்பில் அச்சிடப்படும்.

तां म आग्रह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् ।
 यस्यां हिरण्यं प्रभूतं गात्रो दास्योऽथान्
 विन्देयं पुरुषानहम् ॥ १५ ॥

15. தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேதோ லக்ஷ்மீமநபக்யாமிநீம் ।
 யஸ்யாம் ஹிரண்யம் ப்ரபூதம் க்யாவோ த்யாஸ்யோத்யாஸ்-
 வார் விந்தேயம் புருஷாநஹம் ॥

பதவுரை: — ஜாதவேத:—எம்பெருமானே! யஸ்யாம்—
 யாதொரு பிராட்டியிடம். ப்ரபூதம் ஹிரண்யம்—அதிகமான
 பொன்னையும். க்யாவ:—பசுக்களையும். த்யாஸ்ய:—வேலைக்காரி
 களையும். அஸ்வாந்—குதிரைகளையும். புருஷாந்—புருஷர்
 களையும். அஹம் விந்தேயம்—நான் அடையக்கடவேண்டு.
 தாம்-அப்படிப்பட்டவளான. அநபக்யாமிநீம்-விட்டுப்பிரியாத.
 லக்ஷ்மீம்—பிராட்டியை. மே-எனக்கு, ஆவஹ-அளிப்பீராக.

இக்கடைசிமந்திரத்தில் மறுபடியும் பிராட்டியைத் தரவேணு
 மென்று பரமபுருஷனைப் பிரார்த்தித்து, அப்பிராட்டியிடம் தான்
 பெறவிருக்கும் பலன்களையும் பேசிமுடிக்கிறான்.

(தாம் ம ஆவஹ ஜாதவேத:;) எம்பிரானே! அப்பிராட்டியை
 எனக்கு அருளவேணும்; எப்பேர்ப்பட்டவளை? எனில்: (லக்ஷ்மீம்
 அநபக்யாமிநீம்) உனக்குச் செல்வமாகவும், உன்னை விட்டுப்பிரியாம
 லுமிருப்பவளான அத்தேவியை எனக்குச் செல்வமாகவும் என்னை
 விட்டுப் பிரியாதிருக்கும்படியும் அருளவேண்டும். இவ்விரு
 திருநாமங்களின் பொருள் முன்பே விளக்கப்பட்டது.

எதற்காகவெனில்: (யஸ்யாம் ஹிரண்யம்...புருஷாநஹம்)
 அதிகமான பொன்னையும், பசுக்களையும், குதிரைகளையும், தாணி
 களையும், புருஷர்களையும் அப்பிராட்டியிடம் அடைவதற்காக
 என்கை. பகவத் பாகவதாராதனத்துக்கு உறுப்பாகையாலே
 இவற்றை விரும்புக்குறையிலை. “திருமாமகள் தன்னருளாலுலகில்
 தேர் மன்னராய் ஒலிமாகடல்குழ் செழுநீர் உலகாண்டு திகழ்வார்களே”
 [பெரியதிரு 2-9-10] என்றானரே மங்கைமன்னனும். (புருஷாந்)
 இவ்வுலகில் புத்ரபௌத்ராதபுருஷர்களையும், உத்புருஷனாகிய
 முத்தளையும், உத்தரபுருஷராகிய நித்யரையும், உத்தமபுருஷனாகிய

அவனையும் அடையக்கடவேள். இவ்வுலகில் வைஷ்ணவ ஸந்தா தத்தையும், அவ்வுலகில் * அடியார்கள் குழாங்கனையும், அவனையும் பெறுவது பிராட்டியிடமே என்னும் பரமார்த்தத்தைப் பிரகடனம் செய்கிறான்.

த்யாவாமிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஸ்சாக்ஷர ஏவ ச |
 க்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோடக்ஷர உச்யதே ||
 உத்தம: புருஷஸ் த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுத்யாஹ்ருத: |
 யோ லோகத்ரயமாவிர்ய பிபுர்த்தபவ்யய ஈஸ்வர: ||
 யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹமக்ஷராத்யுபி சோத்தம: |
 அதோடஸ்மி லோகே வேதே, ச ப்ரதி, த: புருஷோத்தம: ||
 [கீத 15-16, 17, 18]

[க்ஷரன் என்றும், அக்ஷரன் என்றும் லோகத்தில் புருஷர்கள் இரு விதமானவர்கள்: எல்லா பூதங்களும் க்ஷரனாகும்; கூடஸ்தனான முக்தாத்மா அக்ஷரனெனப்படுகிறான். எவனெருவன் மூவுலகங்களிலும் நுழைந்து (அவற்றை) தரிப்பவனாகவும், குறைவற்றவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும், பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுபவனாகவும் விளங்குகிறானே அந்தப் புருஷோத்தமன் (முன் சொல்லப்பட்ட புருஷர்களைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டவன். நான் க்ஷராக்ஷரர்களான பத்த முக்தபுருஷர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதால், ச்ருதியிலும், ஸ்மருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று பிரனித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.] என்று கீதையில் கண்ணனும் புருஷர்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்து அருளிச்செய்தானன்றோ.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்தின் பெருமையையும், இதை அறிந்தவனுடைய அத்யவஸாயப் பரகாரத்தையும் லக்ஷ்மிதந்திரத்திலே பிராட்டி பின்வருமாறு காட்டியிருக்கிறான்:—

“நக்ஷத்ராணி யத்யா வ்யோம்நி யத்யா ரத்நாநி வாரிதௌ |
 வஸுத்யாயாம் யத்யா பேரக்யா யத்யா காமாஸ் ஸுரத்யுருமே ||
 மஹிமானோ யத்யா கோஷு தேஜாம்ஸி ப்ராஹ்மணே யத்யா |
 யத்யாநந்தா குணா திவ்யா தேவதேவே ஜநார்த்தநே ||
 மஹிமானோ ஹ்யஸிமானஸ் தத்யாஸ்மிந் ஸூக்தகே மம |
 யாவாந் ஹி புக்யவாந் கால: கலாகாஷ்ட்யாதி, லக்ஷண: ||
 தாவதா நைவ ஸக்தோமி வக்தும் ஸூக்தகுணாஹம் |

ஸைஷா வேதுவித்யாம் நிஷ்டா ஸைஷா தந்த்ரவித்யாம் க்யுதி: ||
 மாம் ப்ரபத்யேத ஸததம் ஸுக் தேநாநேந மாநவ: |
 ஸுக் தார்த்தம் நு ஸம்ஸ்ருத்ய சிரம் ஸுக் தமதீத்ய ச ||
 லப்யதே சித்தப்ரஸாதே து மாம் ப்ரபத்யேத வை க்யுதிம் |
 ப்ரபத்யமானோ மாம் நித்யம் தேவம் வா புருஷோத்தமம் ||
 இத்யேவமநுஸந்த்யாத் ஸ்ரத்த்யானோ ஜிதேந்த்ரிய: |
 ப்ராதிஃஸ்யம் பரித்யக்தம் ஆநுகூல்யம் ச ஸம்ஸரிதம் ||
 மயா ஸர்வேஷு பூதேஷு யத்யாஸக்தி யத்யாமதி |
 அபாயேப்யோ நிவ்ருத்தோஸ்மி பாதகேப்யோபவோத்யுதௌ ||
 தத்யாப்யத்ர ப்ரவ்ருத்திர் யா த்வத்ஸ்ருதேஸ் ஸாபி ஸ்யது |
 அலஸஸ்யாஸ்பஸக்தேஸ்ச யத்யாவச்சாபி ஜாத: ||
 உபாயா: சோதிதா: ஸாஸ்த்ரைர் ந மே ஸ்யுஸ்தாரகாஸ் த்ரய: ||
 த்ரேத்யாப்யத்ர ப்ரவ்ருத்திர் யா த்வத்யாஜ்ஞாபாலநம் து தத் |
 அதோ஽ஹமநுபாயத்வாத் க்ருபணோகிஞ்சனோக்யுதி: ||
 ச்யாபாமாஸித்ய வர்த்மதஹம் த்வதீயாம் தாபஹாரிணீம் |
 நிருபாதிஸ்வதந்தரா ச ஸ்வாமிரீ ந: க்ருபாநிதி: ||
 த்வமேவ ஸர்வஸாஸ்த்ரேஷு ஸரணத்வேந கீயஸே |
 ஆத்மாத்மீயம் ச யத்கிஞ்சித் துஸ்த்யஜம் துர்ப்புரம் மதம் ||
 தத் ஸர்வம் தவ விந்யஸ்தம் ஸுப்யோ:பாத்யபத்யமயோ: |
 உபேயாயாஸ் தவ ப்ராப்த்யை த்வாபுபாயம் தத்யா வ்ருணே ||
 உபாயோ புவ மே தேவி ஸரணம் புவ மேதம்ப்யஜே |
 ப்லுஷ்ய மே துரிதம் ஸர்வம் புஷ்ய மே த்வத்யுதாம் தியம் ||
 இத்யேவமநுஸந்த்யாய மாம் ப்ரபத்யேத வை க்யுதிம் |
 ஆதிதேவம் ஜகந்நாத்யமீஸம் வா புருஷோத்தமம் ||
 பரம் ஸ்வஸ்த்யயநம் ஸக்ர ஸர்வாடலக்ஷ்மீநிபுர்ஹணம் |
 ஸ்ராவயேத் கர்மகாலேஷு மத்ஸுக் தஸ்ய விதி: நர: ||
 ஸமர்த்த்யதி கர்மாணி ஸ்ரோதாரம் போஷயத்யுத |
 நிர்ணுத்யகியலாம் மாயாம் அலக்ஷ்மீம் ச மலைஸ் ஸஹ ||
 ஏதத்யுப்யஸ்யமானம் ஹி கர்மஹ மநஸா கிரா |
 த்ராயதே மஹத: பாபாத் ஸியம் சாவஹதி த்ருவம் ||”

[வானத்தில் விளங்கும் தாரகைகள் போலும், கடலில் விளங்கும்
 ரத்தினங்கள் போலும், பூமியில் பெருகும் போகங்கள் போலும்,

கற்பக மரத்திலிருந்து பொழியும் காமங்கள் போலும், பசுக்களிடம் வேள்ளமிடும் மஹிமைகள் போலவும், அத்தண்ணிடம் அலையெறியும் தேஜஸ்ஸுக்கிடாப் போலவும், தேவதேவனுள் ஐநார்த்தனனிடம் காட்சியளிக்கும் அநந்தகல்யாணகுணங்களைப்போலவும், அளவற்ற மஹிமைகள் இந்த என்னுடைய ஸ்ரீஸூக்தத்தில் விளங்குகின்றன. கலை, காஷ்டை முதலியவற்றின் ஸமூஹமாயிருக்கும் காலதத்வம் உள்ளதனையும் சொன்னாலும், இந்த ஸூக்தத்தின் குணங்களை நான் சொல்லவல்லேனல்லேன். இந்த ஸூக்தமே வேதமோதிய வேதியர் நிலைநிற்குமிடமும், தந்திரம் தெரிந்த ஞானிகள் சேர்ந்து நிற்குமிடமுமாகும். இந்த ஸூக்தத்தாலே என்னை முழுஷ்டு ரேதனன் சரணமடையக்கூடவன் நெடுங்காலம் இந்த ஸூக்தத்தை அப்யயனம்செய்து, ஸூக்தத்தின் பொருளைச் சிந்தைசெய்து மனம் தெளியப்பெற்றவனாவில் என்னையே ப்ராப்யப்ராபகமாக அடையக்கூடவன். தினந்தோறும் என்னையும் தேவனுள் புருஷோத் தமனையும் சரணமடைந்து, சிரத்தையையுடையவனாய், இந்திரியங் களை வென்றவனாய்ப் பின்வருமாறு சிந்திக்கக்கூடவன்:—

“ இயன்ற வரையிலும், அறிந்தவரையிலும் எல்லா ஜீவராசி களிடத்தும் ப்ரதிகூலனாயிருக்கும் நிலை என்னால் கைவிடப்பட்டது; அநுகூலனாயிருக்கும் நிலை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் பாவங்களாகிற அபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதிவிருந்து நான் மீண்டுவிட்டேன். ஆயினும் தேவரீர் விஷயமான பக்தி யோகத்திற்கு நான் முயற்சிசெய்வதாகிற யாதொன்று உண்டோ அதுவும் அறியட்டும். சோம்பேறியும், குறைவான சக்தியை உடையவனும், (பகவத்ப்ரவ்ருத்தி 'விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி' ஸ்வரூபஹானியாம்படியான ஆத்மாவின் அத்யந்தபரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை) உள்ளபடி அறிந்தவனுமான எனக்கு, சாஸ்திரங் களில் விதக்கப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற மூன்று மோக்ஷா பாயங்களும் இல்லை. என்னிடம் காணப்படும் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள் தேவரிருடைய ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய ரூபமாயிருக்கின்றன. இக் காரணத்தால், நான் உபாயமற்றவனாகையாலே ஏதிலேனாகவும், கைம்முதலற்றவனாகவும், கதியற்றவனாகவும், தாபங்களைத் தவிர்க்கும் தேவரினிடம் நிழலைப்பற்றி வாழ்கிறேன். இயற்கையிலேயே எப்பாஸுக்குப் பரதந்திரையாகாதவனாகவும், ஸ்வாமியினியாகவும் கருணைக்கடலாகவுமிருக்கும் தேவரீரே எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் உபாயமாக ஓதப்படுகிறீர். ஆத்மாவும், ஆத்மாவைச் சேர்ந்த

வையுமாய், விடமுடியாமலும், தாங்கமுடியாமலுமிருக்கும் பொருள் களெல்லாம் தேவரூடைய மங்களகரமான திருவடித்தாமரைகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. உபேயபூதையான உம்மை அடைய உம்மை உபாயமாக வரிக்கிறேன். பிராட்டி! எனக்கு உபாயமாவிராக. தாமரையாளே! எனக்கு கதியாவிராக. என் பாபங்கள் அனைத்தையும் தணிப்பிராக. உம் விஷயமான அறிவை வளர்ப்பிராக"

இம்மாதிரியாகச் சிந்தித்து என்னையும் ஆதிதேவனும், ஜகத் ஸ்வாமியும் ஸர்வநியந்தாவுமான புருஷோத்தமனையும் சரண மடையக் கடவன். இந்திரனே! இப்படிச்செய்தால் மேலான மங்களமாகும்; எல்லாவிதமான ஏழ்மையையும் போக்கும். என் ஸூக்த விதியைக் கர்மகாலங்களில் முழுபூவானவன் கேட்டக வேண்டும். (அப்படிச் செய்தால்) கர்மங்களை ஸபூலமாக்குகிறான். கேட்பவனையும் போஷிக்கிறான். அஜ்ஞாநமனைத்தையும் ஏழ்மையையும் தோஷங்களோடு கூட அழிக்கிறான். மனோவாக்காயங்களால் இந்த ஸூக்தம் அப்யஸ்க்கப்பட்டதாகில் பெரும் பாவத்திலிருந்து ஜீவனைக்காப்பாற்றுகிறது. நிலையான செல்வங்களையும் அளிக்கிறது.]

இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய இந்த ஸூக்தத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறோம். பகவானுக்கு இயற்கையிலேயே சேஷபூதையாய், அகில ஜீவர்களுக்கும் ஸ்வாமினியாய், ஜீவனை ஸர்வேச்வரனிடம் சேர்ப்பிக்கும் புருஷகார பூதையாயிருப்பவன். பிராட்டி. வ்யக்தியை ஆஸ்ரயித்து நிற்கும் ஜாதிபோலே அவனுக்கு ஸ்வரூபநிருபக பூதையாய் அவனுள்ளவிடமெல்லாம் வியாபித்து நிற்கும் பெருமையையுடையவன் இப்பிராட்டி. அவனுடைய ஜகத் காரணத்வத்திலும், மோக்ஷபூலப்ரதத்வத்திலும் ப்ரேரகத்வரூபமான அப்ரதாநமான அந்வயம் இப்பிராட்டிக்கு உண்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட யாதிகளையும், மோக்ஷப்ரதானத்தையும் செய்பவன் அவன்; செய் விப்பவன் இவன். இக்காரணங்களாலேயே இப்பிராட்டிக்குப் பரப்ரஹ்மத்வம் ஒருபோதும் வாராது. "ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" [எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரியை] என்று சொல்லத்தக்க பெருமையை உடைய இவனுக்கும், "விஷ்ணு பத்நீ" என்றும் "லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யேன" என்றும் "ஜாதவேதோ ம ஆவஹ" என்றும் "ஸ்ரீரூபபூர்ஹணம்" என்றும் "திருவுக்கும் திரு" என்றும், ஈச்வரனாயிருக்கும் அவனே பரப்ரஹ்மமாவான். திருநின்றபக்கமே திறவிது. திருவில்லாத்தேவர் தேவராகார்கள். கருணையே வடி

வெடுத்த அகில ஜடந்மாதாவான இவளோடு சேர்ந்திருக்கும் அப்பரமபுருஷனே ஸர்வரக்ஷகனாவான். இதுவே ஸ்ரீஸூக்தத்தின் ஸாரார்த்தமாகும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸேந ஸ்ரீநிவாஸார்யஸுநுநா ।

ஸுதர்ஸநப்ருதா க்லுப்தா ஸ்ரீஸூக்தவ்யாக்ருதி: ஸுபுரா ॥

[ஸ்ரீநிவாஸார்ய ஸ்வாமியின் தருக்குமாரரும், ஸுதர்ஸநபத்ராதி பருமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வாமிதாஸரஸே, மங்களகரமான இந்த ஸ்ரீஸூக்தவ்யாக்யானம் இயற்றப்பட்டது.]

ஸ்ரீஸூக்தவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

॥ श्रीसूक्तान्तर्गत लक्ष्मीनामावलिः ॥

[ஸ்ரீஸூக்தாந்தர்க்குத லக்ஷ்மீநாமாவளி]

१. ओं हिरण्यवर्णायै नमः	ஓம் ஹிரண்யவரணாயை நம:
॥ हरिण्यै नमः	॥ ஹரிண்யை நம:
॥ सुवर्णस्रजे नमः	॥ ஸுவர்ணஸ்ரஜே நம:
॥ रजतस्रजे नमः	॥ ரஜதஸ்ரஜே நம:
॥ चन्द्रायै नमः	॥ சந்த்ராயை நம:
॥ हिरण्मयै नमः	॥ ஹிரண்மய்யை நம:
॥ लक्ष्म्यै नमः	॥ லக்ஷ்மீயை நம:
॥ अनपगामिन्स्यै नमः	॥ அநபக்யாமிந்யை நம:
॥ अश्वपूर्वायै नमः	॥ அஸ்வபூர்வாயை நம:
१०. ॥ रथमध्यायै नमः	॥ ரத்யமத்யாயை நம:
॥ हस्तिनादप्रवोधिन्स्यै नमः	॥ ஹஸ்திநாத்யப்ரபோதிந்யை நம:
॥ ध्रियै नमः	॥ ஸ்ரீயை நம: [நம:
॥ मायै नमः	॥ மாயை நம:
॥ देव्यै नमः	॥ தேவ்யை நம:
॥ कौत्यै नमः	॥ காயை நம:
॥ सोस्मितायै नमः	॥ ஸோஸ்மிதாயை நம:
॥ हिरण्यप्राकारायै नमः	॥ ஹிரண்யப்ராகாராயை நம:
॥ आद्रायै नमः	॥ ஆர்த்யாயை நம:
॥ ज्वलन्त्यै नमः	॥ ஜ்வலந்த்யை நம:
२०. ॥ तृप्त्यै नमः	॥ த்ருப்தாயை நம:
॥ तपयन्त्यै नमः	॥ தர்ப்பயந்த்யை நம:

30.	பெந்நிலையுடைய நம:	பத்மேஸ்வரதாயை நம:
	பஞ்சவரணையுடைய நம:	பத்மவரணையை நம:
	சந்திரையுடைய நம:	சந்திரையை நம:
	பிரபாசையுடைய நம:	பிரபாஸையை நம:
	யசஸையுடைய நம:	யஸஸையை நம:
	ஜ்வலந்தையுடைய நம:	ஜ்வலந்தையை நம:
	தேவஜுஸ்தையுடைய நம:	தேவஜுஷ்டாயை நம:
	உதாரையுடைய நம:	உதாரையை நம:
	தாயை நம:	தாயை நம:
	பவ்யையுடைய நம:	பத்மநேமையை நம:
	அதித்யவரணையுடைய நம:	அதித்யவரணையை நம:
	கீர்த்தியை நம:	கீர்த்தியை நம:
	கருணையுடைய நம:	ருத்வயை நம:
	சந்திரையுடைய நம:	சந்திரைவாராயை நம:
	தூதையுடைய நம:	தூதாரைவாராயை நம:
	நித்யபுஷ்பையுடைய நம:	நித்யபுஷ்பாயை நம:
	கரிபுஷ்பையுடைய நம:	கரிபுஷ்பையை நம:
	இஷ்டையுடைய நம:	ஈஸுவரையை நம:
40.	மனசு: காமாய நம:	மனசு: காமாய நம:
	வாக்: அகூத்யை நம:	வாக்: அகூத்யை நம:
	சத்யாய நம:	ஸத்யாய நம:
	பசுநாம்புருபாய நம:	பசுநாம்புருபாய நம:
	அந்நஸ்ய யசஸை நம:	அந்நஸ்ய யஸஸை நம:
	மாத்ரே நம:	மாத்ரே நம:
	பத்மமாலின்யை நம:	பத்மமாலின்யை நம:
	புஷ்கரிணியை நம:	புஷ்கரிணியை நம:
	யஸ்யை நம:	யஸ்யை நம:
	பிங்குளையுடைய நம:	பிங்குளையை நம:
50.	துஸ்யை நம:	துஷ்டயை நம:
	சுருவையுடைய நம:	ஸுவரணையை நம:
	ஹேமமாலின்யை நம:	ஹேமமாலின்யை நம:
53.	சூரியையுடைய நம:	ஸூரியையை நம:

ஸ்ரீஸூக்தத்தின் கடைசியில் பலரால் அனுஸந்திக்கப்படும் மந்திரங்கள்

பத்மப்ரியே பத்மினி பத்மஹஸ்தே பத்மாலயே பத்மதாளாயதாஹி |
விஃபப்ரியே விஷ்ணுமனோநுகுலே தவத்பாதபத்மம் மயி ஸந்திதத்ஸவ ||

[தாமரையில் உகப்புள்ளவளும், பெண்களுள் உயர்ந்தவளும், தாமரையைக் கையில் ஏந்தியிருப்பவளும், தாமரையின் மேல் விற்றிருப்பவளும், தாமரை இதழையொத்த திருக்கண்களையுடையவளும். எல்லாவிடமும் அன்புள்ளவளும், விஷ்ணுவின் திருவுள்ளத்திற்கு ஒத்திருப்பவளுமான மஹா லக்ஷ்மியே! தாமரை மலர்போன்ற உமது திருப்பாதத்தை எனது முடிமேல் குட்டுவீராக.]

ஸ்ரீயை ஜாத: ஸ்ரீய ஆநீர்யாய ஸ்ரீயம் வயோ ஜநித்ருப், யோ தத்யாது |
ஸ்ரீயம் வஸாநா அம்குதத்வமாயந் ப்ரஜந்தி ஸத்ய: ஸவித்யா விதத் யூன் ||

[பகவத் கைங்கர்யமாகிய செல்வத்தை அனுபவிப்பதன் பொருட்டு அவரிடமிருந்து நான் தோன்றியுள்ளேன். என்னை மறைக்கும் அசேதந அபசம் நிங்கப்பெற்று நான் சுய உருவத்துடன் ஆவிர்ப்பங்க ஹேதவான உபாயங்களை அனுஷ்டிப்பதன் பொருட்டு ஸ்திரமான செல்வமும், ஆயுஸ்ஸும் ஸ்ரீதேவியே எனக்கு ஏற்படுமாறு செய்யக்கடவள். லக்ஷ்மியின் சிந்தையுடனேயே வாழ்பவர்கள் ஜனனமரணதிகளற்று அமாத் தன்மையை அடைவார்கள். அவர்களே பரமபதநாதனது அருகில் சென்றதும் உடனேயே விசேஷமாக அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸடாக்ஷத்தால் பாபம், மூப்பு, மரணம், சோகம், பசி, தாகம் ஆகிய இவைகளற்ற தன்மையையும், விரும்பியதைப்பெறும் ஆற்றலையும் நினைத்தபடி நடப்பதில் யாராலும் தடுக்கமுடியாத தன்மையையும் அடைவார்கள்.]

ஸ்ரீய ஏவைநம் தச்சுரியமாத த்யாதி |

[அந்த ப்ரஹ்மம் இந்த லக்ஷ்மியை உபாஸிப்பவனுக்கு மேன்மேலும் கைங்கர்யமேனும் செல்வத்தை அளிக்கிறது]

ஸந்ததம் ருசா வஷ்ட்க்ருத்யம் ஸந்தத்தம் ஸந்தியதே ப்ரஜயா பஸாபி:
ய ஏவம் வேத; ||

[இந்த ருக்வேத கீலமந்த்ரங்களால் எப்பொழுதும் வசப்படுத்தத்தக்கவரான இந்தப் பிரிவில்லா தம்பதிகளை இங்குகூறியவண்ணம் உபாஸிப்பவன் புத்ர பௌத்ராதிகளுடனும் பசு, குதிரை, செல்வம் முதலானவற்றுடனும் பிரிவின்றி வாழ்வான்.]

ஓம் மஹாதே வ்யை ச வித்மஹே விஷ்ணுபத்நயை ச திமஹி |
தந்நோ லக்ஷ்மீ: ப்ரசோத்யாத் ||

[பெரிய பிராட்டியாரின் அனுக்ரஹத்தைப்பெற உபாஸனைகள் புரிவோம். அடியார்களுக்கு நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களை யளித்தலெனும் யாகத்தில் தீக்ஷிதனுந நாராயணனுடன் அவற்றைச் செய்யும் அவர் தம் பத்த்னியை இடையருது தியானிப்போமாக. தமது தியானத்தில் எங்களை அவர் ஊக்குவிப்பாராக.]

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

க்ரந்தங்கள்

விலை-தபால்

1. பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள் 1-50 -25
2. ஸ்தோத்ரரத்த சது:ச்லோக ஜிதந்தே
வ்யாக்யானங்கள் 3-00 -45
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம் 1-50 -25
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 1-88 -30
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம் 1-88 -30
6. திருமலை வ்யாக்யானம் 2-75 -40
7. திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 1-63 -30
8. சது:ச்லோக வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை) 1-50 -25
9. உத்ய வ்யாக்யானங்கள் 2-00 -37
10. நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யானம் 4-00 -60
11. திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம் 3-00 -45
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்
(விவரணத்துடன்) 2-50 -40
13. ஸ்ரீராமாயணதனிச்லோகம்(விவரணத்துடன்) I Part. 3-50 -55
ஷ. இரண்டாம்பாகம் (விவரணத்துடன்) 7-00 1-00
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம் 0-50 -13
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)
16. அமலகுதிரான் வ்யாக்யானங்கள் 1-88 -30
17. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம் 2-75 -40
18. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்) 1-38 -25
19. முழுஷுப்படி வ்யாக்யானம் 2-50 -37
20. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்) 1-50 -25
21. முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை(விவரணத்துடன்) 3-00 -45
22. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (அச்சில்)

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானம் 3-00 -45
2. (போதாயந) ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன் 0-31 -10
3. (போதாயந) உபாகர்மவிதி 0-31 -10
4. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம் 0-75 -15
5. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் 0-75 -15
6. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் 1-50 -38
7. பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள் 1-75 -38
8. தேஹரீச ஸுப்ரபாதம் 0-25 -10
9. கம்பராமாயணம் (கையடைப்படலம் முடிய) 2-50 -45
10. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள் 1-00 -18

11. பாகவத தசமஸ்கந்த கீர்த்தனை பூர்வபாகம்	4-00	1-00
ஷு உத்தரபாகம்	4-00	1-00
12. ஸ்ரீகேசவ மணிமாலை	0-50	-13
13. ஸ்ரீலக்ஷ்மி ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-57	-13
14. யத்ராஜவீம்சதி வ்யாக்யானம்	0-88	-18
15. ஸந்மதகாரிகாவளி	1-75	-38
16. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	-75
ஷு இரண்டாம்பாகம் (அச்சில்)	7-00	1-00
17. கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-15
18. சாரீரககாரிகாவளி (முதல் பாகம்)	3-00	-45
19. பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-60

கிடைக்குமிடம்:- S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சிறந்த	குரோதி மார்கழியிலி
ஸ்ரீவைஷ்ணவ	ருந்து பதினெட்டாவது
மாதப்பத்திரிகை	வருடம் நடைபெறுகிறது

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் அட்வகேட்,
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி.

வருடச்சந்தா ரூ. 4-00.

வேதம், ஸ்மிருதிகள். இதிறாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து
ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணு
சித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த கிரந்தமும். தமிழில்
கீதா வ்யாக்யானமும். திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய
விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்
யானங்களும். விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்த
மான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும்.
விஸிஷ்டாத்வைத விஜயமும் மற்றும் பல
விஷயங்களும் வெள்வருகின்றன.

